

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre
de l'UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

*L'alegria que fou una
trista caricatura del
pagà, és el gegantesc
secret del cristià.*

G. K. Chesterton

Any V N.º 252

Setmana del 22 al 28 de juliol del 1984

50 Ptes.

AFINANT

Aclarir conceptes

En les seves puntuals gloses dominicals, el senyor Cardenal de Barcelona va, de mica en mica, pausadament, fent una tasca indispensable en el nostre món, i particularment en el nostre món catòlic. De joves, els nostres professors ens ho exigien amb freqüència —ho recordo amb gratitud— en deien "aclarir conceptes".

Se suposa que les paraules i les frases fetes són portadores de conceptes. Diem que "parlant la gent s'entén" i parlar no és pas llençar paraules al vent sinó expressar i comunicar-se veritats, valors, afectes... I això sols ho assoleixen les paraules plenes de sentit i no pas les buides, de contingut estrafet o caricatural. És inqüestionable —diu el doctor Jubany en la glossa del diumenge passat— el poder d'una paraula repetida "machaconamente".

Una d'aquestes paraules és la de "reaccionari" o la de "conservador" (emprada com a sinònim, ¿per què?). El Cardenal aclareix que "defensar l'estabilitat del matrimoni, el respecte degut a la vida del nonat o aquella llibertat d'ensenyament que garanteixi eficaçment el dret dels pares a elegir un centre educatiu, l'ideari del qual respongui a llurs conviccions personals", més aviat és ser progressiu. I té tota la raó. I qui no hi estigui d'acord que inventi un altre qualificatiu, altrament no ens entendrem, o almenys no ens donarem pas per entesos...

Joan E. Jarque i Jutglar

Mons. Torrella, als congressistes de l'Escola Cristiana

L'Església vol un diàleg exigent i respectuós

El Secretariat de l'Escola Cristiana té tota la confiança dels Bisbes de Catalunya.

BARCELONA.— A finals d'aquest curs, el bisbe de Girona monsenyor Jaume Camprodon i el Conseller Guitart presidiren l'Assemblea que inicià les activitats del III Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya, i durant les darres setmanes se celebraren sessions de treball de quinze hores de durada a Banyoles, Raimat, Tarragona i Barcelona.

Aquestes sessions constituïren la Primera Fase dels treballs del Congrés, i participaren en elles més d'un miler de representants de les Comunitats Educatives de 253 escoles.

Un ambient serè, esperançat i d'intensa participació ha estat la tònica general d'aquestes jornades, dedicades a l'estudi i discussió del document de treball que té per títol LA NOSTRA PROPOSTA EDUCATIVA i que conté les línies bàsiques del Caràcter Propi de les Escoles Cristianes de Catalunya.

Monsenyor Ramon Torrella, com a President de la Conferència

Episcopal Tarraconense, s'adreça als congressistes amb aquestes paraules: "Us felicito i us manifesto el suport explícit de l'Episcopat Català. L'Església i Catalunya confien en el vostre treball i en la vostra generosa, lleial i serena col·laboració. El Secretariat de l'Escola Cristiana té la confiança dels Bisbes de Catalunya, treballa amb sentit d'Església, amb mètode pedagògic coherent i serè, realista i esperançat. La meua felicitació per aquest immens treball dut a terme amb optimisme".

Referint-se a les implicacions de la llei Orgànica Reguladora del Dret a l'Educació, monsenyor Torrella ha afirmat: "Totes les tensions de la LODE poden i han de convertir-se en quelcom positiu si es respon amb una actitud ferma, serena i convincent per part de les escoles cristianes. L'Església no vol privilegis sinó llibertat real; no vol polèmica sinó diàleg exigent i respectuós; no vol "ghettos" sinó actitud d'obertura i col·laboració".

L'Església anglicana

és una potència financera

LONDRES.— L'Església d'Anglaterra —organisme que aplega totes les Esglésies protestants "oficials"— que és el terratinent més important del Regne Unit i un dels més afortunats protagonistes de la borsa del país durant els últims anys, ha donat recentment un pas importantíssim en la revista "Informació del creient" sobre l'administració eclesial: ha publicat la relació de les empreses britàniques en les quals l'Església té inversions superiors al milió d'esterlines (210 milions de pessetes). En total són 98 societats anònimes, encapçalades amb Univer i Shell i els tradicionals i grans magatzems "Marks and Spencer" (quelcom més de 14 milions).

Segons assenyalava Valentin Popescu a LA VANGUARDIA, l'Església d'Anglaterra es convencé fa anys que la riquesa immobiliària podia portar a la ruïna a un organisme amb creixents despeses fixes i ha desenvolupat una política inversora tan hàbil que en els darrers anys assolí superar lleugerament la rendibilitat mitja de la meca mercantil del vell continent, la "City".

Després d'haver acceptat el Sínode la proposta dels gestors financers d'operar com un agent —amb inversions àgils i ràpides (o sigui preferentment a EE.UU.)—, l'Església ha decidit ara estendre les seves inversions també al sector de la ràdio, premsa i teatre que fins ara havia eludit.

En el cas de les inversions a Àfrica del Sud, el problema moral és (a causa de l'"apartheid") gairebé més gran que el de la rendibilitat i els gestors financers de l'Església d'Anglaterra estan intentant demostrar que atent tant el llibre major com la Bíblia a l'invertir cominant a una de les empreses sud-africanes on disposen d'una substancial partida a que millori —en un temps prudencial— les condicions laborals i legals dels treballadors negres, baix pena que l'Església retiri els seus fons de l'empresa.

Especial

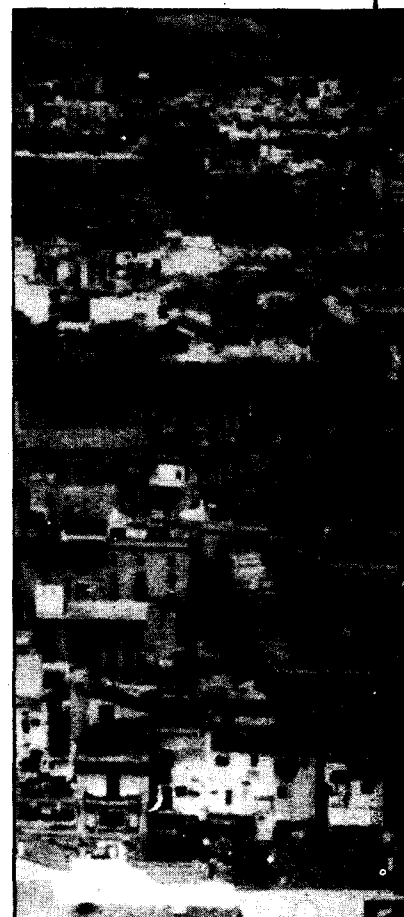
Festa

Major

de Mataró

Després d'un primer contacte amb la ciutat de Terrassa amb motiu de la festivitat de Sant Pere, el seu sant patró, CATALUNYA CRISTIANA torna a apropar-se a la riquíssima vitalitat comarcal de la mà de la Festa Major de Mataró, que la capital del Maresme dedica a les seves Santes Julià i Semprouniana.

Són sis pàgines, de la 12 a la 17, que reflecteixen el batec del Mataró actual a la llum de la tradició i l'espiritualitat cristianes.

SUMARI

Els "miracles"
de Lourdes
8

Homenatge a
mossèn Pere Ribot
9

Cinquantenari de la
Parròquia de
Corpus Christi
10

la teua
subscripció

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA

El nostre director s'ocupa

**Aquest
dissabtes
d'informació**

Tots els països amb els quals
comptem amb setmanari
publicarà a casa nostra

Dirigit per aquest homini
per forma de dia ri, un
conexedor del mitjàs
Ja que actualment s'ocupa
seglar de la diòcesi barcelonina
ha estat en lloc de pregar

mya
ana

1986
25 27 89

de
Riera
Anter
dret
del Chera
de Camps
J. M. Ballarín, P.
J. M. Serrahima, P.
Planas, A. Woodrow, L.
Aragó, Joan Argente,

D'INFORMACIÓ
RELIGIOSES

Catalunya Cristiana

La teua subscripció la farà possible

Editorial

Moltes felicitats!

Malgrat la proverbial atonia informativa de l'estiu, aquests últims dies han estat pròdigs en esdeveniments religiosos que, creiem, mereixen un comentari editorial. Per ordre de proximitat geogràfica, heus aci tres "fets noticiables" de primera magnitud religiosa: El naixement del primer infant espanyol "concebut" en un laboratori, la Diada dels catòlics alemanys i els esdeveniments de Nicaragua. Haurem de ser breus si volem senyalar allò més important de cada un d'ells.

Algú s'estranyarà que qualifiquem de "notícia religiosa" el feliç naixement de la, ja cèlebre, Victòria-Anna i, tanmateix, ho és. Aquest èxit esclatant de la ciència i de la tècnica té una importantíssima connotació religiosa. En primer lloc hem d'afirmar que es tracta d'una "bona notícia" des del punt de vista cristià. Certament que el nou poder que l'home va adquirint cada vegada més a prop dels mateixos orígens de la vida és ambigu. Tant pot servir pel bé com pel mal. Aquesta és la grandesa i el risc de l'"home". Ara les inqüestionables conseqüències ètiques que es deriven d'aquest poder no ens han de fer oblidar que, en ell mateix, és un triomf, un pas endavant, del pla de Déu "...sigueu fecunds, domineu la terra...". Seria lamentable que els cristians adoptéssim una actitud poruga o reticent sols perquè, és ben malauradament cert, es pot fer un mal ús d'aquest progrés... com de qualsevol altre. Des d'aquestes pàgines ens volem unir de tot cor a les felicitacions que d'arreu s'adrecen a l'infant, als pares i a l'equip mèdico-tècnic que ha assolit aquesta proesa.

Una diada que ens manca

Els catòlics alemanys acaben de celebrar amb esclat el seu 88è "Tag". Nosaltres en diríem "Diada". El fet inclou una lliçó que hem d'aprendre. Deixem de banda el magnífic programa d'aquest aplec anual, la multitud que hi ha participat, els oradors que han desenvolupat el tema central, els actes pels infants, pels joves, pels adults i pels ancians, les manifestacions artístiques que l'han envoltat. Volem fixar-nos sols en el mateix fet d'aquesta celebració festiva i pública del catolicisme alemany, i subratllar-ne el seu valor religiós i cívic. Si, hem dit cívic. No costa gaire de veure que és bo que els catòlics d'un país s'apleguin de tant en tant més enllà de l'ombra del campanar parroquial. A casa nostra és urgent començar a caminar vers quelcom així; tenim aplecs de joves, de moviments, de "zones"... però encara no en tenim cap ni tan sols d'un bisbat sencer, i si som una "Església" amb les característiques pròpies del poble català, seria bo que, almenys un dia a l'any, ens retrobéssim per celebrar-ho. ¿I per què tindria també un valor cívic aquest aplec? Doncs, bé, perquè ja que vivim en una societat plural, tenim el deure (no sols el dret) de manifestar-nos com a col·lectivitat viva. En un mot, la nostra vida de catacumba no enriqueix pas el país.

La divisió dels cristians a Nicaragua

L'Església a Nicaragua viu uns moments dolorosos. Els cristians hi estan dividits i enfrontats. L'afer és vell i conegut en la història de l'Església, des de la comunitat turbulenta de Corint en temps de Pau i del primer Papa Clement fins a la veïna França amb l'afer de Maurras i de l'Action Française, per citar exemples de lluny ja que els nostres els sabem prou. L'intent —sempre ben intencionat, tant si ve de les dretes com de les esquerres— de posar l'Església al servei d'un projecte polític es repeteix fatalment gairebé a cada generació en un lloc o altre. L'escenari i els actors canvien, però el drama és el mateix. Chesterton el resumí lapidàriament: "Cada vegada que una religió ha estat religió d'Estat... ha acabat morint; i allò que l'ha destruïda, és la religió real".

Pessimisme i optimisme

Vet aquí dues realitats que semblen emmarcar tota la vida humana sobre la terra. Adés som optimistes, adés som pessimistes. Quan el pessimisme s'apodera de nosaltres, ho veiem tot negre. Quan és l'optimisme el qui ens mena, ho veiem tot de color rosa.

Amb aquestes variacions del nostre ànim hi hem de comptar. Entre altres coses perquè l'equanimitat —i tots també la sentim en un moment o altre— ens fa veure que normalment ni les coses són tan negatives com ens semblen en els moments baixos, ni tan positives com ens semblen en els moments alts.

La meua intenció en tractar aquest tema no és, tanmateix, fer consideracions d'ordre psicològic. M'agradaria ajudar els lectors a formular i a respondre una pregunta sobre la radicalitat que en nosaltres puguin tenir —o que haurien de tenir— el pessimisme i l'optimisme, l'actitud negativa i l'actitud positiva.

¿Poden existir, és bo que existeixin l'optimisme radical i el pessimisme radical? ¿Hi ha alguna realitat que pugui provocar en nosaltres —que sigui bo que les provoqui— les actituds optimistes o pessimistes?

Aquestes preguntes tenen, evidentment, respostes diferents segons sigui la filosofia de la vida del qui se les formula i, sobretot, segons siguin els seus principis inspiradors. Amb tota certesa podem dir que no hi respondran igual un materialista doctrinari, un materialista pràctic, un panteïsta, un panxacontenta, un cristià.

Jo em cenyiré —per impossibilitats òbvies— al cas del cristià. I encara voldria matisar: em cenyiré al cas del cristià en tant que vol ser fidel a la seva condició.

¿Un cristià pot ser pessimista? ¿Pot ser optimista? ¿Es pot deixar induir o arrossegar a aquests estats d'ànim per alguna realitat?

Si el cristià és l'home —home o dona— que ha decidit seguir Jesús, el Fill de Déu, fet home per a deslliurar-nos del pecat i oferir-nos en Ell per l'Esperit la vida que procedeix del Pare, és evident que la condició cristiana ha de comportar un pessimisme i un optimisme radicals, amb la primacia, però, d'aquest últim.

Per al cristià, el pecat ha de ser font i objecte d'un pessimisme radical. El pecat no té cap justificació. El pecat ha de provocar en el cristià una actitud negativa de refús.

Per al cristià, la vida de Déu oferta als homes ha de ser font i objecte d'un optimisme radical. La vida de Déu, en l'actual providència divina, és el sentit últim de la vida humana, cridada a esdevenir vida de Déu en Jesucrist. La vida de Déu ha de provocar en el cristià una actitud positiva d'acolliment agraït.

El cristià ha de ser pessimista respecte al pecat i optimista respecte a la vida de Déu. El cristià ha de tenir la seva vida arrelada en l'optimisme sobrenatural amb una primacia indiscutible, ja que el Crist ha vençut el pecat i la mort en la seva resurrecció.

Aquestes no són afirmacions aproximades, "maneres de dir". Són afirmacions enterament exactes, fonamentades —això sí— en la fe.

Per això els cristians hem de ser per a tots els homes un signe d'esperança, ja que seguim el Qui és l'Esperança de la humanitat. Però el fet de ser un signe d'esperança no ens fa ser uns babaus que passem pel món confonent la "gimnàsia" amb la magnèsia.

Ens ha de doldre el mal del món. Però no ens podem enganyar sobre el seu origen, que és el pecat. No ens podem plànyer quan es tracta de treballar per fer un món més humà. Però no ens podem pensar que som més espavilats o més humans que els altres homes. El nostre testimoni i la nostra eficàcia no es fonamenten en nosaltres mateixos, sinó en Aquell en el Qual hem estat salvats.

Els cristians patim i hem de patir, plorem i hem de plorar, morim i hem de morir. Com tots els homes. Però els cristians patim, plorem i morim en Jesucrist, que ens ha ressuscitat a tots en Ell.

Des d'aquest optimisme nuclear, basat en el Do gratuït i amorós de Déu, els cristians hem de mirar amb optimisme tota l'obra de la creació: Déu vol que tota l'obra seva arribi a la plenitud en l'home (l'home ha de senyorejar la terra, i no s'ha de deixar mundanitzar pel

món). I Déu vol també que l'home arribi a una plenitud que per naturalesa no podia ni sospitar: a la plenitud de fill de Déu en el seu Fill Unigènit, Alfa i Omega de tot. "Tot és vostre, vosaltres del Crist i el Crist de Déu".

Des d'aquest optimisme nuclear, no podem pactar amb el pecat, que és el mal de l'home, la destrucció de l'home i del món. El pecat no és un entramat de barreres que Déu ens ha posat —com ridiculitzadorament de vegades s'ha dit—. El pecat és l'ofensa de Déu, que ha volgut sentir-se afectat per tot el que va contra la seva obra, que la destrueix. El pecat és fruit d'una voluntarietat negativa. L'home peca quan es fa no-home: o per sobre seu quan es fa Déu per orgull, o per sota seu quan es fa bèstia o cosa per animalitat o comodisme.

Res del que hi ha de noble en l'home no ens pot deixar indiferents als cristians, tal com ens ho ha recordat Joan Pau II en el seu magisteri i especialment en la seva encíclica "Redemptor hominis". Perquè tot el que és noblement humà —inclos el món— ha estat redimit per la sang de l'Anyell.

Els cristians hem de ser un exemple de goig i de joia i de germanor i d'entusiasme en la humanització de tot mitjançant un treball seriós. I hem de ser-ne un exemple malgrat les nostres limitacions perquè la font de la nostra fortalesa no és en nosaltres, sinó en Aquell que sabem que no ens fallarà.

La fatalitat no és pròpia dels qui hem estat cridats a formar part de la família de Déu, agermanats en el seu Fill fet home.

L'optimisme, però, mai no ens ha de fer acceptar el pecat sota cap excusa. Perquè el pecat és el mal de l'home. Per això, respecte a aquest mal sempre hem de ser pessimistes, sostinguts per l'optimisme de la redempció.

Solament dient "no" al pecat podem dir "sí" a Déu. Solament dient "sí" a Déu tindrem forces per a dir "no" al pecat. Solament dient "no" al pecat i "sí" a Déu podem dir "sí" a l'home amb la serenor acollidora que tant necessita en aquests moments de la nostra història.

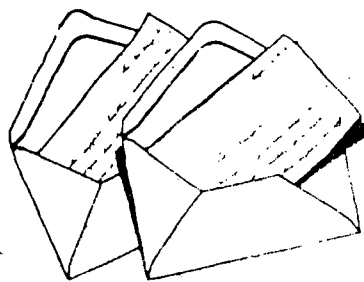
Pau López Castellote

Catalunya
Cristiana

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració: C/. València, 244, 2.º Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2805 - 2433
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Subscripció anual: 2.500 pts.

Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L. - Dipòsit legal: B.3030 - 1958

Difusió
controlada
per O.J.D.

Potser caldria no tancar-la

Una nota de la R. d'aquest estimat setmanari, assegura voler cloure aquesta secció o tema, després del comunicat, que insereix, de A.B.B. (Catalunya Cristiana, n. 246, a. V.). No és pas lloable aquest propòsit, mentre resti obert el procés per a la canonització dels nostres màrtirs. Cal escatir-ne moltes coses, intentant fer llum i cercar la veritat amb adient i assenyat diàleg. Hom comprèn que hi hagi punts de vista molt distints, mirant, però, entre tots, de posar les coses al seu lloc. Parlant amigablement, la gent s'entén millor i conviu més bé. D'ací aquestes observacions, que anoto, de cara a aquell comunicat.

1er. Quan els catalans catòlics parlem dels "nostres màrtirs", no admetem que ho hagin estat de "la guerra civil", sinó de la persecució religiosa, aquí soferta mentre aquella s'iniciava i persistia (1936-39).

I és persecució religiosa quan és promoguda i continuada per odi a la fe: a l'Església i al seu Cap, Jesucrist.

2on. No sé si alguns dels crims, que es varen perpetrar en l'altra zona, varen tenir aquell caràcter, que em deixo d'assenyalar. Si es demostrava, dels que fos, no podria negar-se el recurs per a la seva glorificació. De moment, però, hom parla aquí dels màrtirs de la nostra terra.

3er. Va ser un bisbe català el que es va encarar a Franco per tal que es comprovés, per adient i públic judici, la culpabilitat dels encartats o acusats, acabant-se així els assassinats incontrolats.

4º. No es poden posar en el mateix nivell els sacrificats durant la guerra i el que la va seguir —tot prou dolorós, però— i menys discutir el dret que tenim els creients a desestimar-ne els nostres màrtirs, fent per ara cas omís dels altres.

5º. D'acord amb els sofriments generalitzats de la guerra: en el front, en la reraguarda i durant les seves conseqüències. Tots ho hem sofert i deploret. I Déu faci que, remouent tota discòrdia, puguem viure agermanats en la pau i en la caritat cristiana.

Francesc Barnils

Contestació a la carta de Guillem Prats

No poso en dubte el fet que vostè no hagi llegit res a CC. sobre l'Opus Dei, però això no significa que no s'hagi publicat res sobre ell. Com vostè ja haurà pogut veure —en aquest mateix número en el qual es publica la seva carta— hi ha un comentari literari de R. Bosch Pujol sobre la primera biografia del fundador de l'Opus Dei, escrita per A. Vázquez de Prada. En els dos números darrers es va parlar de Torreciudad —santuari marià regentat per l'Opus Dei, i situat a 24 km. de Barbastro—. Jo vaig parlar de l'Opus Dei en el mes de desembre de 1983, concretament la setmana del 25 al 31, en aquesta mateixa secció de cartes. I per suposat són moltes les

vegades en què CC. parla dels esdeveniments litúrgics-religiosos d'aquesta institució cristiana —i catòlica—, perquè aquest periòdic està obert a tot moviment de l'Església, sense més.

Si vol conèixer si és o no una institució catòlica, li suggereixo que llegeixi "Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer" de Edicions Rialp, ja que com que no pertanyo a aquesta organització desconec si existeix o no algun altre llibre que parli d'això. Pel mateix motiu no puc informar-lo sobre el dilema "La clau", perquè conec les seves "interioritats".

Mª del Carmen Gutiérrez Serres

I l'atur què?

S'han acabat les eleccions, els que han guanyat, han guanyat i els que han perdut, han perdut. Tots però amb preferència busquen solament la seva conveniència particular acomodaticia a les circumstàncies del moment.

Ens millorarem el sou mensual, tot a proporció de la importància del càrrec que he pogut assolir. Passarem dies, setmanes, mesos, "que si tu", "que si jo", que si aquell, que ara no ens agrada, que tal companyia ens fa nosa, que no es el pactat ni el convingut i finalment quant estarem afartats i hauré avorrit a mig món del tema que correntment entenem com a "política", ens posarem a treballar, prèviament unes vacances com tothom, i ben guanyades per cert. Ens prepararem a aguantar xàfecs dels estira americanes, que si tantes hores de treball és una opressió; que si les mongetes han pujat un vuit i el meu sou solament ha estat bonificat en un sis; que si als cinquanta anys ja no aguanto el martell cinc minuts, però el porró totes les hores que calguin; que no s'hi val que s'apuja la coca, si bé admetem que sigui més car el pa, en comprarem menys i no hauré de llençar-ne tant. Necessitem cotxes, furgonetes, grans camions, per organitzar el "benestar" del poble, a qui cal ensenyar que per la seva salut, per l'ecologia i per la

butxaca, ha de treure un pam de llengua pedalant carrers amunt, cap al Carmel, la Bonanova, Turó de la Peira, l'imponderable Tibidabo, Sarrià, Montjuïc. Que hi fa que una bici costi diners; però no contamina, amb un bon desodorant suprimirem la farum de sota l'aixella. ¿Voleu dir que l'original batlle de Madrid, el professor Tierno, puja la "Cuesta de las Perdices" amb bici?

Per contra, els alts càrrecs, necessiten, seguretat, rapidesa i comoditat per arribar a tot i amb garantia. No els faltaran pas avions. Mercedes, ni cotxes blindats, climatitzats i amb una bóta de benzina al darrera per anar repostant.

El pròxim interessa solament per manipular-lo, per afavorir les nostres apetències. Això és tot.

L'atur no s'arregla, ni s'arreglarà. Perquè no ens dona la gana, perquè som egoistes i no estimem els germans. Si volguéssim, tots junts hauríem trobat solucions i aquest problema no preocuparia ja a ningú.

¿Qui començarà a sacrificar-se?

Genís de Tera Teixidor

Jo em vaig enfadar amb Déu

Succeí un diumenge de l'estiu de l'any 1936 en una barriada de Barcelona i en el si d'una família senzilla, ni burgesa, ni d'empresaris. La nostra riquesa era l'amor, la honradesa i la Fe en Déu i la seva Església.

Segons van dir els milicians que d'una manera violenta van irrompre la nostra llar, havíem estat denunciats per camarades fidels al partit del poble, que a casa nostra teníem amagades riqueses pertanyents a la parròquia. L'esmentada parròquia i la comunitat del barri, teníem com a màxima riquesa el "Santíssim", de valor incalculable, per a un cristià, però materialment cap per a ells. El dia abans, dissabte, la meua dona pietosa, bona amb tothom, creients i no creients, avançada en el seu temps en viure la Fe seguint els evangelis, havia anat a visitar el rector per pregar-li ja que els esdeveniments estaven tenyint de sang Barcelona, que es posés

fora de perill, a la qual cosa, el bon sacerdot contestà: "Que poden fer-me, sóc més pobre que ells. Només tinc la meua vida i aquesta pertany a Déu".

Aquella nit el cremaren juntament amb la seva Església. El tresor que reclamaven els milicians, era l'únic nen Jesús que la comunitat besava el dia de Pasqua; quan el trobaren el trepitjaren i la meua pobra àvia es va posar a plorar. Un dels quals la va empenyer i la va fer caure. Llavors la meua mare que tenia 27 anys i era molt valenta els increpà. Un dels quals la mirà i la matà de quatre trets a boca de canó en el pit. La seva sang vermella i jove tenyí el seu vestit blau i la seva gran formosor. També ferien la meua àvia i a una tieta de 18 anys. A la meua germana i a mi no ens passà res, a no ser l'horror del moment en perdre una mare amatíssima, el viure l'angoixa esgarriosa de sentir que res no comprens, que es fa de nit i el cor t'esclata; fou en aquest moment quan jo em vaig enfadar amb Déu.

Sabia que era poderós i creador; ¿Com va poder consentir semblant desgràcia?

Això fou la causa que resés a la Santíssima Mare de Déu i li digués durant molt de temps que estava enfadada amb el seu fill. Als meus 8 anys jo no podia comprendre res.

Passà el temps, i vaig haver de sobreviure a molts horrors, guerra, bombardeigs, fam, desesperació, soledat...

No podia perdonar, passaven els anys i no era feliç. Ningú no podia ser-ho amb odi en el cor i jo vaig formar-me un món de bons i dolents i ambdós em fallaren.

Actualment tinc 57 anys, espòs, filles, néts, una família i amor, intento comprendre els altres i no hi ha odi en el meu cor, sinó com podria anomenar-me cristiana! Però sempre guardo un record d'aquell diumenge ple de sol, en el qual per causa de la cruel guerra, els germans es convertiren en enemics i es mataren entre ells.

Ah! a Déu li vaig demanar mil vegades perdó pel meu enuig amb ell.

Jo crec que en la seva infinita misericòrdia i gran amor seré algú dia perdonada.

Pepita Ramoneda Esteva

**colònies
campament
escoltisme**

la tenda

Pau Claris, 118-120 Barcelona-9

LA VOSTRA BOTIGA

BARCELONA-MANRESA-MATARO-LLEIDA

PEREGRINACIÓ A ROMA

Visitant els llacs del Nord
d'Itàlia, Venècia, Verona,
Siena...

Del 21 al 31 d'agost

Informació: Parròquia Santa Maria de
Banyoles, tel. 57 04 95. Ag. Olivet Tours

avisos i comunicats

INSTITUT DE TEOLOGIA DE BARCELONA

Curs 1984-85

És una institució arxidiocesana que ofereix una visió
global dels estudis teològics

- Els estudis duren tres anys
- Les classes són vespertines (dilluns-dijous)
- Atorga el "Diplomat en Teologia"

INFORMACIÓ I PREINSCRIPCIÓ

- Del 3 al 25 de setembre
- De les 18 a les 21 hores
- Carrer Diputació, 231 (edifici del Seminari)

ALEMANYA

60.000 catòlics alemanys llencen un crit d'esperança

MUNIC.— "Tinguem confiança en la vida, ja que Déu la viu amb nosaltres". Un repte a una conjuntura en la que pul·lulen les armes d'extermini, s'ha llançat en el 88è Katholikentag celebrat a Munic, amb assistència d'uns 60.000 participants permanents i més de 100.000 visitants ocasionals. Més de 1.000 comunicacions importants responen a diversitat de temes; 3.000 reunions de bon nombre de grups i associacions, fins arribar al "Katholikentag d'en bas", dona mesura de la seva amplitud.

La "festa" que ha atret una imponent multitud de joves prova per si sola l'eficàcia de la "formula Katholikentag". El programa fou diversificat a fi de salvar la llibertat de comparar, d'escollir i suscitar la comunicació.

Quin és el contexte precís del Katholikentag 1984? Un país on els catòlics han fet el seu compromís democràtic i on es viu amb força creixent la dimensió internacional del catolicisme. On es veu com a prova la presència de centenars d'homes i dones vinguts d'arreu del món, sense parlar d'una gran atenció pel judaisme i a les qüestions ecumèniques.

El desencís en relació a una política sovint ultrapassada per la urgència de la conjuntura, les creixent incertesa en un món en moviment que determina l'interès de molts per les qüestions d'ordre ètic i espiritual.

Un caputxí català entre els deu sacerdots expulsats

Als sandinistes els fan nosa aquells que no estàn al seu costat

MANAGUA.— La violenta reacció del Govern, amb l'expulsió dels deu sacerdots estrangers, es produí poques hores després que aquests religiosos, juntament amb la jerarquia eclesiàstica i altres sacerdots nicaragüencs, es manifestessin a favor del salesià Luis Amado Peña, que fou acusat per la Direcció General de Seguretat de l'Estat de participar en un "front interior" antisandinista amb el grup contrarevolucionari FDN, que promou accions de sabotatge.

Els deu sacerdots expulsats foren acusats de participar en activitats contrarevolucionàries i de ser partícips de "plans destinats a provocar un enfrontament entre l'Església i l'Estat". En un comunicat distribuït pel Ministeri de l'Interior s'argumentava que l'expulsió dels ministres de l'Església catòlica era deguda a que violaren les lleis de Nicaragua realitzant una intensa tasca política contrària al Govern de reconstrucció nacional.

La marxa de protesta estava integrada per 30 sacerdots i vàries dotzenes de fidels i es dué a terme des de l'església

de Monte Tabor fins el Seminari Menor, a una 15 quilòmetres al sud de la capital.

Monsenyor Obando i Brazo, arquebisbe de Managua, que encapçalava la protesta i que tenia la responsabilitat sobre els 10 sacerdots expulsats, havia expressat el seu temor que les autoritats obstaculitzessin la marxa dels eclesiàstics ja que la llei d'Emergència Nacional, prohibeix fer manifestacions públiques.

Els sacerdots expulsats són: Francisco San Martín, diocesà

espanyol; Vicente Caudeli, escolapi espanyol; Santiago Aniuta, jesuïta espanyol; Francesc Castells, caputxí català; Mario Madriz, salesià salvadorenc; Benito Laplante, diocesà canadenc; Miguel Huerta, salesià costariquenc; Mario Frendi, salesià italià; Benito Pitito, de l'orde de Jesús Diví Obrer, italià i José Luis Montero, salesià costariquenc.

Dels 10 sacerdots estrangers, només els pares San Martín, Caudeli, Castells i Pitito participaren en la marxa de solidaritat amb el pare Peña.

La marxa, que fou considerada com un "obert desafiament" al Govern de Managua, es realitzà sense incidents, i no es produí cap enfrontament amb les autoritats, encara que hi hagué patrulles de la policia prop dels manifestants.

Cantant i pregant, l'arquebisbe de Managua caminà un tros de dos quilòmetres, obrint-se pas entre el nodrit grup de periodistes nacionals i estrangers. La Conferència Episcopal de Nicaragua s'abstingué d'aprovar o condemnar la manifestació, ja que no va emetre cap comunicat.

tació, ja que no va emetre cap comunicat.

Aquesta fou la segona manifestació de protesta a Nicaragua des que el març del 1982 es decretà l'estat d'emergència. El passat 9 de gener, un grup de periodistes, encapçalat per Pedro Joaquín Chamorro, director de "La Prensa", realitzà una manifestació demanant el restabliment de la llibertat d'informació.

Dels 10 sacerdots estrangers, als quals eufemísticament el Govern digué que els cancel·lava el permís de residència, quatre començaren a sortir de Nicaragua la nit del dilluns dia 9, i la resta o feu el dimarts dia 10. L'ambaixador d'Espanya, Luis Cuervo, estigué present a l'aeroport per atendre i despedir els sacerdots de la nostra nacionalitat. L'Arquebisbe també es traslladà a l'aeroport per despedir els expulsats. La premsa nacional i estrangera no tingué l'oportunitat de recollir les impressions dels sacerdots, els quals transitaren silenciosament pels passadissos de la terminal aèria per pujar a l'avió que els traslladaria a Costa Rica.

ARA MATEIX...

Pastoral i cultura popular (2)

Els serveis socials i de cultura

Ha estat una tradició molt arrelada a Catalunya l'establiment, al voltant de les parròquies populars, de serveis socials i de cultura capaços d'incidir en la vida dels barris. Podem agrupar-los en tres blocs: els centres culturals i recreatius on s'han aplegat tants grups de teatre, de dansa, d'excursionisme, de cine-fòrum...; les escoles, sovint dirigides per congregacions religioses; i les institucions de caràcter assistencial o social, com els dispensaris, les cooperatives d'habitatges, les residències d'avis... Encara no s'ha fet cap estudi seriós del volum que han arribat a tenir aquests serveis i del valor de la seva aportació a la nostra societat. A més de dur a terme la seva missió pròpia, moltes d'aquestes institucions esdevingueren, durant la dictadura, valuosos espais de llibertat, on trobaren aixopluc les manifestacions culturals catalanes, les associacions cíviqes que el règim reprimia, i les reunions de treballadors que cercaven la defensa dels seus interessos que el sindicalisme oficial els negava...

Tanmateix, la majoria d'aquests serveis han estat objecte d'una crítica dura i, sovint, d'un refús total per part dels corrents pastorals més d'avantguarda. Com a conseqüència, s'ha accentuat, en alguns casos, la seva marginació de la Pastoral de conjunt oficial, i les parròquies creades en els últims anys han eludit aquest tipus d'acció.

La crítica no era infundada. Es basava, fonamentalment, en dues objeccions: el perill de crear un món artificial on els catòlics visquessin isolats, en lloc de ser un llevat barrejat amb tota la massa, com demana l'Evangeli; i el perill de convertir el servei en poder, i d'utilitzar-lo com un instrument de pressió que imposés, d'alguna manera, la fe, en lloc d'anunciar-la amb esperit de llibertat. Dic que no era una crítica infundada perquè realment s'havia donat —sobretot en ambients de classe mitja— el cas de centres catòlics amb tirada al "gheto", i perquè, en la ment d'alguns promotors d'aquells serveis, havia existit una voluntat —mai no ben reeixida, val a dir-ho— d'apologetica barata.

Ara bé, mirant la realitat actual dels nostres barris, aquella crítica, sobretot quan desemboca en el refús de tot servei, resulta, probablement, exagerada. Avui no seria de cap manera possible, encara que ens ho proposéssim, ni de produir un "món catòlic" a part, ni de muntar un poder perillós per a la llibertat de consciència... Tant el tarannà de la gent, com la migradesa dels serveis que som capaços d'endegar, fan ridícules aquestes hipòtesis.

En canvi, l'experiència d'aquests últims anys introdueix nous elements a la nostra reflexió. Vegem-los.

La llibertat política ha deixat ràpidament aquella utopia del barri, o la societat, o la cultura... com a realitats neutres. Es deia: no ha de ser la parròquia sinó el barri... hem de confessionalitzar els nostres serveis... Però el barri, o és la suma de tots —inclosa la parròquia— o és un sector que en pretén el monopoli. I, fora de nosaltres, qui es desconfessionalitza? Potser ho fan, per exemple, els centres de planificació familiar...? Més que la submissió a una falsa neutralitat, semblaria indicada avui una presència, senzilla però amb fesomia pròpia, enmig de tothom, en diàleg amb totes les formes de cultura.

D'altra banda, seria perillós deixar-se recloure a la sagristia, com es deia abans. Hi ha una manera subtil de desqualificar l'Església. En primer lloc, se la porta a abandonar tota acció social, perquè això es cosa de la societat civil... Després, es diu acusadorament: què fa, fora de resar?

La qüestió és, doncs, discernir si entre el "gheto" i una certa dimissió, resta espai per a la creació d'instruments culturals de cohesió dels cristians que facilitin el seu diàleg col·lectiu amb totes les cultures, a més dels testimoniatges individuals. La qüestió és veure si és possible que continuï avui la tradició eclesial dels serveis com a signe, i no com a poder...

J. Carrera Planas

SARAGOSSA

Expulsen els caputxins de la Protecció de Menors

SARAGOSSA.— El Superior provincial dels religiosos terciaris caputxins de Saragossa, pare Cruz Goñi Paternain, després de la recent rescissió de contracte pel Consell de Protecció de Menors en cinc dels seus centres on prestaven serveis aquests religiosos, ha adreçat a l'arquebisbe de la diòcesi, Elias Yanes, una carta en la qual s'acomia de tota l'Església de Saragossa.

La carta diu así:

L'Església de Saragossa l'any 1921 ens cridà a instàncies del cardenal Soldevila, perquè ens integréssim en la pastoral de conjunt i concretament en la dels joves marginats.

A aquesta Església avui li diem "fins després..." amb tristesa i inquietud, perquè en aquestes dates som cessats per acord del Consell de Protecció de Menors, assumit irrevocablement per la Diputació General d'Aragó. Aquest acord suprimeix la nostra presència, viscuda a través de seixanta-tres anys i que no fou interrompuda per cap dels règims substituïts per d'altres presències i valors.

Amb serenitat i dolor continguts ens dirigim vers altres llocs d'evangelització, perquè "on hi ha un nen marginat hi haurà un lloc per a un terciari caputxí", com escrivia el pare Epifani, director de la Casa Tutelar.

Joan Pau II als estudiants d'Aversa, Itàlia

Mai rendits ni inactius

"Per què la injustícia? ¿Per què la violència? ¿Per què la societat no és en disposició d'assegurar a tots un lloc de treball? ¿Què ens reservarà el demà?, ¿És possible no quedar dominats per la delinqüència que ens amenaça de tantes maneres?"

Aquestes foren les preguntes que el papa Joan Pau II va fer-se davant d'un nombrós grup de joves estudiants de la diòcesi d'Aversa. Les idees que exposà el Papa en el seu discurs són vàlides per a tots els joves de tots els països. Vet ací, els paràgrafs més importants de l'al·locució pontifícia.

Gràcies per haver acollit la invitació que se us ha fet. ¡Gràcies per haver vingut aquí! ¡Sabeu la confiança que tinc en vosaltres! Moltes vegades m'heu sentit proclamar la meua esperança en els joves. Sí, us ho confirmo: crec en els joves, crec en vosaltres, tinc confiança en la vostra joventut, en la vostra generositat, en els vostres afanys de bé. Vosaltres, futur del món, sou també el futur de l'Església, sou l'esperança de tothom. Llegeixo en els vostres ulls l'ardor que no dreix grans ideals, us veig atents i decidits a construir un demà millor.

Crec en vosaltres, joves

Crec en vosaltres perquè crec en aquest Jesucrist que té confiança en l'home, que no dubta a confiar-li el tresor de la creació, que el crida a col·laborar en la seva obra. Crec en vosaltres perquè us veig oberts a la veu de Déu, perquè heu afirmat que la vostra consciència és oberta de bat a bat a Crist.

Per això tinc confiança en vosaltres: perquè on hi ha Crist, hi ha generositat, hi ha capaci-

tat de sacrifici, hi ha perseverança en el bé, hi ha atenció al proïsme, hi ha lliurament real fins i tot vers els límits de l'heroisme. I se ben bé, que vosaltres tot això ho sentiu intensament.

Però a més a més sé, que viviu amb gran sensibilitat els enormes problemes que torturen la nostra societat. El context socio-cultural que viviu planteja, com en altres llocs, les mateixes inquietants preguntes: ¿Per què la injustícia? ¿Per què la violència? ¿Per què la societat no es troba en disposició d'assegurar a tothom un lloc de treball? ¿Què ens reservarà el demà? ¿És possible quedar-nos dominats per la delinqüència que ens amenaça de tantes maneres?

No a la violència amb la violència

Vosaltres sou els primers que no voleu que aquests interrogants quedin sense resposta. Sentiu una irrefrenable voluntat de no rendir-vos de no romandre inactius, d'actuar perquè quelcom canviï. Sapigau, doncs, que no esteu sols en aquests esforços. Atents

"Llegeixo en els vostres ulls l'ardor i decisió de construir un demà millor".

com sou a la veu de l'Església, haureu captat sens dubte en les meves intervencions i missatges la preocupació vivíssima per les insídies que amenacen l'home i que li impedeixen de dur la seva existència de manera "humana".

Igual que el Papa, també el bisbe, els sacerdots, els professors són al vostre costat per donar-vos suport i guiar-vos. No us deixeu arrossegar per la temptació de respondre a la violència amb la violència. La nostra condició de cristians no ho permet. **Oposeu a la cultura de la violència i de l'odi, la de l'amor i la pau.** La transformació, la renovació autèntica només serà fruit d'una consciència nova capaç de superar l'individualisme, la divisió o la indiferència comuna.

Sentiu-vos compromesos en primera persona, per edificar una realitat d'Església local que rebutja els atropellaments i la injustícia en el nom de l'únic Senyor, i amb la força que ve de l'Esperit, contraposeu a la violència i a la il·legalitat el servei, la corresponsabilitat, la vertadera caritat. Aquesta societat ha de saber unificar totes les forces vives —les religioses, les de la família, les dels diversos elements socials— per valoritzar i potenciar tot allò que cada u està en disposició de donar, en el respecte i mitjançant la promoció recíproca.

¿Això serà possible? ¿No es tractarà d'un formós somni?

Estimats joves, nosaltres creiem fermament que és possible edificar una societat diversa, més humana i, a la vegada més cristiana.

Però es tasca àrdua, camí difícil. Requereix una dedicació assídua i tenaç, que no permeti dispersió d'energies. En el nom de Crist i del seu missatge d'amor i de justícia, heu de vèncer la temptació il·lusòria de la conquesta fàcil, de l'èxit sigui com sigui, del benestar elevat a valor primari.

Prioritats en la vostra vida

Permeteu-me que us recordi algunes prioritats.

Abans de res, us demano que visquem amb molta seriositat el **compromís escolar**, que ja us ocupa quotidianament durant diverses hores. L'Escola, vosaltres ho sabeu, té una gran importància. En desenvolupar les facultats intel·lectuals i les capacitats de judici, us posa directament en contacte amb el gran patrimoni de les generacions passades, i es manifesta així com un continu estímul a la confrontació i a la recerca. Sapigau ser "sa-

vis", això és, sapigau adquirir la vertadera saviesa, per aprofitar plenament aquest període tan formós. De la manera que actualment visqueu aquest temps cultural i espiritual, depèn, en gran part el vostre futur.

Amb el compliment fidel del deure escolar, us recomano que cultiveu atentament els valors que cada dia apareixen més preciosos i que constitueixen també el **tresor de les vostres tradicions humanes i religioses**. Penso en l'amistat, en la solidaritat, en el respecte a la dignitat de la persona, en l'afecció a la família, en l'honestat, en la fidelitat al propi deure, en la capacitat de col·laboració, en la recerca d'una professionalitat vàlida. Es tracta de conquestes angiosos, fruit d'un treball gradual i constant, que us permetran de superar els estrets horitzons del materialisme invasor, de l'autoafirmació, de l'egocentrisme, d'aquest permissivisme que no satisfà, que no fa créixer i no madura.

Però per damunt de tot, més encara, en l'origen de tot, som conscients que cal menar una **sòlida vida espiritual**. Tot programa, tota trobada, tota iniciativa serà més vàlida, i eficaç, con més arrelada estigui en un profund i autèntic clima religiós.

Visqueu amb entusiasme i amb força la vostra fe. En virtut del baptisme que heu rebut, sou persones regenerades, com ens ensenya Sant Pau. Sigueu realment oberts a Déu, seguiu Jesucrist, alimenteu-vos constantment de la seva paraula i dels seus sacraments. d'aquesta manera, fareu de la vostra joventut i de tota la vostra vida una joiosa aventura, un camí de fe, inspirador d'obres santes, en comunió amb Déu i amb els germans, un anunci valent dels valors de l'home i de l'evangeli.

CRÒNICA DE ROMA

Esgarrifoses estadístiques sobre el Líban

ROMA (Del nostre corresponsal). — Amb l'ombrívol títol "D'estadístiques sobre les pèrdues de vides humanes, propietats, esglésies, convents i institucions durant els combats en la zona muntanyosa del Líban central, des del 31 d'agost al 6 d'octubre del 1983", la representació del patriarcat de ritu maronita a Roma ha donat a conèixer el panorama sobre la persecució més recent que han sofert els cristians al país muntanyós dels drusos, al Líban.

En la introducció es diu que després la retirada de les tropes israelianes de les províncies de Shuf i Aley, unes milícies de la comunitat religiosa dels drusos, amb el suport de palestins, siris i legionaris de diversos països àrabs, atacaren els pobles cristians a la vista de la tropa multinacional de la pau.

Durant l'atac, segons l'informe, els drusos i els seus aliats enderrocaren i cremaren les cases de tots els cristians a ambdues províncies. Sense donar importància a quina de les esglésies orientals del país pertanyien aquests

cristians. Tampoc els agressors no s'interessaren pel credo polític de les seves víctimes. Tots els convents, totes les esglésies i escoles cristianes de la zona foren saquejades i cremades. Els agressors mataren sistemàticament tots els cristians que caigueren a les seves mans: sacerdots, nens, dones i ancians.

Amb esgarrifós laconisme, el document descriu la manera que moriren i foren torturades les víctimes: a trets, degollades, cremades, esquarterades, esclafades sota els automòbils... Tot reduït a freds nombres de les estadístiques.

El document informa a més a més que en les dues esmentades províncies els morts s'han elevat a 1.200, les esglésies destruïdes 85; mentre que els convents i seus episcopals enderrocades foren 85, i 17.000 les vivendes derruïdes. El nombre de fugitius es calcula de 185.000

E. Planes

Karol Wojtyla el primer Papa el nom del

qual figura en un L.P.

"El sol de la pau"

Coneguts compositors han preparat un concert anomenat "El sol de la pau", llibret amb 10 poemes escrits pel papa Joan Pau II. Els seus organitzadors han qualificat aquest espectacle de "projecte ecumènic grandios". La invitada principal és la cantant de jazz Sara Vaughan.

nar el lloc on celebrar el concert. La catedral de Colònia no tenia bona acústica i el prelat encarregat de l'Església de Sant Martí en el mateixa ciutat, rebutjà posar-la a la seva disposició.

Un espectacle ecumènic

El concert se celebrà per fi el 30 de juny, en l'auditori de Düsseldorf i en presència d'un gran nombre de prelats catòlics i de personalitats polítiques alemanyes. Campi ha predit que "el grandios projecte ecumènic ha estat un èxit significatiu en la unió de catòlics, protestants, jueus i d'altres confessions", gràcies a la poesia del Papa.

Campi és un home emprenedor. Ha aconseguit guanyar-se, per a compondre la música, al director del grup de jazz Francý Boland i al compositor argentí de música per al cinema Lalo Schiffrin, el qual, l'any 1967, es donà a conèixer internacionalment amb la cantata "Esplendor y declive del Tercer Reich" i amb la música de sèries per a la televisió com "Mannix" i "Starsky y Hutch".

Col·laboració de Sarah Vaughan

El periodista i escriptor Canadenc Gene Leesy s'encarregà de la versió anglesa dels poemes. Una comissió especial del Vaticà, encarregada dels escrits de Karol Wojtyla, aprovà oficialment la versió literària dels poemes papals. En el que Campi atribueix "a la seva rauxa de geni", contractà la soprano negra Sarah Vaughan, de 60 anys, anomenada "la Callas del jazz" perquè cantés a Düsseldorf les cançons de l'espectacle. Amb la benedicció de l'Església Catòlica i el suport financer de particulars, Campi decidí batejar l'esdeveniment com "El sol de la pau". Després de la seva estrena a la ciutat alemanya, l'obra serà traduïda a l'espanyol, portuguès, italià, francès i alemany.

Campi també prepara representacions de l'obra a les grans ciutats, com per exemple Río de Janeiro, Sao Paulo, Buenos Aires i Toronto. En aquesta ciutat canadenca es representarà en vigílies de l'arribada del Papa, pel setembre, per assolir el clima adequat que la visita mereix. Com a impacte publicitari adicional, Campi vol dur el concert a Casteltandolfo, residència estiuenca del Papa, en una representació de caràcter privat. Es dona per segur que Joan Pau II escoltarà l'obra amb satisfacció.

Visita pastoral de Joan Pau II a Suïssa

Dimensió ecumènica

"Visita pastoral amb dimensió ecumènica": així definí el mateix Papa el seu viatge apostòlic a Suïssa. Efectivament, aquesta peregrinació pontificia potenciada pels camins centrals d'Europa, ha tingut un marcat caràcter de pregària, de diàleg i acció per la unitat dels cristians. Amb els seus gestos i paraules, el Bisbe de Roma ha posat tot l'itinerari sota el lema "Oikoumene", "Koinonia". El moment culminant en aquest sentit es registrà el dia 12 a la tarda amb la visita a la Seu del Consell mundial de les Esglésies a Ginebra. Com ja vàrem esmentar detalladament en la crònica, allí pronunciaren discursos, el Papa i el Secretari General del Consell, Dr. Philip Potter, hi hagué una sessió de diàleg i es va fer pública una declaració conjunta. En la foto es veu el Dr. Potter davant els micròfons a la dreita del Papa; darrera d'altres personalitats del seguici pontifici i dirigents del Consell, presents també els invitats.

Com ha comentat el pare Pierre Duprey, p.a. Secretariat vaticà per a la Unitat dels Cristians, expressant les seves impressions del tot positives sobre aquest històric esdeveniment, el Papa ha fet veure clarament que el "restabliment de la unitat ha de ser un dels afanys prioritaris de l'Església catòlica...", la recerca de la unitat a nivell universal" i "els nostres germans (a Ginebra) han comprès molt bé que les paraules i gestos del Sant Pare han estat una invitació clara a anar endavant amb realisme" pel camí ecumènic; d'aquí, la "satisfacció" dels exponents de les Confessions cristianes per aquesta visita: "l'alegria d'haver-se trobat per parlar clarament..., per afrontar els problemes i expressar el mutu desig de prosseguir en el camí, encara que hi hagi obstacles, més o menys greus: aquest és el fet importantíssim: el desig de trobar-se en la caritat".

VATICÀ DIA A DIA

Nou bisbe hispà a Estats Units

El pare Plácido Domínguez, religiós claretia, ha estat nomenat bisbe auxiliar de la diòcesi de Chicago.

Monsenyó Domínguez és mexicà, per la qual cosa amb ell són ja 16 els bisbes hispans als Estats Units. La seva selecció reflecteix l'interès que desperta en la jerarquia d'aquest país per atendre millor la nombrosa i marginada comunitat hispana als Estats Units, que voreja ja els 22 milions.

Walesa dona la medalla del Nobel a la Mare de Déu Negra

Lech Walesa, premi Nobel de la Pau 1983, ha donat el diploma i la medalla d'or de l'esmentat premi, al santuari de Jasna Gora de Czestochowa, en compliment de la seva promesa.

Com ja es sabut, el fundador del sindicat Solidarnosc ha afirmat repetidament que el premi no s'ha donat a la seva persona, sinó a tota la nació polonesa i lliurà als agricultors de

Polònia la dotació del premi que és de 175.000 dòlars.

El Papa ret homenatge al cardenal txec Tomasek

El papa Joan Pau II tributà un homenatge públic al cardenal Frantisek Tomasek, arquebisbe de Praga, davant els fidels i pelegrins reunits a la plaça de Sant Pere per al rés de "l'Angelus".

"En la pregària d'avui — digué el Pontífex — vull recordar al cardenal Frantisek Tomasek, arquebisbe de Praga, que complí 85 anys d'edat. Cada dia — afegí — penso amb afecte en aquest venerable pastor, qui, com una robusta alzina de l'esperit, ofereix al seu ramat i a tota l'Església un vigorós testimoni de fidelitat a Crist. Demanem al Senyor que li doni ajut i consol en el seu afany pastoral".

El cardenal Tomasek va néixer el 30 de juny de 1899, fou ordenat bisbe gairebé clandestinament l'any 1949 pel llavors arquebisbe de Praga i després cardenal, monsenyor Josef Beran, però durant molts anys no

va poder exercir el seu ministeri episcopal. Era administrador apostòlic "seu vacant" de l'arxidiòcesi de la capital de Txecoslovàquia quan el 24 de maig del 1976, fou creat cardenal "in pectore" és a dir, sense que es publicués el seu nom, per Pau VI.

Eren temps de gran tensió entre el Govern txecoslovac i el Vaticà, però l'any següent les autoritats de Praga permeteren el viatge de monsenyor Tomasek a Roma, on el seu nomenament com a membre del Sacre Col·legi es va fer públic en el consistori del 27 de juny del 1977. Finalment, el cardenal Tomasek va poder ser nomenat arquebisbe de Praga l'11 de gener del 1978 quan ja havia superat els 78 anys.

Actualment, malgrat haver superat des de fa cinc anys l'edat màxima fixada per Pau VI perquè un purpurat sigui membre d'organismes de la Santa Seu, el cardenal Tomasek, per expressa i significativa derogació de Joan Pau II, continua sent membre de la sagrada congregació per al clergat. El cardenal Tomasek és a més a més, arquebisbe de Praga.

Nova aventura artística

L'entrevista de Montecarlo va treure a rel·luir novament l'aventura artística del Papa. Després de l'entrevista amb Campi, un alt dignatari eclesiàstic el cridà per garantir-li que els plans, per muntar el concert tenien el suport total de la Santa Seu, i per autoritzar-li que continués endavant, amb la qual cosa Karol Wojtyla ha estat el primer Papa el nom del qual figura en un L.P. Però Campi no estava tan content com la Santa Seu, a causa del primer esborrany de l'obra. Quan tingué el beneplàcit del Vaticà i quedà convençut que "el missatge del Papa estava destinat a tothom", decidí tornar a elaborar l'obra. En missió secreta, a l'objecte de no atraure l'atenció pública, començà a guanyar-se per a la causa eminents professionals pel que anava a ser "un gran esdeveniment". Apel·là als directors d'orquestra Leonard Bernstein i Daniel Barenboim i negocià amb Frank Sinatra, Barbra Streisand, Caterina Valente i Luciano Pavarotti, però fou en va. També tingué dificultats per seleccio-

TORTOSA

Els "miracles" de Lourdes

TORTOSA.- Durant quatre dies els fidels de les diòcesis germanes de Sogorb-Castelló i Tortosa han contemplat la llum de la gruta de Massabielle, vora les aigües braves del riu Gave.

Els castellonencs, veterans des de fa vint-i-set anys. Nosaltres, gairebé tot just estrenats. Només dos anys organitzant la peregrinació amb malalts a Lourdes. Dades per a l'estadística:

Tren especial 25 malalts, 30 infermeres, 9 hostesses, 20 brancadiers, 2 metges, 14 sacerdots... i el Pastor que unit a la resta del grup de pelegrins totalitzen 400 diocesans. Amb l'enorme sumand de Castelló arribarem als 1.100 romeus.

Una cosa quedà clara des de la concepció, naixement, celebració i cloenda de la peregrinació a Lourdes: els participants adoptaren una mística de pelegrins. Els responsables del programa i organització serviren exclusivament no a turistes sino a romeus que resen i tenen cura dels malalts.

Fem una selecció comentada dels actes.

La gruta: centre de totes les mirades

Aquests dies, quan tanco els ulls, veig sempre Lourdes i com una primera diapositiva i de colors, contemplo la cova de Massabielle amb el seu punt blanc: la imatge de Maria Immaculada en un marc de roques pintades de verd.

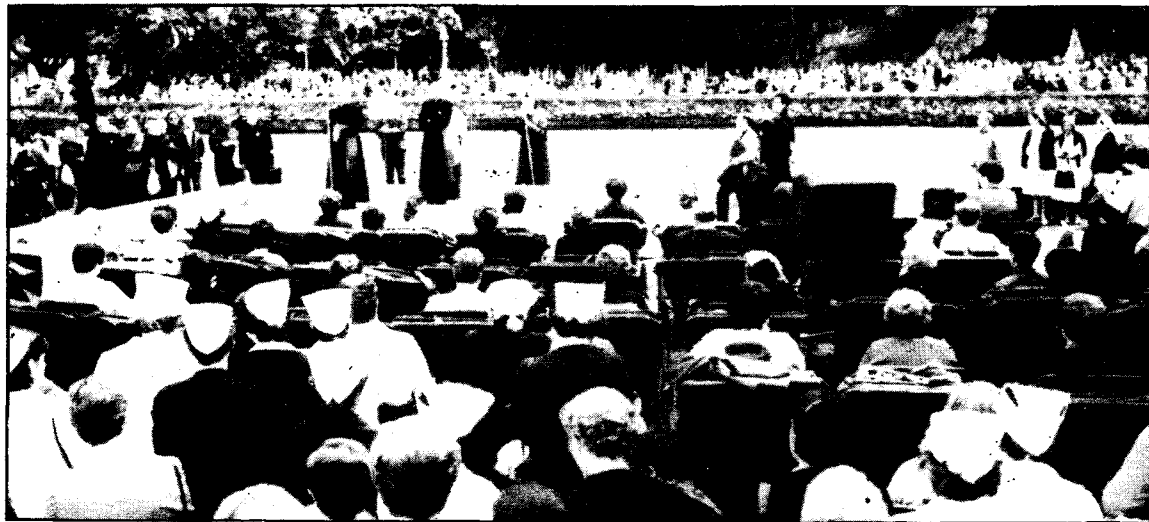
En la prada

El senyor Bisbe de Sogorb-Castelló oferí a Maria ambdues peregrinacions i presidí la primera Eucaristia, sota la vela d'una carpa. Tots vàrem resistir la calor sufocant perquè som pelegrins fermes i no turistes que exigeixen aire acondicionat.

Després passàrem, malalts i sans, davant la gruta i així fou el primer dia. I Déu va veure que era bo.

La Missa de les banderetes

Reconeguem que els francesos

Durant quatre dies, quatre-cents fidels de les diòcesis germanes de Castelló-Sogorb i Tortosa van ser al santuari marià amb una mística de pelegrins.

—a vegades difícils veïns— saben molt de catequesi i litúrgia. Sobre tot de la litúrgia.

Tot un complex convergent de cants i llums servia al leccionari passejat litúrgicament des del quadrilàter-presbiteri fins el pòdium-ambó.

A la tarda: celebració de l'aigua de les piscines. Oració de petició: "Senyor, si vols pots guarir-me".

A les quatre, processó amb el Santíssim Sagrament. El nostre Bisbe traçà amb la custòdia tantes creus com a sectors de malalts li acostava el brancadiers francès de l'Hospitalitat.

A la nit, vàrem encendre els nostres fanals i en la sinia gegant vessàrem els nostres cants i rosaris.

"Xiquets i xiquetes, casats i fadrins, anem tots a Lourdes com a pelegrins".

Ave, Ave, Ave, Maria... I així fou el segon dia. I va veure el Fill de Déu que era bo.

Les noies de l'uniforme blanc

Tot un exèrcit d'infermeres —més de cent— agombolen el malalt que pelegrina a Lourdes. En el nostre cas no hi hagué curacions miraculosas de càncer o cames tolides. Si que hi hagué —i en dono fe— més salut en els cors amb una fe feble que s'espavilà al buf del vent com si fos el de Pentecosta.

D'entre tots els pelegrins, els més beneficiats espiritualment penso que foren les infermeres. La nostra antena captà aquestes confessions de noies joves i d'altres senyores còfia blanca:

—"He après a lliurar-me als altres fins al sacrifici".

—"La Mare de Déu sempre és actual i se serveix de nosaltres".

—"La meua oració s'ha purificat. Aquest any no he demanat, simplement he contemplat".

—"Ha estat una catequesi no de paraules sinó de vivències".

—"Aquí és fàcil manifestar la pròpia fe i contagiar-se en un ambient d'excepció".

—"Tornem a casa amb una fe més madura".

Començem el dia de Sant Lluís (Corpus per a les parroquies castellonencs) amb una Missa davant la gruta. Després el Via-Crucis estalonant-se unes i altres peregrinacions italianes. Com sempre l'estació quinzena seria la millor: "Resurrexit sicut dixit. Al·leluia". Una gran pedra rodona plantada vora l'escletxa de la roca produïa l'impacte de la simplicitat estètica i del que és revolucionàriament vital. La mort i el pecat han estat vençuts! Com Joan i Pere els pelegrins han vist i han cregut.

A la tarda: celebració de la Penitència com Déu mana. Després processó amb el Santíssim. A la nit: Hora Santa. A Lourdes cada dia és Corpus.

I així fou el tercer dia. I va veure Déu Esperit Sant que era bo.

"Un jour Bernardette"...

El divendres l'estrenàrem amb la Missa de malalts davant l'altar-capella de santa Bernadeta.

Administràrem el sagrament, la Unció dels malalts amb certa generositat.

La consigna episcopal del celebrant: "Siguem fidels a l'Esperit de Lourdes no solament ara que vivim intensament aquesta gràcia, sino després en les nostres parròquies".

En efecte, aquests quatre dies han estat per a molts com un recés obert. Una experiència inefable.

Un colofó solament gaudit per pocs fou el "diaporama gegant" o audiovisual: "Un dia Bernadeta"...

No s'ho perdi el lector si pelegrina a Lourdes. És des del punt de vista literari, pura poesia encara que versada en motlles de prosa.

Com a audiovisual és tècnica-ment una ostentació de càmeres i un joc de llums, plànols i efectes sonors. Apuntem el missatge: Així com una sola gota d'aigua es converteix en riu i mar, així la humil Bernadeta, pobra, inculta i malaltissa convertí la gruta de Massabielle en un ocea de fervor marià.

A les set de la tarda pujàrem al tren francès amb més quilos en l'equipatge que a l'anada. Un litre d'aigua pesa un quilo encara que sigui de Lourdes, però els nostres pelegrins carregaren recipients per beure i resar (sense la segona cosa no serveix) per regalar a amics i coneguts durant diverses setmanes.

Pel camí, dalt del tren, resàrem el Rosari a diverses veus. Guitarra. Cants a la Kiko Argüello. I després un sopar turístic amb el seu inevitable sobret de "moutarde" de Dijon. Déu perdoni els cuiners francesos l'exuberància de salses picants que han provat el nostre estómac.

Marquem el punt final. Així fou i així va concloure el quart dia. I va veure Déu, Maria Immaculada i la Bernadeta que era bo però que l'any vinent seria encara millor.

Joaquim Blanc

URGELL

Santa Maria de Meià vetlla

la imatge de la seva Patrona

SANTA MARIA DE MEIÀ.- El poble de Santa Maria de Meià, de la comarca de la Noguera, té una valuosa imatge romànica de la seva patrona, la Mare de Déu. Actualment el cens de la població ha baixat considerablement i la custòdia del temple no està prou garantida.

Durant una colla d'anys mossèn Pere Codern, fill de la població ha estat el custodi fidel de l'obra d'art, i abans de la seva mort determinà fins i tot destinar una quantitat de diners a construir una còpia de la sagrada imatge per a ser col·locada a l'església parroquial i poder guardar l'autèntica en un

lloc segur. L'escultor de Bellpuig, Sr. Jaume Perelló, amic també del poble de Santa Maria, ha realitzat la restauració de la imatge antiga i n'ha fet una còpia.

Tot plegat ha costat el preu simbòlic de 100.000 ptes. de les quals la meitat han estat pagades amb el donatiu de mossèn Pere Codern i l'altra meitat pel Bisbat d'Urgell. Actualment el poble de Santa Maria i el Bisbat d'Urgell estan redactant un projecte de conveni en virtut del qual la còpia de la imatge seria col·locada en l'església parroquial i l'original seria depositada en el Museu

Diocesà de La Seu d'Urgell, on hi ha garanties d'una prudent custòdia. La imatge original retornaria a Santa Maria el dia que hi hagués les garanties d'una custòdia prudent.

Membres de la comissió diocesana per la Patrimoni Artístic, properament es reuniran amb els veïns de Santa Maria i del diàleg cal esperar acords positius per a ambdues parts. Per damunt dels sentiments religiosos, que honoren un poble, cal tenir en compte el seny i la prudència, no oblidant mai que el Bisbat sempre reconeix als pobles i parròquies la propietat sobre les obres d'art.

GIRONA

El prop passat dilluns dia 9 de juliol, a Riells

Els preveres de la zona pastoral del

Montseny homenatjaren mossèn Ribot

RIELLS.— El propassat dilluns dia nou de juliol es visqué a Riells una emotiva jornada al voltant del sacerdot i poeta mossèn Pere Ribot, amb motiu d'haver celebrat aquest les seves noccs d'or amb Crist i l'Església.

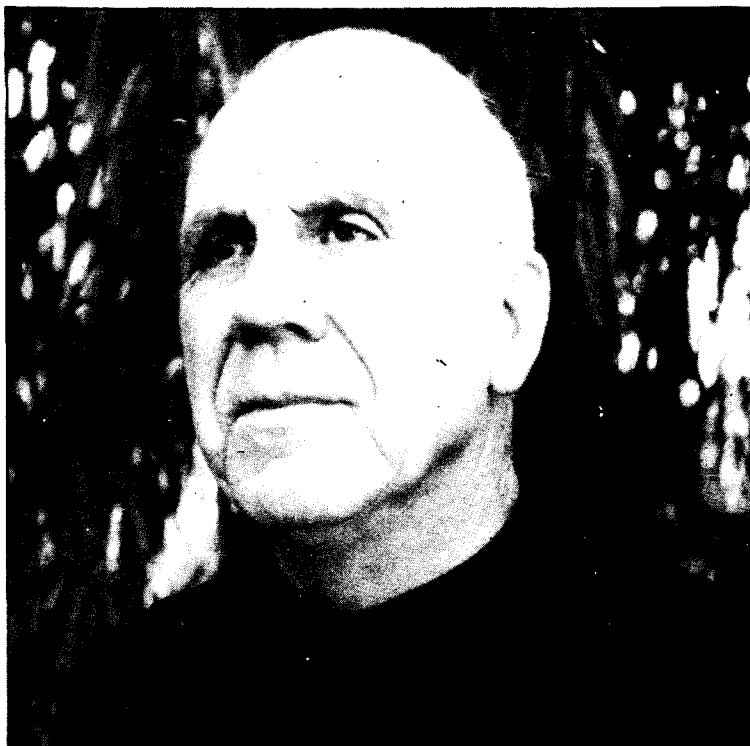
Els preveres de la zona pastoral del Montseny volgueren testimoniar a mossèn Pere Ribot la seva admiració per la fecunda tasca sacerdotal que ha menat des del llogaret presumiblement allunyat del món i dels homes que l'habi-

ten, però que per la força del poeta, per la vitalitat del sacerdot, i per la fermesa del patriota, ha estat un far que ha il·luminat tantíssimes ànimes, un punt on han convergit tants cristians i tants catalans.

El dia començà amb una plàtica d'espiritualitat sacerdotal i a continuació la celebració de l'Eucaristia a l'antiga abadia, i acabà amb un dirar de germanor. Tot amb la gran senzillesa no exempta de brillantor, i qualitat que la presència d'un poeta de veritat infon a un lloc i a

un esperit. Així com s'ha parlat de la senzilla elegància de Montserrat, dels seus ritus religiosos, també es pot parlar de la senzilla elegància de Riells, naturalment, en tot un altre paràmetre. Romandre ni que sigui unes hores a Riells infon una especial pau a l'ànima.

CATALUNYA CRISTIANA, que s'honora de tenir mossèn Pere Ribot entre els seus col·laboradors més entusiastes i distingits, es vol sumar a aquest homenatge, de tot cor.

Carta de mossèn Pere Ribot al bisbe de Girona

"El sentit de la meva vida: No

moure'm del costat de Crist"

En el decurs de l'homenatge, mossèn Pere Ribot va voler que els seus amics i companys en el sacerdoci coneguessin la carta que va adreçar al Bisbe de Girona, agraint-li la seva felicitació. És, no podia ser d'altra manera, una peça literària de gran valor, una renovació de la seva fidelitat a Crist i a l'Església.

Rvdm. P. Jaume Camprodon, bisbe de Girona.

Molt estimat Sr. Bisbe: Agraïdíssim de la vostra lletra d'enhonor i d'encoratjament en l'escaiença del meu cinquantè aniversari de la meva promoció al sacerdoci de Crist.

Fent recompte dels anys que s'escolen del meu sacerdoci hi copso dues vessants en la carena d'aquest do immerescut de part meva que m'ha fet Déu: el pes dels meus alts i baixos en l'apostolat; el combat de sempre —l'eterna història de la condició humana— i el goig del terme d'un sacerdoci sense terme amb un punt que crec normal i a la vegada heroic: la meva fidelitat a la Paraula revelada, l'acceptació del misteri (estimo el misteri de Déu) i la meva adhesió a l'Església que m'ha format i nodrit en el dipòsit de la fe i de la qual n'és Ella l'arquimesa, la tresorera. No miro la part humana d'aquesta Església, les seves defallences històriques —fullegeu, si us plau, l'últim número de EL CIERVO dedicat a Martí Luter— perquè jo sóc Església i tinc, en el fons del meu jo, l'amor, el dolor i els desencerts humans de la mateixa Església. Si defalleixo resta malparada l'Església perquè és el Cos del Crist,

Ell la Testa. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen... (Col 1:18).

I, si un membre malalteja, en conseqüència malalteja tot el Cos. I jo sóc membre d'aquest Cos. Aquest, però, és el punt del sentit de la meva vida: la fidelitat, no moure'm del costat de Crist, l'Església.

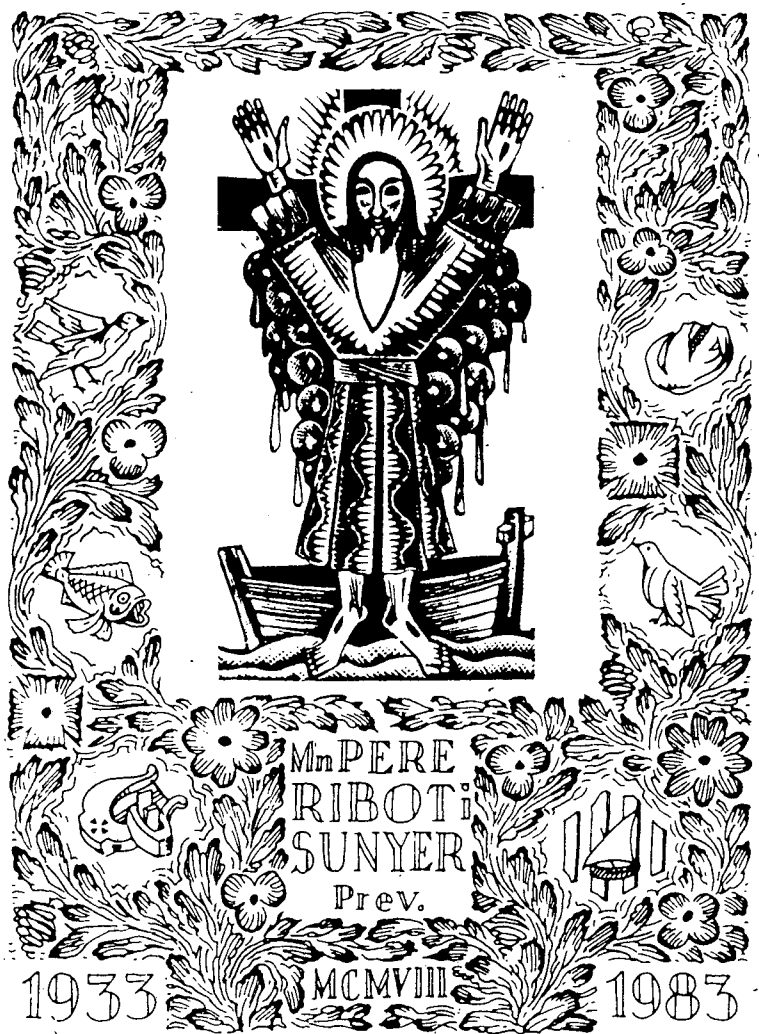
Per la part que em toca —com també de la dels meus germans de sacerdoci en aquest punt cim de l'escalada sacerdotal— no em resta més que donar gràcies a Déu d'aquest triar-me a part del món sense deixar de conyure

en el món per a fer-lo espiritual, mantenir-li el caliu de la Bona Nova que es transmet a través de nosaltres. Perquè, si el sacerdot no és espiritual, sobrenatural, qui ho serà? Si de l'amor de caritat el Crist n'ha fet una llei, per a nosaltres és, tant o més que la llei, carisma.

De tot, doncs, agraïment a Déu. Perquè, per damunt de tots els atzars de la vida, vull que Déu em miri, em comprengui, em perdoni i m'estimi.

En el Crist dels nostres afanys, sempre.

Pere Ribot
23 de març de 1983

NOCES D'OR SACERDOTALS

Agraïment

De jove m'heu triat a part i jo he madurat en Vós cos i esperit i arribo a la carena amb prou delit cenyit de la paraula, el vostre do.

Camino pel misteri amb el ressò del combat que no para dia i nit. La caritat m'infon el gran sentit, rostre de Crist obert com una flor.

De vostra llar n'he fet la meva llar. Sóc fill d'aquesta terra i de la mar que es mou en mi en un viu enyorament.

I encara em valc, Senyor, del meu llagut. Cremo en l'altar la meva joventut. Tot es resol en pur agraïment.

*Pere Ribot, prev.
Sacerdot de Crist
Vilassar de Mar, juny de 1933, desembre de 1983*

BARCELONA

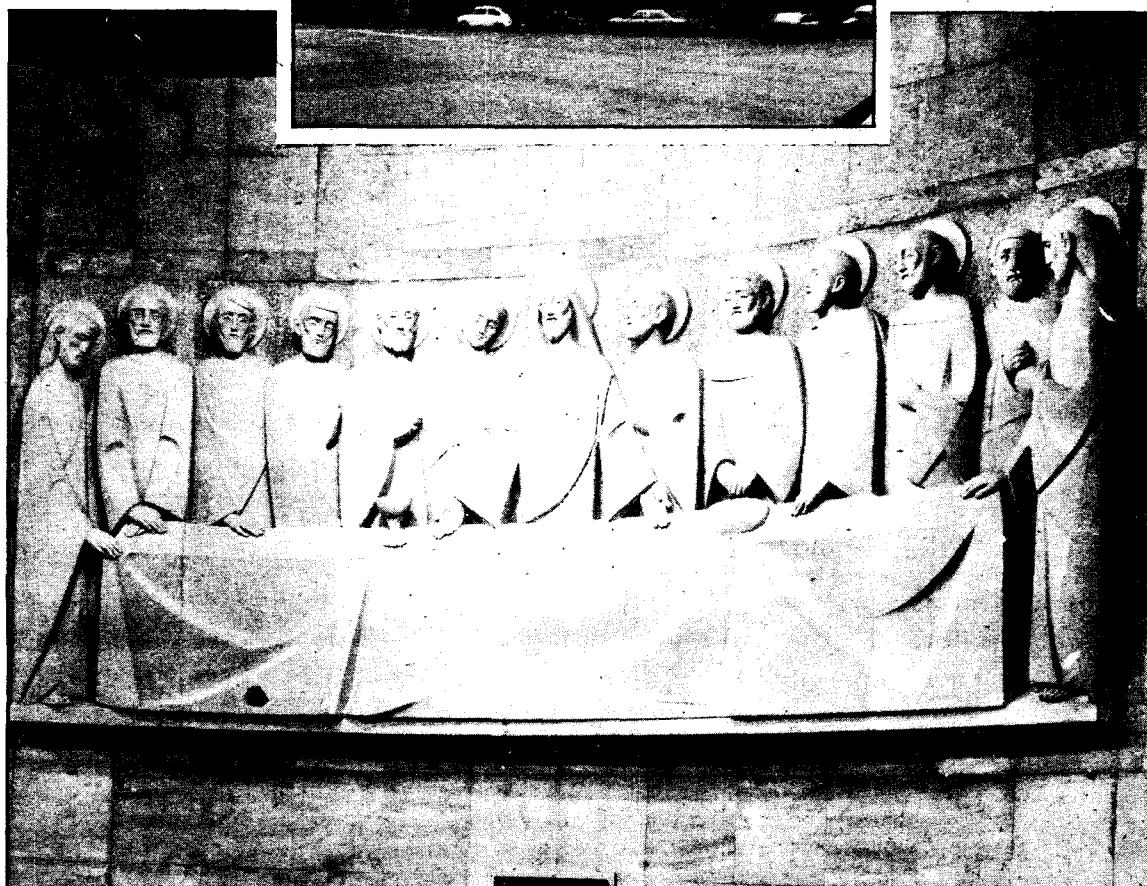
La Parròquia de Corpus Christi celebrà el seu

cinquantenari

BARCELONA. - El 3 de desembre de 1983 celebrarem solemnement els cinquanta anys de la creació de la parròquia de Corpus Christi, erigida pel Dr. Irujita el desembre de 1933.

A les 8 del vespre, amb el temple ple de gom a gom, el Dr. Jubany presidí una extraordinària concelebració i a l'homilia felicità els sacerdots de la parròquia i tota la feligresia per les nocces d'or: "Que aquest cinquantenari —digué— sigui el camí vers el centenari en un creixement continuat de la fe, de les obres d'apostolat, de caritat i de pietat en les quals la parròquia es troba immersa, i que li doni aquesta plena vitalitat que l'Església necessita tant avui..."

Era l'inici d'unes celebracions que durarien —així ho havia decidit el Consell Pastoral de la Parròquia— fins el 21 de juny d'enguany, diada de Corpus Christi. El cinquantenari, doncs, ha emmarcat aquest curs tota la vida de la parròquia. Les grans festes de Nadal i Pasqua respiraren, per aquest motiu, una especialíssima solemnitat. A més s'ha procurat que hi hagués periòdicament almenys un acte extraordinari. Destaquem el concert de la Coral Cantiga, el dia 18 de desembre, i un recital de poemes nadalencs de lírica popular i dels poetes més coneguts a casa nostra. El nostre rector, Mn. Manuel Tort, féu una presentació de cada poema i la Sra. Montserrat Millà de Boldú n'era la rapsoda. El gener la parròquia es traslladà a la Catedral per a guanyar el jubileu de l'Any Sant i manifestar la seva comunió amb l'Església Diocesana. El febrer actuà el quartet Scherzo amb obres po-

pulars, del renaixement i del romanticisme. El març fou dedicat a viure aprofundidament la Quaresma amb actes extraordinaris especialment ade-

quats. Fruit d'una de les reflexions d'aquells dies, el dissabte, 28 d'abril, hi ha una trobada ecumènica amb la participació del Rev. Enric Capó, de l'Esglé-

sia Evangèlica Espanyola.

Les festes s'han fet més sovintejades el maig i el juny. El maig amb un festival de teatre al nostre Centre; la Trobada

Pasqual de l'Arxiprestat de Gràcia; la Unció dels malalts viscuda amb una alegria especial a les misses del migdia del dia 20 i, finalment, les Trobades per la Pau; preparades per la nostra joventut, els dies 25, 26 i 27, de les quals subratllem especialment la II Mostra de Cançó Jove.

Les festes del mes de juny s'iniciaren amb l'actuació de la Coral de Cambra del Conservatori, el dia 2. El dia 14 se celebrà una missa en sufragi de tots els difunts de la parròquia des de la seva fundació. El dijous, dia 21, a les 8 del vespre, la celebració d'una missa solemníssima, significava la cloenda del cinquantenari. La concelebració, a més, era també l'acció de gràcies per les nocces d'or sacerdotals de Mn. Miquel Rubio, rector de la parròquia fins el 1981. Mn. Manuel Tort, el rector actual, parlà de la significació dels 50 anys de vida d'una comunitat i de la dedicació sacerdotal als fidels coronada semblantment amb 50 anys de fidelitat continuada, i Mn. Miquel Rubio, que presidia la concelebració rebé l'homenatge de la feligresia gravat en unes paraules escrites en una artística placa que li fou lliurada.

En acabar la celebració eucarística, la Coral Antics Escolans de Montserrat oferí un magnífic concert de cant gregorià i altres melodies adients.

Cal afegir que els infants també volgueren unir-se al cinquantenari amb una esplèndida celebració de fi de curs el dia 23. El 24, a totes les misses, la commemoració del Corpus era una pregària continuada d'acció de gràcies.

Antoni Bassa i Gili

Déu, el gran absent de la política?

Creiem que encaixa en el sentit informatiu i formatiu que té el nostre periòdic, de recollir uns resums de l'extraordinari discurs del senyor Jordi Pujol, amb motiu de la investidura com a President de la Generalitat, i promoure uns comentaris.

Es tracta d'un programa de govern que caldrà rellegir més d'una vegada en el transcurs dels quatre anys que desitgem que duri la present legislatura.

El discurs pretén abraçar la totalitat (o quasi la totalitat, com veurem després) de la vida plena, viva i eficaç de Catalunya.

Posa a la consideració dels catalans una visió global i també detallada, de tots els temes del moment.

I proposa solucions: "És necessari crear un clima de confiança en el camp econòmic" —diu, parlant d'aquesta qüestió.

Jordi Pujol, ha demostrat, una vegada més, amb aquest discurs, la seva capacitat d'estadística, i que afegit al seu historial polític, el col·loca molt per damunt dels presidents que el precediren. I això és una gran sort per la Catalunya d'avui.

Pujol considera Catalunya com "un país gran; no per la seva força material, sinó per la seva cultura, civisme i capacitat de convivència". El discurs del president Pujol ocupa 65 folis, i el compon, aproximadament, 12.800 paraules. Hi hem comptat 70 vegades la paraula "Catalunya",

i no dita per fer literatura, sinó necessària per compondre frases de govern.

Des de la nostra perspectiva de catòlics i catalans, hem de qualificar el discurs de govern, com un programa netament cristià, per l'afany que s'hi nota de fer el bé, de promoure beneficis socials, i per les diferents orientacions que s'hi proclamen i s'hi proposen. "Es tracta de fer un país de progrés, i alhora d'humanitat, de benestar i de convivència" —ha dit Jordi Pujol.

Però també des de la mateixa perspectiva de catòlics i de catalans, ens ha sorprès de no trobar en les 12.800 paraules escrites, ni una sola vegada la paraula "Déu".

Ni pronunciada com a recurs oratori. Ni dita col·loquialment tal com s'expressen encara, avui, molta gent de la nostra terra; "Gràcies a Déu", "Si Déu vol", "Si Déu ens dona salut"...

Crec que val la pena de meditar aquest fet. I d'analitzar-lo. Ens trobem davant d'un programa polític, d'inspiració cristiana, en el qual la cara de Déu és tapada amb un núvol de discreció, o de moda polítiques.

A què obeeix aquest silenci? Cal reconèixer que en el món que vivim, DÉU, amb totes les lletres, és el gran absent; família, negocis, esports, consum, esplai, cultura... Es menja, es dorm i es creix sense retre el degut homenatge a Aquell que és font d'amor i de saviesa, i de

l'origen de la vida.

No venia, doncs, a tomb de citar "Déu" en un programa polític? O no era prudent?

Hem d'aclarir abans de res, que Jordi Pujol, particularment, és una persona molt sincera amb els seus sentiments; i que no es dona vergonya de manifestar a qui l'hi pregunta, que "creu en Déu", "que és catòlic" i que "compleix el precepte d'oïr Missa, cada diumenge, amb la família.

Cal dir, també, que en els quatre anys de govern, ha tingut unes excel·lents relacions amb l'Església catòlica, i amb la seva presència ha enaltit, moltes vegades, la labor històrica i cultural de la més antiga de les bases institucionals de Catalunya, si bé en el seu discurs tampoc no ha fet cap referència a l'Església.

El nom de Déu, gravat des de fa molts segles en el fons de l'ànima de Catalunya, no ha ocupat, doncs, en el discurs que comentem el lloc que li corresponia.

El gran poeta Guimerà imaginà que Déu passà per casa nostra en "primavera". I va enllaçar aquesta al·legoria amb aquells versos sempre actuals que encaixen tant bé amb el discurs del President; "Som i serem gent catalana".

Però, per la manca d'un mot, en el discurs, coixeja el ritme.

Francesc A. Picas

Dels Prats de Rei a Roma

Una seixantena de pelegrins feren arribar a la Ciutat Eterna el ressò del Pessebre Vivent d'aquesta localitat de l'Anoia.

ELS PRATS DE REI.— Un grup de quaranta vilatans, juntament amb una vintena de la Plana de Vic, han peregrinat a Roma, amb dos objectius molt concrets:

Primer: participar a l'audiència que el Sant Pare concedeix cada dimecres, a tots els que ho desitgin. Fou assolida plenament participant amb goig i entusiasme, vivint la universalitat de l'Església. Viure aquest carisme del papa Joan Pau II, es dona a tothom, especial-

ment als malalts, infants i joves.

Els dels Prats de Rei, per mitjà del seu mossèn, li feren lliurament d'un artístic àlbum de fotografies dels llocs representatius del poble i sobretot del Pessebre Vivent. El Papa els beneí i alguns pogueren besar-li la mà.

El segon objectiu, després de les visites tradicionals a la ciutat de Roma, fou assistir al concert, a l'auditori del Palazzo, Pio, i dintre el seu ric

repertori, es donava la primícia de la música del Pessebre Vivent com diu el programa "NADAL, II PRESEPIO VIVENTE, DI PRATS DE REI, per a coro e orchestra, directi da Valentino Miserachs".

Mossèn Valentí Miserachs, fill de S. Martí de Sesgueioles, fa 20 anys que resideix a Roma, és Mestre de Capella de Santa Maria la Major, és l'autor i director de dita obra.

Aquí sobriarien les paraules, com ell ens deia al final del

concert, perquè la música ho diu tot. Música d'una gran categoria i de molts valors musicals difícils de descriure. Tot fou molt emotiu. Quan al final, el cor, interpretà en català, l'Himne a la Mare de Déu del Portal, amb una execució perfecta i plena de sentiment foren instants de plena emoció, i alegria, "Glòria, gloria, amb fe verdadera us cantem o Verge del Portal..." Quedarà enregistrat en les pàgines de la nostra història, com uns moments dif-

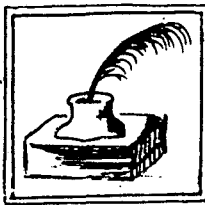
fícils d'oblidar.

Agraïm a mossèn Valentí, l'esforç, l'amor i l'autèntica creació d'una obra que serà gegant, i voldríem saber-lo apreciar i valoritzar, com ho saben fer els de la ciutat de Roma.

Enguany, el PESSEBRE VIVENT, tindrà més força, i quan ressonin les seves notes pels nostres carrers i places sabrem estimar més i millor el nostre PESSEBRE VIVENT.

IMPROMPTU

Detergentisme TV

La TV continua amb el seu detergentisme. No importa quin canal. Intenta rentar el cervell de la gent. És lamentable, perquè ho aconsegueix en algun sector.

L'altre dia ens volien convèncer que l'avortament és sa, natural, moral, normal, etc. Perquè la llàstima, segons sembla, és que s'hagi d'anar a Londres, perquè aquí encara no hi són prou pràctics o encara hi ha impediments legals.

Una dona defensora es presentava, no se li veia la cara, com havent avortat una vegada, i esperant ara un fill ja estava, segons deia, al vuitè mes. Manifestava que aquesta vegada li anava bé, i que l'altra no. Qüestió de conveniència...

Una altra dona, amb tuta la cara ben visible, deia que el fetus que s'avorta o es vol avortar "no es cap persona, com ens volen fer creure"... Suposo que ella deu sentir-se cofoia de viure, però no sé si mai no ha pensat que també passà aquest període en el qual "no s'és persona"... Sort que la seva mare devia pressentir la gran personalitat que dins les seves entranyes maldava per viure... i, la va deixar néixer!

Oriol Camps

L'Obra Religiosa Social, una atenció

a la gent que està sola

MANRESA.— "Obra Religiosa Social" (O.R.S.), ja té aprovats els seus estatuts per a totes les poblacions de la diòcesi. La O.R.S. és una associació femenina que es va iniciar a Manresa l'any 1980 i que pretén de complir, tan bé com sigui possible, la missió que cada una té assignada a la vida, mitjançant la convivència, la formació i l'ajuda a la persona que està sola, ja gran i soltera.

Les components de l'associació es reuneixen cada mes i tenen comentaris sobre temes evangèlics i de formació humana. També visiten les solteres a la residència de les Germanetes dels pobres i les

malaltes a l'hospital.

Així mateix han desenvolupat diverses activitats culturals i recreatives i han fet exposicions de treballs manuals.

Esperem que donarà abundosos fruits de caritat. Els que vulguin informació sobre aquesta Obra Religiosa Social, poden trucar als telèfons 874 49 41 i 872 53 28, de Manresa.

125 anys de les carmelites de la caritat de Sallent

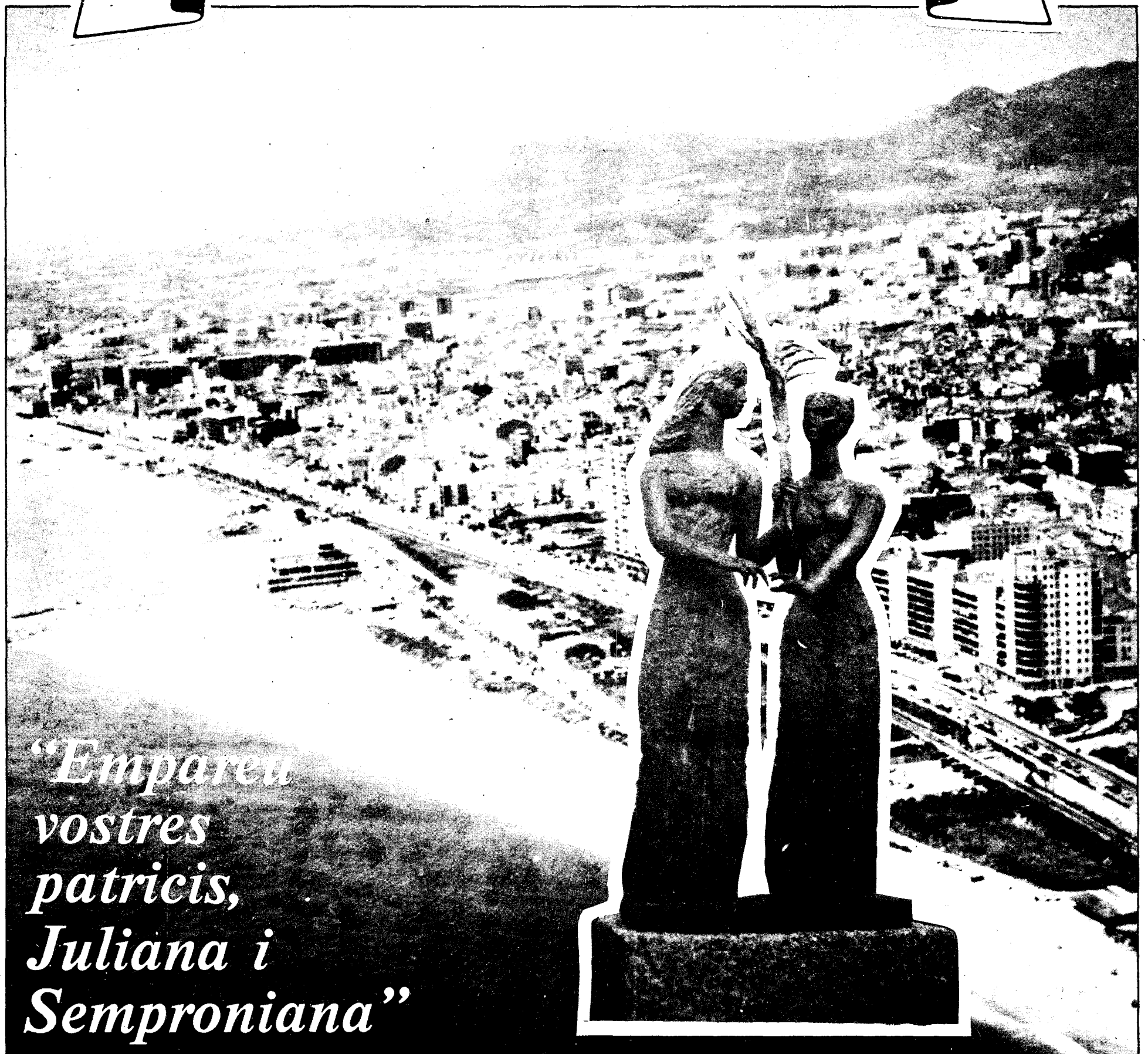
SALLENT.— El dia 20 del passat mes de maig es compliren 125 anys de l'arribada, a aquesta industriosa vila del Llobregat, de la Congregació

de les Germanes Carmelites de la Caritat.

Durant tots aquests cent vint-i-cinc anys d'evangelització i de testimoniatge, han escampat la bona nova del Crist, bo i essent presents en tasques educatives i pastorals en pro d'una major coneixença del regne de Déu entre els homes.

Un bon programa d'actes de diversa mena commemoraren tan notable diada. El poble de Sallent reconeix la tasca de les Carmelites amb agraïment i desitja que puguin celebrar moltes altres efemèrides glòries, no sols per elles, sinó també per a la vila.

Les Santes, Festa Major de Mataró

*“Empareu
vostres
patricis,
Juliana i
Semproniana”*

Aquestes paraules de la “tornada” dels Goigs de les Santes Juliana i Semproniana, patrones de Mataró.

Certament, des de fa molts anys, la festa principal de la nostra ciutat té una especial característica. El seu origen i fonament és essencialment religiós.

Fins fa poc temps, la paraula “Festa Major de Mataró” era desconeguda. Aquí, a l'antiga lluro, encara tenim el costum de dir: “Per les Santes això...” ó “Per les Santes, allò altre...”.

I a quasi totes les localitats de Catalunya, podem ben bé afirmar que la festa principal mataronina és coneguda arreu com per “Les Santes de Mataró”.

Ara, que sàpiguem el nom de les patrones ja és altra cosa.

Em trobava fa uns anys en un país centre-europeu, i vaig coincidir amb uns catalans, amb els quals, mentre feiem conversa, que si tal que si qual, que si erem de Mataró, que si a Mataró som “capgrossos” com ens bategen arreu, i amb molt d'honor, vet ací que em diuen: “Sí, sí, a Mataró teniu aquelles Santes, amb aquell nom tan estrany...”

Juliana i Semproniana. Però arreu, coneguda per “Les Santes”.

La història de la devoció a les nostres patrones crec que correspon a altres mataronins, coneixedors profunds de la matèria en l'aspecte històric.

No vull pas entrar-hi, però sí només esmentar el fet que darremament han vingut sorgint criteris —per cert ben respectables i de persones que el seu fort és la recerca de la història— que si les Santes no són de Mataró, i fins i tot que si no han existit mai.

Això ha xocat fortament amb la fe senzilla del poble, del fidel ras.

Em recordo que una vegada es parlava d'aquest tema en una conversa, en la qual hi era present un sacerdot molt conegut i estimat a Mataró. Va deixar dir a tothom la seva, i al final va intervenir dient: “Però ¿per què us trenqueu tant el cap? Tenim les relíquies insignes d'unes màrtirs. Tenim que el Sant Pare de Roma les va declarar patrones de Mataró. Doncs, ¿que més volem? Venerem-les com més bé millor i cerquem sempre el seu patrocini”.

He de dir que la reflexió em va afectar molt, i em sembla que

deixant a part l'aspecte històric, el bon mossèn tenia més raó que un sant.

Però, avui dia ¿com es troba a Mataró la devoció a les Santes?

Em sembla que un xic o força oblidada. Ens recordem de Juliana i Semproniana pels voltants del juliol, sobretot el dia 27, una mica menys el 28, i el 29 ja ben poc o quasi res.

Algú argumentarà que si el “ple” que registra la basílica de Santa Maria, a l'ofici de les Santes, del 27 de juliol és una mostra de la devoció a les Patrones... Bé, bé, parlem-ne objectivament i desapassionadament.

¿Es va a venerar Juliana i Semproniana o bé es va a sentir la tradicional Missa de mossèn Blanch? ¿Si no es cantés la “Missa de Glòria” s'ompliria Santa Maria de gom a gom com fins ara?

Perquè ben sovint a la sortida, pesa més el comentari de “si la Missa ha anat bé”, de “si el pinyol del “Domine Deus” ha estat sonat, o “si el vals de l'Agnus ha fet posar la pell de gallina a un devot participant de l'Eucaristia en honor de les patrones. Hom encara sent dir pels nostres carrers: “¿Que vas anar a

“sentir” l'ofici de les Santes? Diu que aquest any va anar molt bé.

Hi hauria molt a dir.

Que ha baixat en picat la devoció ferma, ben fonamentada, que s'havia heretat dels nostres avantpassats, això és evident.

Que pesa molt, però molt més la façana exterior de quan rodeja el tema de “Les Santes” que no pas la fe d'un martiri, d'un testimoniatge i d'un patrocini sobre una ciutat que s'ha anat fent molt gran.

Per exemple, a part de Santa Maria, que guarda zelosament les relíquies i tot el que es refereix al culte a les Santes, i també deixem, Sant Josep l'altra parròquia del centre de la ciutat, en les altres feligresies de més enllà del tradicional casc urbà, nascudes fruit del creixement demogràfic mataroní ¿en algun dels cinc temples parroquials existeix un quadre o una imatge de les Santes Patrones de “tota” la ciutat?

Molt ens plauria que en algun en podés sortir una resposta afirmativa, però...

Com poden assimilar, com poden assumir una devoció a Juliana i Semproniana els fidels d'aquelles comunitats, si tot es resumeix a

presentar una pregària dins l'Eucaristia del 27 de juliol, en el conjunt de les Pregàries dels fidels?

Sabem que hi ha qui amb gran zel està treballant, moltes vegades “contra corrent” per mantenir i revifar aquesta devoció a les Patrones, però mentre aquesta tasca no sigui assumida, plantejada i tractada directament per totes les comunitats cristianes mataronines, malament rai!!!

Cal repetir-ho: el patronatge de les Santes no sols s'ha de manifestar el 27 de juliol, sinó tota la resta de l'any.

Que els temps i els seus signes han canviat no ho pot negar ningú. Però precisament per això cal replantejar la devoció i el culte que els cristians de Mataró tenen i poden tenir a les patrones de la ciutat.

Perquè sinó d'aquí a quatre dies —i preguntant sempre a Déu i a les Santes que mai no desaparegui la seva tradicional “Missa de mossèn Blanch”— pot ser el que el caliu tan fort d'anys ja un xic llunyans continuï refredant-se cada vegada més, i...

Val més que no ho pensem, i que s'actui en conseqüència.

Pere Rigau

Les Santes, Festa Major de Mataró

Pere Rigau, cronista mataroní

de tota la vida

Pere Rigau és un home que coneix, minuciosament, tots els assumptes que afecten a Mataró. Fa molts anys que treballa a la ràdio i la premsa. I ho ha fet sempre d'una manera desinteressada, ja que té una altra ocupació professional. L'ha empès l'amor a la seva ciutat i els desigs de servir els altres. Ha tingut més d'un problema, com per exemple dues querelles. Malgrat tot, ha seguit amb la seva tasca.

Va començar a fer algunes coses en el camp periodístic l'any 1951. Durant una malaltia que el va tenir aturat durant gairebé un any, Pere Rigau va llegir molt i s'animà a escriure. Posteriorment, quan feia el servei militar a Berga, li oferiren treballar en l'emissora que els franciscans tenien en aquesta localitat. Allà —diu— hi vaig trobar grans amistats i hi vaig muntar un quadre escènic i vaig fer-hi molts programes. Quan tenia permís, no baixava a Mataró per la feina. Llavors pujaven els meus pares."

La nostra conversa té com a escenari un restaurant dels afores de Mataró, encimbellat, des d'on s'albira bona part d'una ciutat que, com d'altres, ha crescut d'una manera extraordinària en pocs anys. És, sens dubte, un lloc idoni perquè Pere Rigau faci reflexions en veu alta sobre la seva activitat professional i ens parli de la ciutat que tant estima. "Mira —ens comenta— a mi el que em mou, el que em fa tornar boig és el tema mataroní i tenir la possibilitat de fer un servei. Entenc que tothom ha de mirar de fer-lo als altres". Recorda que fa uns dies el trucà una senyora per dir-li que tardava cada dia un quart d'ho-

Els gegants, de quan en Robafaves duia barba, retratats al carrer de Sant Antoni, a l'altura del d'Ibran.

Presidència d'autoritats a la sortida d'un ofici de les Santes. L'alcalde, amb barret de copa, és el senyor Arañó.

ra per travessar un carrer i que va comentar el fet per ràdio i es va solventar. També explica l'altre cas de les monges de Sant Joaquim a les quals robaren un rellotge i un transistor. La denúncia que féu del fet al seu programa serví perquè l'endemà es recuperessin ambdós objectes.

Pere Rigau fa, actualment, quatre programes a Ràdio Mataró: Tèlex comarcal, Ressò

ciudadà, Comentari d'actualitat i uns altres d'esports. A més escriu una columna d'opinió a la publicació "Crònica de Mataró". Es considera aprenent de periodista, perquè ningú no n'hi ha ensenyat. Quan parla per ràdio sempre improvisa. Fa un esboç dels temes i tot brolla d'una manera espontània. "Intento —assenyala— emprar un llenguatge planer per arribar al gran públic."

Diu, sorprenentment, que és tímid. I la veritat és que ningú no ho diria perquè és un home comunicatiu i molt expressiu. "Quan vàrem començar a llegir l'epístola, a Santa Maria, en català i castellà, instal·lava el micròfon a la sagristia perquè la gent no em pogués veure. Quan parlo per a un públic nombrós concentro la mirada en un punt concret i no penso que m'adreço a una

gernació."

En parlar de Mataró, ens comenta que els temes de més actualitat són, actualment, la contribució ciutadana i el tema del port o platja. "Precisament —comenta— la setmana que ve haig de fer una entrevista en directe amb l'alcalde, per ràdio, i sobre el tema de la contribució urbana i sospito que hi haurà cert rebombori perquè hi intervindran els oïdors."

Quan li preguntem si li hauria agradat ocupar algun càrrec a l'Ajuntament, contesta, amb rotunditat, que mai, perquè ell ja està content amb el càrrec que ocupa actualment. "Una vegada vaig haver de desmentir el rumor, quan dimittí l'alcalde Majó, que em presentaria per batlle". Afirmar que és amic de la primera autoritat municipal, però que aquest fet no condiciona gens la seva activitat periodística i que sap destriar perfectament una cosa de l'altra. "El que em mou i em preocupa sempre és la veritat".

Pere Rigau coneix molts fets i tradicions de Mataró que confia, algun dia, recopilar perquè poden ser d'interès públic. De fet és un home que ha treballat en tots els àmbits. La seva senyora ha acceptat aquesta activitat i que moltes vegades no hagin pogut estar junts. "Quan ens vàrem casar ja ho sabia. En aquest sentit —afegeix— no hi ha hagut mai cap problema".

Algunes vegades li han dit que això que està fent es podria definir com un "sentimentalisme desferrat" i ell ha contestat que potser sí, però que ha actuat per impuls i perquè vol ser útil.

Tomàs Puntí

Cafès MIRACLE, S.A.
TORREFACCIÓ DIÀRIA I VENDA DE CAFÈS

Sant Joaquim, 62 bis

Tel. 790 34 61

MATARÓ

FOTOS Moment

FOTOCOPIES A L'ACTE
CARNETS A L'INSTANT
REVELAT RODETS COLOR EN 24 HORES
MATERIAL FOTO I CÀMARES

c. Cuba, 58

Tel. 798 03 89

MATARO

EXQUISIT POSTRE

ILURO

un postre mataroní

creació de "Confiteria OMS" des de 1912

cl. Santa Teresa, 48

MATARÓ

civit, s.a.

FÀBRICA

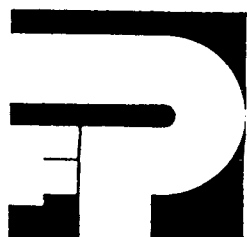
DE PINTURES DE DECORACIÓ

Ronda Narcís Monturiol, 13-15

798 38 32

CABRERA

a Mataró i el Maresme

FINQUES POUS

Al Seu Servei

FINQUES/POUS

Pujol, 20 - Tels. 790 39 45 - 796 38 61 - MATARÓ

Les Santes, Festa Major de Mataró

El Museu Comarcal del Maresme-Mataró

El Museu Comarcal del Maresme-Mataró, es defineix com un museu de serveis. La seva vocació no es limita a la simple exhibició d'objectes, sinó que pretén ser un element dinamitzador de la cultura de Mataró i del Maresme. La quantia i el valor des seus fons requereixen espais molt més amplis que els actualment disponibles i això ha obligat a plantejar-lo com un organisme viu i canviant.

El Museu es distribueix en tres plantes ben diferenciades. La planta baixa d'ús i funcionament independent té com a finalitat l'acolliment de les activitats complementàries més lligades al públic: les exposicions temporals de durada curta i mitjana, les conferències, els cursets, els seminaris, l'atenció al públic i la informació general; l'oficina tècnica amb una sala annexa de caràcter polivalent, el departament pedagògic i l'oficina administrativa. La sala d'actes està equipada amb un vídeo de pantalla gegant i dos de portàtils al servei de les exposicions destinades al públic i a les escoles.

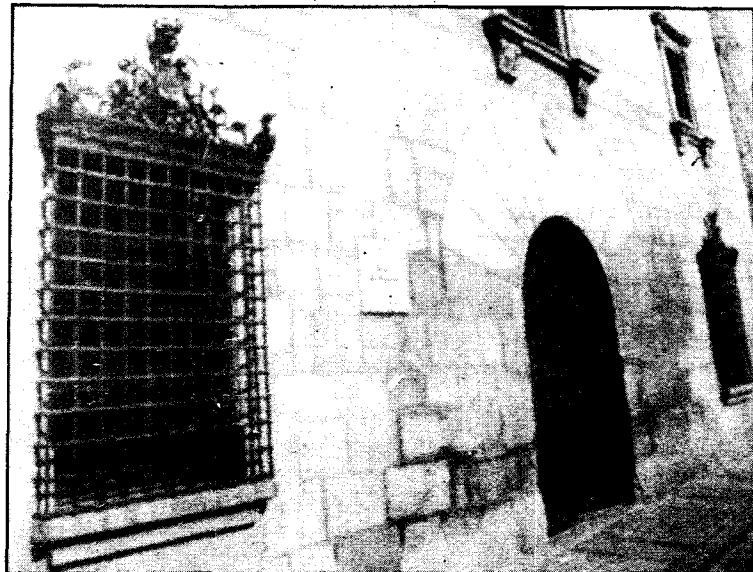
Les sales d'exhibició són a la primera i segona plantes i estan dividides en tres tipus d'espai: les sales permanents, les monogràfiques (temporals) i la galeria d'estudi.

A les sales de síntesi de caràcter permanent, s'hi ofereix una visió esquemàtica de Mataró i comarca en els seus diferents aspectes. Es tracta d'uns recorreguts que es repleguen sobre ells mateixos, no com a laberint, sinó com a itineraris des dels quals el visitant pot entreveure les dimensions de la sala, la seva situació relativa, allò que ja ha vist i el que veurà després.

Les sales monogràfiques, que tracten temes específics, de duració limitada però mai inferior a la durada d'un curs escolar, ens permeten un aprofundiment de les col·leccions que posseeix el museu. La primera d'aquestes exposicions s'ha consagrat a la pintura religiosa dels segles XVI i XVII i l'altra s'ha dedicat a exposar una part de la col·lecció dels gravats de Goya de la sèrie anomenada "Los desastres de la guerra", alhora que s'exhibeixen armes de foc.

Les exposicions que substituiran les mostres esmentades, en un futur pròxim, es dedicaran a la pintura noucentista i a la ceràmica catalana del renaixement.

A la galeria d'estudi s'ofereixen a l'estudiós, investigador o

erudit, seriacions d'objectes que permeteran d'ampliar la visió dels fons que posseeix el museu.

Els serveis es complementen amb un magatzem, ordenat amb un sistema format per armaris i plafons mòbils; zona de treball, laboratoris i una biblioteca d'ús intern. En successives etapes es preveu la instal·lació d'un taller de restauració que alhora que serveixi les necessitats pròpies del museu, haurà de satisfer les urgències que de la comarca se sol·licitin. Per les actuacions que es facin a la

comarca es compta amb l'ajuda del Servei de Museus de la Generalitat de Catalunya ja que aquesta institució forma part de la Xarxa de Museus Comarcals de Catalunya.

El Museu té les seccions d'investigació (Arqueològica, Ciències Naturals i Amics del Romànic) habilitades en locals provisionals, tot esperant poder obtenir un estatge únic que faciliti les seves actuacions.

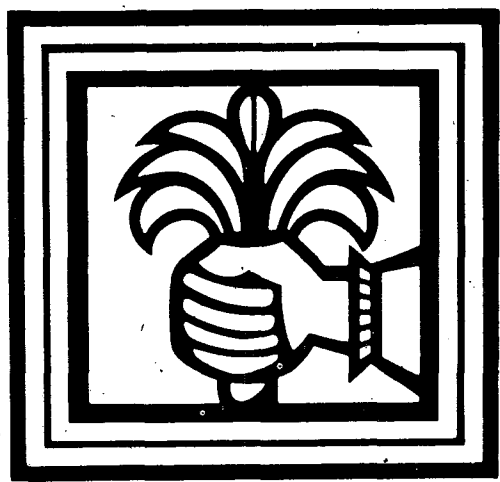
Depenent del Museu hi ha el CLOS ARQUEOLÒGIC DE TORRE LLAUDER, just a l'inici de l'autopista on es troben les

restes d'una important vil·la romana amb valuçosos mosaics en curs de restauració.

Entre les moltes activitats que el Museu Comarcal del Maresme-Mataró amb les seves seccions d'investigació duu a terme, val la pena ressenyar el seguit d'excavacions en jaciments arqueològics (Poblat Ibèric i Can Modolell a Cabrera de Mar, subsòl de Mataró, via romana de Parpers d'Argenton, etc.) i la publicació d'estudis (Quaderns d'Arqueologia, Laietània) destinats als erudits i també publicacions especials per als escolars.

La publicació de la "Guia del Romànic al Maresme", treball de la secció del Romànic és una altra de les fites a destacar. Darrerament una activitat de la Secció de Ciències Naturals, la realització i muntatge de l'exposició "La Balena de Mataró" ha portat al Museu desenes de milers de visitants. Aquest darrer grup sovintaja també la investigació i estudi de la flora i fauna de la nostra comarca amb la divulgació pedagògica.

El dia 26 de juliol, vigília de la Festa de les Santes s'inaugurarà a la Sala d'Actes del Museu l'exposició "Les Santes al Mar" recordant la immersió de les imatges de les nostres Patronesses en el mar i que ara han estat extretes per la seva restauració.

CAIXA D'ESTALVIS LAIETANA

"la nostra caixa"

Les Santes, Festa Major de Mataró

El museu arxiu de Santa Maria

Una institució al servei de la cultura i la investigació històrica

El Museu Arxiu de Santa Maria, Centre d'Estudis Locals de Mataró, és una institució al servei de la cultura i la investigació històrica, vinculada a la parròquia de Santa Maria. Neix l'any 1946.

L'arxiu és el de l'esmentada parròquia, la més antiga de la ciutat, i conté documentació de tota mena, civil i eclesiàstica, a partir del segle XIII, encara que les sèries més importants s'inicien al segle XVI. És un arxiu en constant expansió; a més de recollir documentació actual, per mitjà de donatius i dipòsits, incrementa continuament els seus fons, molt importants per a l'estudi de la història de la ciutat. Cal esmentar també el fons de documentació fotogràfica que posseeix.

El museu comprèn el Conjunt dels Dolors i les seccions del Roser i les Santes. Actualment és en fase de remodelatge i ampliació.

El Conjunt dels Dolors, construït entre els anys 1694 i 1798 per la Venerable Congregació de Nostra Senyora dels Dolors, es compon de capella, sagris-

Les Santes. Gravat. Segle XVIII.

Sant Joan Evangelista. Antonio Viladomat. Conjunt dels Dolors.

tia, sala de juntes, cor i cripta. Antoni Viladomat, pintor barceloní, decora la capella i la sala de juntes i pinta les teles entre els anys 1722 i 1737. La capella i la sala de juntes es mantenen totalment en el seu estat original; són el més important conjunt pictòric de Catalunya del segle XVIII que ha

arribat a nosaltres. A la capella pot apreciar-se igualment la magnífica gelosia del cor.

La secció del Roser, instal·lada en les dependències que foren de la Confraria del Roser, fundada el 1575 a Mataró, incorpora el retaule barroc del Roser (1690) obra d'Antoni Rie-

ra i exposa el que es conserva de l'antic retaule de l'altar major, construït a finals del segle XVIII per Salvador Gurri, i diverses peces del barroc mataroní.

La secció de les Santes exhibeix en primer lloc documentació, reliquiàries, imatges, ob-

jectes d'orfebreria, ornaments, iconografia, tot relacionat amb la tradició i el culte de Mataró a les santes Juliana i Sempromiana, patrones de la ciutat. Exposa també un important recull del folklore mataroní relacionat amb les Santes.

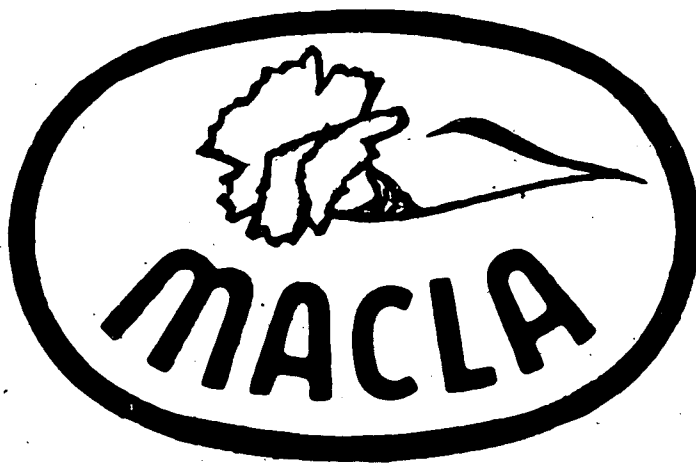
En la seva condició de Centre d'Estudis, publica trimestralment els FULLS del Museu Arxiu de Santa Maria, amb treballs d'història, cultura i estudis locals, i a més fons de l'arxiu. És també en fase de publicació la sèrie DOCUMENTACIÓ FOTOGRÀFICA, de la qual s'han editat els dos primers volums. El mes de març passat tingué lloc la I Sessió d'Estudis Mataronins, organitzada pel Museu Arxiu, en la qual foren presentades i llegides 19 comunicacions. Les sessions s'aniran celebrant anualment.

L'arxiu és obert cada dissabte, matí i tarda. El museu pot visitar-se a horari convingut. El primer dissabte de cada mes hi ha visita comentada a les sis de la tarda.

Manel Salicrú i Puig

ninīs[®]

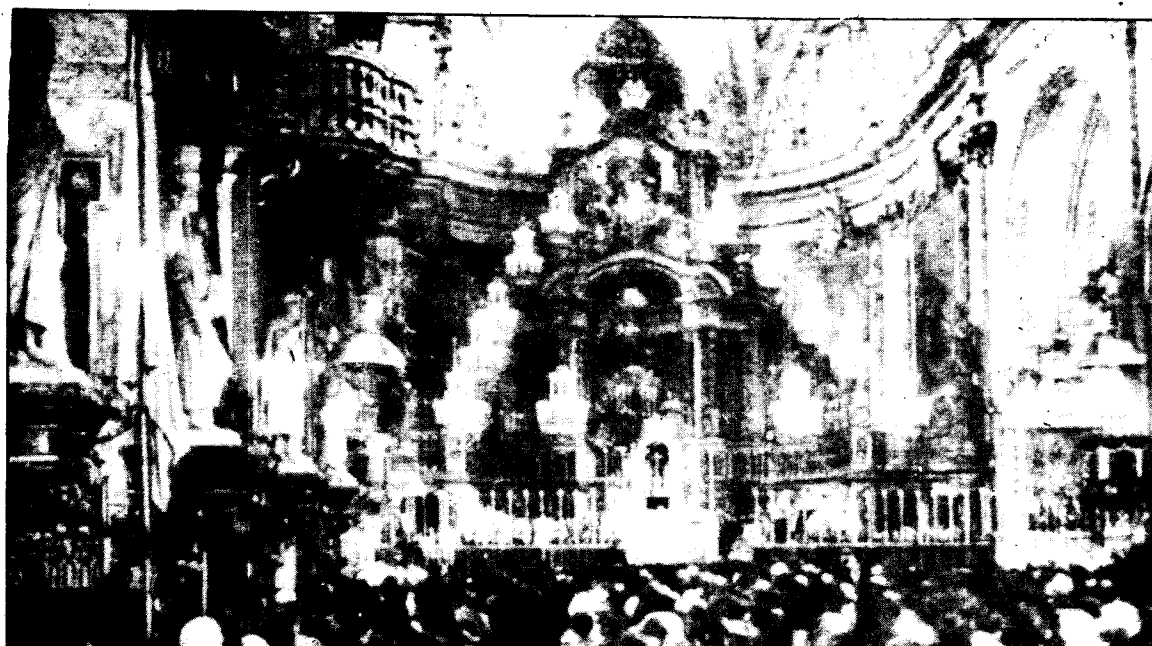
tricots infantils

malles i disfresses

M.ª Asunción Clavell, s. a.

Biada, 65 · Tel. (93) 798 31 00 · 192 · Telex. 50591 Acla E
MATARÓ · Espanya

L'ofici de les Santes, abans de l'any trenta-sis, era, a la basílica, un acte espectacularment impressionant.

L'ESCOLA PIA, DES DE LES PÀGINES DE "CATALUNYA CRISTIANA", DESITJA A TOTS ELS MATARONINS UNA BONA FESTA MAJOR

El dia 27 de juliol, festivitat de les santes Juliana i Semproniana, verges i màrtirs, patrones de la nostra ciutat, les voltes basilicals de Santa Maria ressonaran, en el decurs de les tres hores que dura la celebració, amb la interpretació de la singular creació de mossèn Manuel Blanch la "Missa de Glòria" coneguda popularment com a "Missa de les Santes". Una nombrosa massa coral, amb una no menys nombrosa orquestra i els solistes recrea l'obra blanquiana que des del llunyà 1848 en què va ser composta, poques vegades ha deixat de ser interpretada davant d'una gernació que omple a vessar l'espaiós temple.

¿Què té de particular la "Missa de les Santes"? La seva particularitat radica en el fet que és una obra de dues hores de durada escrita, composta per un jove clergue ma-

taroní de poc més de vint anys en un Mataró musicalment irrellevant i que, per delà d'aspectes trivials i àdhuc de deficiències tècniques, s'ha imposat per la dinàmica de la seva vitalitat i per la densitat, la frescor i l'autèntica musicalitat de gran part de la sorprenent partitura fins a esdevenir patrimoni indiscutit d'un poble que la sent com a cosa pròpia i que li resta fidel —no pas per esnobisme ni per simple afany de singularització. I aquest poble garanteix la seva perennitat, corroborada fins i tot en el detall que, en la seva interpretació, hi intervenen cantaires que no tenen altra patent d'intèrprets que llur devoció o llur mataronisme.

I hem de dir que, precisament, aquests dos factors —devoció i mataronisme— van ser decisius per a obtenir el privilegi de la interpretació d'aquesta missa singular quan el "Motu Propio" de sant Pius X feia "tabula rasa" de manta fullaraca i vulgaritat musical en el camp cultural i també, per altra banda, barrava el pas a la interpretació de les obres dels

grans compositors, dels genis de la música si bé per altres motius que els de la bondat musical. I així, les gestions del paül mataroní P. Josep Recoder i Annexi desembocaven en la concessió del privilegi pontifici que signava notarialment el cardenal Vives i Tutó.

La interpretació d'aquesta missa fa que l'Ofici de festa major tingui a Mataró, d'una manera substancial, el mateix caire que cent trenta i tants anys enrere, i que any rere any l'ampla basílica de Santa Maria, sigui plena de gom a gom malgrat els canvis litúrgics i socials. I aquesta imatge multitudinària ha generat una dita com la que semblava el dia de les Santes, quan hom es refereix a celebracions i fins i tot a funerals en què hi ha hagut una gran concurrència.

La singularitat d'aquesta missa, però, no ens ha de portar a una postura xovinista com seria la de creure que mossèn Blanch va ser un autèntic geni musical, un fora de sèrie. Aquell sacerdot, senzill i modest, va tenir la seva genialitat i va demostrar que tenia una perso-

L'escut de Mataró

¿Un ram de mata o una mata

arrencada?

Durant els darrers temps, l'ús ha vingut consagrant per Mataró un escut partit en dos camps: el primer, sobre or, quatre pals de guella; el segon, sobre argent, una mà dreta sortint del flanc sinistre empujant un ram de mata. Aquest escut es presenta des del segle XVII timbrat d'una corona, generalment de quatre o vuit florons. També l'han acompanyat, a vegades, diversos, sostenidors, com palmes, ramatges, angelets, etc., variant al gust dels artistes i de les circumstàncies del disseny o del moment.

Darrerament (*Gran Enciclopèdia Comarcal de Catalunya*, vol 6), ha estat formulada la versió que allò que empuja la mà a l'escut de Mataró és "una mata arrencada". Certament que en algun escut antic sembla veure-s'hi les arrels penjats de la mata, cosa que justifi-

ficaria aquesta nova versió. Així, per exemple, el gran escut de l'exdovella del portal central de la casa de l'Ajuntament, del segle XVII (avui conservada al Museu municipal de Mataró). En canvi, la versió tradicional és que es tracta d'un ram de mata. Això darrer ho avala un contracte celebrat l'any 1598 entre els jurats de Mataró i un picapedrer de Girona per a realitzar unes obres en una casa del comú. A aquest document s'hi expressa d'una manera concreta que a la llinda de dues finestres s'hi havia de reproduir "les armes de la vila de Mataró, que són una mà amb un ram de mata". És ben clar, doncs, que pels governants del municipi mataroní a aquella època, es tractava d'un ram de mata i no pas d'una mata arrencada.

La reunió de les armes reials (les quatre barres) i les de Mataró (la mà amb el ram de mata) en un sol

escut, no sempre es féu així. Als segles XVI i XVII la presentació d'aquestes armes es feia, a vegades, per separat. Així, a aquell edifici contractat el 1598 a què abans ens hem referit, i també al portal del camí de Barcelona, obert a la muralla cinc-centista que tancava la població. Per acord del 10 de maig de 1586 es disposà que a la barana de sota aquest portal s'hi posessin les "armes del Rey e de la vila en una pedra". A la pràctica també s'hi posaren les de la ciutat de Barcelona, potser pel fet que Mataró gaudia del privilegi de carteratge de la ciutat comtal. Avui, desapareguts la muralla i el portal, aquests escuts es troben adossats a la façana de la cantonada del carrer de Barcelona amb la Baixada de Santa Anna, indret on havia estat situat aquell antic portal.

J.L.L.

serra

MATARÓ

La Rambla, 4 i 6
Telèfon 796 11 58

Avda. Puig i Cadafalch, 208-210
Telèfon 798 49 58

de les Santes: tres 'espiritualitat

nalitat musical prou rellevant per a connectar amb la seva època i per aonar, en una edat d'immaduresa, na prova prou madura de musicalitat que obres posteriors paradoxalment afermarien, però no superarien. Encara avui és una nebulosa el camí de la formació musical de mossèn Blanch, —un dels seus mestres fou el cèlebre músic cec Jaume Isern— per explicar els innegables trets d'europèisme del seu discurs musical. Potser, per altra banda, no tenim un coneixement prou documentat de la vida musical mataronina de l'època per treure'n conclusions sobre la influència que podia tenir en el desenvolupament artístic del nostre compositor.

Les característiques d'aquesta missa han estat i seran, encara, objecte d'anàlisi per part de musicòlegs, d'erudits, d'entesos. Hom parlarà del caire italianitzant de la partitura, de trets donizzettians, de cops de divisme, d'entrebancades contrapuntístiques i harmòniques i "tutti quanti". I fins i tot l'adjectivaran de folklòrica. I penso que

aquesta adjectivació, sovint sinònima de poc gruix qualitatiu, té una contrapartida, també sinònima, que vol dir, **popular**. I aquest és un plebiscit que molts autors, siguin del ram que siguin, voldrien haver guanyat per a llurs obres.

La "Missa de les Santes", globalment, és una obra prou reeixida i prou interessant, artísticament i estèticament, que justifica, a bastament, l'esforç d'interpretar-la i que explica la seva supervivència, no solament "in situ" sinó, oi més, en el cor i en els llavis de molts mataronins.

Si retrocedim unes quantes dècades, comprovarem que les festes populars a l'entorn de la festivitat de les Santes havien quedat reduïdes a la interpretació de la missa, a la processó i poca virosca més, en un Mataró desert per la diàspora de les vacances. Avui, quan des de fa uns anys bufen altres vents i les festes populars són multitudinàries per la programació i la participació, la "Missa de les Santes" continua amb la seva inalterable olor de multituds.

I continua essent el que tantes dècades ha estat: el **rovell de l'ou** de la nostra festa major.

El dia 27 de juliol tornarem a omplir l'església, procurarem anar-hi d'hora per a poder trobar un lloc escaient, desafiarem la calor, i tots, creients o no, agnòstics o indiferents, ens disposarem a escoltar **religiosament** el devessall melòdic que ens forniran el cor, els solistes i l'orquestra, projectant a l'ample nau basilical la musicalitat blanquiana junyida als venerables textos llatins absents de les celebracions eucarístiques.

Segurament que l'humil, senzill i pietós sacerdot mataroní mossèn Manuel Blanch no tenia les pretensions horacianes de signar la seva obra amb un "Exegi monumentum aere perennius" (He bastit un monument de més durada que el bronze), però —deu-n'hidoret!— de moment hi va en camí, i en una singladura que un poble sustenta perquè és conscient que aquest llegat forma part de la seva història més entranyable.

V.R.L.

Culminant el seguici processional, sota tàlem, les relíquies de les Santes desfilaven en tabernacle de plata, rodejades de llums, de capellans amb sobrepellís, de senyors amb jaqué, de capiscols —entre els quals s'hi veu el reverend Joan Colomer, el mossèn dels rodolins— i de guàrdies civils de gran gala.

moda interior perquè segueixis la moda

Avet

VILASECA, S.A. FABRICA DE GENEROS DE PUNTO. CAMPANY 25 - 31. TEL. 790 59 00* - MATARO.

Gerents interessats en
algun candidat truqueu
a l'Associació Cristia-
na de Dirigents. Tels:
319 77 21 - 318 79 77.
(De 5 a 8)

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta expe-
riència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb
gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i fran-
cès.
Contracte mercantil.

ENGINEYER TÈCNIC

Especialista tintoreria i
"aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap
de magatzem.
INEM 40.006

SECRETÀRIA

Investigació i Relacions
humanes. INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departa-
ment, encarregada d'una
botiga, relacions públiques,
assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràcti-
ques matins.
INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magat-
zems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar
Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

INEM 14.367.157

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb
experiència. Contracte mer-
cantil.

ADJUNT COMERÇ EXTERIOR

INEM 22152435.

ENGINEYER SUPERIOR

Amb experiència en Direc-
ció. INEM 20854001.

DIRECTOR

De fàbrica de productes quí-
mics.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, cai-
xa per transports, magat-
zems, etc. INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu
només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material
audiovisual.
Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica,
planificació financera, cos-
tos, control de gestió i co-
neixedor temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA-

Recepcionista amb expe-
riència.
INEM 17.448.822.

VENEDORA

objectes regal i sanitaris.
INEM - 115.429.

OFICIAL 1.ª EBENISTA

INEM 23.318.186.

DIRECTOR ADMINISTRATIVO

Con experiència. Contrato
Mercantil.

ADMINISTRATIVA I-O
DEPENDENTA

INEM 35.432.803.

OFICIAL 3.ª TORNER

INEM 36.491.459.

SECRETÀRIA

De gerència o advocat.
INEM 111.496.

ADMINISTRADOR

Experiència fiscal, compta-
ble i financera. Contracte
mercantil.

ENG. TÈCNIC TINTORERIA I
APRESTS.

INEM 49.769.

ADMINISTRATIVA

amb experiència.
INEM 20.302.647.

AUXILIAR ADMINISTRATIU

INEM 23.265.679.

SECRETÀRIA

Gerència i experta export-
import. INEM 37.988.149.

AUXILIAR

Administrativa i relacions
públiques. INEM 38.478.
279.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA

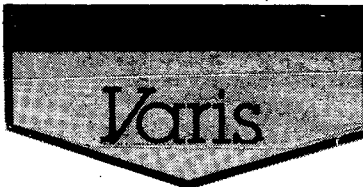
O dependenta. INEM
35.053.491.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA.

INEM 36 969 329.

ENGINEYER,

industrial, adjunt direcció
general. INEM 48.383.

SANTA MARTA

Servei a domicili de ATS, IN-
FERMERS, PUERICULTO-
RES, AUXILIARS. Informes:
Tel. 245 37 58.

SANTA CECÍLIA

Cura de malalts i nens, A.T.S.,
infermeres, auxiliars clíni-
ca, vetlladores, puericulto-
res, cangurs.
C/. Pelai, 12, 2n. K. Telèfon:
301 47 00.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora

Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

COMPRO

Vespa 125, bon estat. Tel.
224 71 73 o 650 05 32.

Vendes

VENDA

xalets prot. oficial, 3 cam-
bres dobles, bany complet,
cuina equipada, menjador-
estàr amb llar de foc, garat-
ge magatzem, jardí i valla.
Lloc Joncosa Montmell
(Vendrell-Tarragona). Infor-
mació: Tel. 93/345 65 94.

✉ Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APAR-
TAMENTS en els millors in-
drets de L'Escala (Costa Brava).
Preus interessants. FINQUES
GUANTER (A.P.I.) Avinguda
Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra
per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho,
junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

NOM

ADREÇA

POBLACIO

Tel

PREU LÍNIA

50 ptes.
100 ptes.
150 ptes.
200 ptes.
250 ptes.
300 ptes.
350 ptes.

MES

SETMANES

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu
de l'anunci pel nombre d'insercions.
Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer
València, 244, 2on., Barcelona-7.

Si som molts
els que lluitem
per la Justícia
seran molts els que
tindran Pau.

Diumenge

XVI DURANT L'ANY

A cura
dels monjos de Poblet

el pa de la paraula

"DONEU L'OCASIÓ DE PENEDIR-SE DELS PECATS"

En el llenguatge bíblic vetero-testamentari, la noció de justícia expressa l'intent de salvar la vida d'altri. "Els justos han de ser humans amb tothom". L'autor del llibre de la Saviesa l'aplica a Déu. Déu estima, perdona, salva, i vol la vida del pecador, i per això la seva mateixa paciència envers l'home, revela la seva justícia. És en Jesucrist que la justícia de Déu es manifesta plenament. Ell ens fa justos amb la seva justícia, i dóna la seva vida per a donar-nos vida.

Lectura del llibre de la saviesa (12:13,16-19)

Fora de vós no hi ha cap Déu que vetlli sobre tothom, i a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

"RIC EN L'AMOR PER A TOTHOM QUE US INVOCA"

Aquest salm expressa la confiança en Déu indulgent, bo, compassiu, benigne, fidel en l'amor. L'home humil és conscient de la seva impotència per a una resposta plenament fidel a Déu, sobretot quan l'assetgen la tribulació, la persecució i la prova. El just sap que l'amor del Senyor no el deixa mai.

Salm 85:5-6,9-10,15-16a (R.:5a)

Vós, Senyor, sou indulgent i bo,
ric en l'amor per a tothom que us invoca.
Senyor, escolteu la meva pregària,
escolteu la meva súplica.

R. Senyor, vós sou indulgent i bo.

Tots els pobles que heu creat
vindran a fer-vos homenatge
i glorificaran el vostre nom.
Diran: "Sou gran, Senyor,
són prodigioses les vostres obres,
vós sou l'únic Déu". R.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne,
lent per al càstig, fidel en l'amor,
mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

L'Església "sense pecat" no pot existir "sense pecadors".

Henri de Lubac

Per ara, tot està barrejat

En certs moments el cristià se sent tan sol, es pot sentir tan estrany, que arribi al punt de dubtar si el seu seguiment de Crist té cap sentit. Perquè, en definitiva, ¿quantes persones han pogut escoltar i seguir Crist? En realitat ben poques.

Però Crist és conscient de la desproporció que hi ha entre l'aparença i la importància que té el seu missatge. És com un grà de mostassa perdut en un camp vastíssim. Els començaments del Regne són insignificants. Crist no solament ho accepta, sinó que va més enllà.

La paràbola del llevat en la pasta ens suggereix que l'obscuritat inicial serà permanent. La petita quantitat de llevat es perdrà en la pasta, modificant-la i fent-ne una nova realitat: el pa. Vet aquí perquè, de la discreció inicial del missatge evangèlic, que perdurà fins al final de la història, no es pot arribar a la conclusió de la inexistència del Regne.

La Paraula de Déu és un petit llevat. No s'imposa imperativament a tota la creació, sinó que solament al final d'un camí —iniciat molt modestament i continuat imperceptiblement— esclatarà en tota la seva força.

Aquest és el missatge de la paràbola del jull. Crist ha anunciat als homes l'evangeli salvador, que creix discretament al costat del jull, sempre a punt d'ofegar-lo. Sovint ens preguntem per què els homes no som més justos, per què l'Església té tants de defectes, per què els cristians no transformem el món.

Els defectes que constatem són manifestacions del

mal, el qual presenta de vegades un aspecte tan escandalós que se'ns fa insuportable. Davant d'aquesta trista realitat, hi ha qui proposa d'actuar ràpidament i amb violència. "Si les coses no son com cal, destruïm-les" —diuen. Però aquesta no és l'actitud de Crist que deixa créixer plegats el blat i el jull.

I els deixa créixer plegats també dins nostre. Fins al temps de la sega. Llavors es farà la tria, perquè solament llavors serà possible un judici adequat. Però, per ara, tot està barrejat, indestructiblement barrejat.

De moment tenim el perill de suprimir l'erba bona amb la dolenta. Cal doncs, que siguem pacients, com Déu ho és, cosa que no vol pas dir que siguem condescendents amb tot el mal que veiem enfront nostre. Ara per ara, Déu prefereix l'ambigüitat del bé i del mal, abans de suprimir la llibertat de l'home.

Hem d'aprendre a acceptar la realitat tal com Crist l'ha acceptada. Hem d'aprendre a estar satisfets amb les nostres insatisfaccions. Tot és bo i dolent al mateix temps. I nosaltres també.

Només una cosa no hem d'acceptar mai: que el nostre llevat deixi de ser llevat. El llevat s'ha de fondre amb la pasta, sí, però transformant-la. Potser no sabem com ho hem de fer. En realitat no sabem ni què hem de demanar, però l'Esperit intercedeix per nosaltres... I el seu desig correspon a les mires de Déu.

Maur Esteva
Abad

L'ESPERIT MATEIX INTERCEDEIX PER NOSALTRES

Som febles. Sovint, desconcertats, ni tan sols sabem què hem de demanar, i tanmateix, no podem defallir. L'Esperit Sant ens ajuda, intercedeix per nosaltres. L'Esperit de Déu sosté la nostra esperança, realitza la nostra santificació, anima la nostra pregària, i ens obre a la fe, a l'esperança i a l'amor. L'Esperit és el nostre conhort i la nostra força.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (8:26-27)

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar, per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol.

ESPERAR PACIENTMENT L'HORA DE LA SEGA

Aquest fragment evangèlic insisteix en la idea de la 1.ª lectura del Salm. Tots som pecadors. El cristià és un pecador que humilment accepta ser perdonat. La mateixa Església no és pas una comunitat de purs, sinó de pecadors continuadament perdonats. Jesucrist ha pres damunt seu els nostres pecats, i això permet a la seva Església d'atorgarnos-en el perdó. Hi ha moments en què costa acceptar aquesta tensió pecat-gràcia. Fóra còmode poder bandejar una vegada per sempre la llavor del pecat de les nostres vides. Cal ser lluitadors pacients, com el Senyor ho és per l'amor que ens té. A l'hora de la sega, totalment nets, participarem sense angou i per sempre de la victòria de Crist sobre el mal.

Evangelí segons sant Mateu (13:24-43)

En aquells temps, Jesús proposa a la gent aquesta paràbola: "Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat, i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: ¿No era bona la llavor, que vau sembrar al vostre camp? ¿Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: ¿Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner".

Calendari

Diumenge, 22 de juliol. XVI del temps ordinari. Santa M.ª Magdalena, penitent. Sant Platò i Teòfil, màrtirs.
El sol surt a les 4.36 i es pon a les 7.18 (hora solar)
Festa major a Arnes, Blancafort, Bonastre, Corbera de Llobregat, Masquefa, El Pont d'Armentera i Pradell.
Dilluns, 23 de juliol. Sant Apol·linar, bisbe. Santa Brígida, vídua i Primitiva, verge màrtir.
Festa major a La Torreta.
Dimarts, 24 de juliol. Santa Cristina, verge i màrtir; santa Niceta, màrtir. Sant Boris i sant Víctor, màrtirs.

Festa major a Lloret de Mar i Santa Cristina d'Aro.

Dimecres, 25 de juliol. Sant Jaume Apòstol, Patró d'Espanya. Sant Teodomir, monjo màrtir i santa Valentina, verge i màrtir.

Festa major a Arties, Begues, Cadaqués, Cerdanyola del Vallés, Creixell de Mar, Les Escaldes, Espolla, Reus, Riudoms i altres pobles.

Dijous, 26 de juliol. Sant Joaquim i Santa Anna, pares de la Mare de Déu. Santa Exupèria, màrtir.

Festa major a Blanes, l'Estartit, Llavorsí i el Vendrell.

Divendres, 27 de juliol. Sant Cugat i sant Pantaleó, màrtirs. Sant Bertold, abat i santes Juliana i Semproniana, màrtirs. Festa major a Mataró.

Dissabte, 28 de juliol. Santa Caterina Tomàs, verge. Sant Nazari i sant Cels, màrtirs.

☆☆☆

Lliris blancs

Els gentils lliris blancs que veiem moltes vegades damunt l'altar, són un signe de puresa i a les nits fresques de l'estiu prenen una dolçor meravellosa.

La rosa simbolitza la vida, el lliri blanc la innocència i l'esperança. En les pintures antigues posaven els pintors un lliri blanc a la mà de l'Àngel de l'Anunciament. Voleu flor més simbòlica?

L'Església celebra

22 de juliol. Diumenge XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Sa 12,13.16-19, S 85, segona Rm 8,26-27, tercera, Mt 13,24-43.

23 de juliol. Dilluns de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Mi 6,1-4.6-8, S 49, segona Mt 12,38-42.

24 de juliol. Dimarts de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Mi 7,14-15.18-20, S 84, segona Mt 12,46-50.

25 de juliol. Dimecres. Sant Jaume Apòstol. Lectures: Primera, Fets, 4,33;5.12.27-33; 12,1b. S 66, segona 2C 4,7-15, tercera, Mt 20,20-28.

26 de juliol. Dijous de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera Sir 44,1.10-15, S 131, segona Mt 13,16-17.

27 de juliol. Divendres de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Jr 3,14-17, Jr 31,10-13, segona Mt 13,18-23.

28 de juliol. Dissabte de la setmana XVI de durant l'any. Lectures: Primera, Jr 7,1-11, S 83, segona Mt 13,24-30.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Casar-se pel civil

Els promesos que van a dir el "sí, pare" a un funcionari civil han de molestar-se, no amb mi, pobre rector, sinó amb Kierkegaard, filòsof, el qual digué que si els contraents no volen entrar en terreny religiós, serà perquè no es veuen amb cor d'efectuar una unió personal definitiva. Com si volguessin deixar una portella per a escapar en cas d'emergència, com als omnibus. L'actitud no religiosa o merament civil dels qui es casen equival a allò de llevar-se cansat, amb la voluntat enervada, dèbil. Poca feina es fa. Amb un bon humor inusual en ell, aquell filòsof diu que, si el diable hagués proposat als nostres primers pares de casar-se civilment ni Adam ni Eva n'haurien sentit les pessigolles perquè no corrien el risc més endavant d'enamorar-se d'algú. Eren sols, al paradís. No veien la possibilitat d'enamorar-se de les girafes. Qui pugui entendre, que entengui.

Pere Campàs Bonay

HOMES I INSTITUCIONS

Don Isidoro i l'Illa Blanca

Just en néixer una nova primavera —el 21 de març del 1973— don Isidoro moria en una clínica de Barcelona. La seva habitació, numerada, era d'una blancor que no s'assemblava gota al blanc lluminós de l'encalçinat que s'estila a Eivissa. En certa manera, doncs, moria com una víctima més del progrés i de la ciència, és a dir, sense sofriments corporals, però entre unes parets fredes i estranyes i lluny de l'illa que havia constituït la seva llar, el seu palau, la seva pàtria. A monsenyor Isidor Macabich, historiador, periodista, poeta, arqueòleg, arxiver, canonge i arxiprest de la Seu eivissenca, bibliotecari, sociòleg, membre corresponent de la "Real Academia de Bellas Artes" i de la "Real Academia de la Historia" li faltaven cinc mesos per a complir 90 anys.

El dia que vaig visitar-lo a casa seva per primera vegada encara s'estava al llit. Per a arribar-hi només calia decidir-se a entrar sense compliments, sense haver de trucar cap porta: totes eren obertes de bat a bat. Essent així, la meua autopresentació s'efectuà mentre s'anava vestint. Després ell s'assegué a taula dins la mateixa cambra, mentre jo ho feia en l'única cadira visible, després d'haver-la desembarassat d'un munt de papers i llibres d'entre els quals sorgí d'improvís la "Cruz de Alfonso el Sabio" que li havia estat atorgada feia pocs anys.

L'Eivissenc com a varietat dialectal

Durant el seu desdèjuni —dues llesquetes de pa untades amb iogurt, "menú obligat a causa de la meua mala dentadura i d'una úlcera a l'estómac que em fa la guitza contínuament"— em confessa que de tant en tant sosté algunes amigables batusses amb certs mallorquins que "dels seus propis infants en diuen 'boixos', ignorant que es tracta d'un mot denigrant". (Segons l'"Alcover" significa "un nin que encara mama", sense més comentaris.) I de seguida passem al tema que a tots dos ens apassiona: l'eivissenc com a varietat dialectal que evoluciona lentament, com pertoca a una petita illa...

Durant set anys consecutius vaig passar part de l'estiu a l'Illa Pitiusa per excel·lència i durant la meua estada sovintejava tant com podia les meves visites a don Isidoro. Llavors jo li recitava les cançons que havia pogut arreplegar i sempre n'hi havia alguna que ell desconeixia. El seu entusiasme era franc i encomanadís i per tal de compensar-me regirava pels seus calaixos fins que podia oferir-me alguna cosa. "Apunti's, punti's aquest madrigall! "No hi ha rosa més polida/ ni clavell amb tanta olor/ ni mel amb tanta dolçor/ com es teu nom, Margalida!"

Homenatge a l'home bo

En havent dinat, pràcticament tots els eivissencs fan sa calor i no cal parlar-ne més. Quan el sol ja no picava, don Isidoro s'abillava la seva sotana apedaçada i de tonalitats indefinides i jo l'acompanyava

fins al port. Ell es ficava a la redacció de "Ibiza" i jo feia cap al carro on ja m'esperava el senyor Vicens per retornar a Cala Llonga.

L'estiu del 1971 vaig desembarcar a l'Illa Blanca per darrera vegada i em va faltar temps per córrer cap a casa seva. Se'l veia més ressec que mai, més afinat —tenia 80 anys—, però amb la mateixa gallardia, capalt, el rostre serè —i allà baix, com sempre, el port. I em ve a la memòria aquell seu poema que fa: "Pobre casull trencat/ de la boca del port/ No hi ha qui s'apiat/ de sa dissort?"

El nostre comiat al bell mig del carrer, enfront de l'església de Sant Domènec en la qual ell havia d'oficiar en aquella hora, fou més aviat patètic. La seva forta i llarga abraçada, els seus mots de regreigament ("a mi!!") prenen un trèmolo d'impensada premonició...

Aquest meu homenatge d'avui no és al jerarca de l'Església, Prelat Domèstic del Sant Pare, ni a l'autor de la monumental "Historia de Ibiza" ni al poeta que, com mossèn Cinto, ha sabut penetrar el secret de les flors boscanes i els petits animalons de Déu de la seva Eivissa, ans a l'home bo a qui la saviesa no ha enfiat ni les honors alterat i tan humil que no tenia inconvenient a rallar amb mi sobre la cultura popular, inclosa la mateixa poesia que ell conreava:

"Com no sé d'altre estatge ni t'onec altra sort, si em falta aquest paisatge serà que m'hauré mort.

Ernest Corral i Coll del Ram
Foto d'Orzáez

EDITORIAL REGINA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

- ELS MANAMENTS DE DÉU
- LES BENAURANCES
- LES OBRES DE MISERICÒRDIA

Textos catequístics per als infants, exposats en llenguatge de fàcil comprensió. Nombroses il·lustracions a tot color, de caire summament atractiu i orientador.

UN BON REGAL PER ALS NOSTRES INFANTS

De venda en llibreries

(P.V.P. 1.400 ptes.)

També s'edita amb text castellà.

Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

Expressió de l'esperança

Enmig d'un món en expectació, gràvit de la salvació de Déu, que gemega i sofreix pels dolors de l'infantament de la glorificació dels fills de Déu (v. 19b) que s'ha de manifestar, l'home, que n'és part integrant i principalíssima, també clama i gemega esperant l'hora que serem plenament fills (v. 23c). És el que Pau ens presenta en els vv. 18-25 d'aquest mateix capítol de la carta als cristians de Roma. La creació — l'home inclòs —, que sortí bona de les mans creadores de Déu, tot i haver estat reduïda a l'absurd pel pecat, manté viva l'esperança en l'alliberament. Per això lluita i aguanta el sofriment. Per això prega ni que sigui amb gemecs. És tot el cosmos el que batega. Perquè és viu. I l'expressió més genuïna d'aquesta esperança vital és la pregària. Puguem perquè esperem. I esperem perquè estimem i alhora ens sentim estimats per Déu, tot i que ens trobem en la situació absurda d'enemistats amb Déu per pròpia voluntat nostra. Ens sentim febles, terriblement poca cosa, no-res de fet, ens movem en un ambient d'insatisfacció personal, perquè tenim consciència de la nostra realitat, del nostre mal. Però no ens desesperem. Aquí és on sorgeix la pregària

El gran mestre de pregària

(Rm 8:26-27)

que no sols espera, sinó que ens empenya a la consecució de la vida, de la llibertat. I el més sorprenent és que la pregària no sigui un invent humà, tot i que és l'home el que està sumit en un mar de lluites i de sofriments. És l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar (v. 26).

El nostre mestre d'oració

Els antics monjos cercaven posar-se al redós d'un mestre de pregària. Amb aquesta actitud humil, de deixeble desitjós d'aprendre a respirar per l'esperit, no feien res més que seguir la gran intuïció que feia demanar als deixebles de Jesús: **Ensenyeu-vos de pregar** (Lluc 11:1). Uns i altres sentien dintre seu la remor de l'acció de Déu i, esperançats per la proximitat de la salvació, intentaven dir allò que ressonava dintre seu com a resposta al Senyor que venia. Sentien, endevinaven, però no sa-

bien com dir-ho ni què dir. Com ens passa també a nosaltres. Encara no hem descobert que a dins del nostre cor hi tenim el gran mestre de pregària que és l'Esperit de Jesús. Estem potser massa preocupats per encertar la fórmula meravellosa que expressi galantment la nostra esperança. No veiem que l'esperança és moltes vegades intraduïble a fórmules belles, perquè és un esgarip estripat enmig del sofriment i de la lluita d'unes persones i d'un món en transformació. Necessitem escoltar el gran mestre d'oració de la humanitat: l'Esperit. **Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar, per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I, ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol** (vv. 26b-27). Com hauríem de gravar aquest text paulí en el més pregon del nostre pensament!

La pregària del silenci

Hi ha certament moltes formes de pregària. Totes ens poden ajudar. Però també és cert que totes poden convertir-se'n en tresqueres de perdició. Hi ha una idolatria de les formes de pregària, que al capdavall és tant o més absurda que qualsevol altra de les idolatries. Per això la millor pregària és la que surt del silenci interior atent a l'auscultació dels gemecs de l'Esperit i del món que ens envolta. Pregària sense nom dels homes i dones del poble, que viuen el misteri pasqual en l'apallissament de les circumstàncies de cada dia, tristes, brutes, dissortades, però il·luminades per l'esperança. Pregària il·lusionada dels infants, i dels joves que "diuen" allò que els salta des del fons de la seva fresca naturalesa. Quin nom té aquesta pregària? Pregària del qui es deixa menar per l'Esperit, amb docilitat, amb obediència, amb pobresa i castedat, convençut que **Ell intercedeix pel poble sant tal com Déu ho vol**. Pregària en definitiva que, no sols escolta la veu del mestre d'oració, que és l'Esperit de Jesús, o que es deixa guiar per ell, sinó que es fon en el seu gemec i amb ell i amb tota la creació forma un sol clam d'amor esperançat a aquell que penetra l'interior dels cors i ens realitza segons el seu pla afaïonat des de tota l'eternitat.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

19 - L'èter i l'experiment Michelson-Morley

A finals del s. XIX tots els físics creien en l'èter. El triomf de la teoria ondulatoria de la llum, de Huyghens, fou també el triomf de la teoria de la seva existència: només podia ésser l'èter, deien, el que "ondulava" quan la llum es difonia. A més hom veia encara altres arguments a favor d'aquesta substància fluida, que omplia tot l'espai, immòbil, subtilíssima, invisible, imponderable i al mateix temps elàstica i capaç de vibrar: havia d'ésser el vehicle de la força gravitatòria (per considerar-se impossible l'acció a distància) i de les forces elèctriques (estàtiques i dinàmiques) i magnètiques (és a dir de les electromagnètiques segons les cèlebres equacions de Maxwell de 1867).

Però aquest encimbellament de l'èter, omnipresent en la física i ensems indetectable, va acabar creant un cert malestar: és que una substància tan subtil que ni els físics més subtils no eren capaços de revelar-ne l'existència existia realment? Calia trobar una manera de posar-lo en evidència! I la idea que tingueren fou la de detectar el "vent de l'èter" provocat per la Terra recorrent la seva òrbita, com si es tractés del vent que senten els ocupants d'un descapotable corrent un dia quiet d'estiu. Però... com el detectarien?

Un problema fàcil, però no tant

Si A dista 600 Km de B, i un tren va d'A a B a 100 Km/h i torna de B a A a 60 Km/h, i un altre tren fa el mateix recorregut a 80 Km/h constantment, quin dels dos trens triga més temps a fer el doble camí? A primer cop d'ull sembla que tots dos igual, ja que si un va a 100 durant la meitat del trajecte i a 60 durant l'altra meitat és com si tota l'estonà anés a 80 com l'altre tren. Doncs no és pas aquesta la resposta: el segon per recórrer 1200 Km a 80 Km/h triga 15 hores, i l'altre n'esmerça 16, és a dir 10+6. I la raó d'aquesta aparent paradoxa és que no s'ha de mirar l'espai sinó el temps: el primer triga més perquè va més temps (10 hores) a 60 que a 100 (només 6 hores).

Aquest senzill problema d'aritmètica elemental és la base de l'experiment de Michelson-Morley. Fixeu-vos: si feu un crit des d'un vagó de tren que només tingui platafórm i una paret al fons, l'eco de la vostra veu arribarà més tard a les vostres oïdes quan crideu mentre el tren corre que no pas si feu el crit tot estant parat, ja que, com que el vagó descobert no arrossega l'aire, si el tren va a 30 m/s la veu d'anada és com si anés a 30 m/s més depressa

(o sigui avançés a 360 m/s en comptes de córrer a 330 com fa normalment, a l'aire) però a la tornada 30 m/s més a poc a poc, i ens trobem que la veu està al mateix cas del primer tren del problema: durant més estona va més a poc a poc i per això trigarà una mica més a arribar a la vostra oïda que si feu el crit amb el tren parat. Canvieu ara la veu per la llum, el tren pel nostre planeta i l'aire per l'èter i tindreu la idea d'Albert A. Michelson (1852-1931).

L'experiment de Michelson-Morley

I com poder detectar la petitíssima variació de velocitat de la llum que va tan de pressa en comparació del moviment de la Terra que corre només a 30 Km/s al voltant del Sol? La llum és unes 10.000 vegades més veloç! Michelson havia inventat el 1881 l'interferòmetre, dispositiu que escindia en dos un raig de llum en direccions perpendiculars i que després de reflectir-se en miralls retornaven plegats (cosa suggerida per Maxwell 6 anys abans); fent-los recórrer diferents distàncies passava que en reunir-se podien provocar fenòmens d'interferència amb l'aparició de franges clares i

fosques. N'hi havia prou amb deumil·lèsimes de mil·límetre de diferència per a produir interferències. Posem l'interferòmetre en una direcció que no n'hi hagi i fem-lo girar d'un angle recte: en una de les dues perpendiculars tindrà ara la llum més temps de recorregut i en l'altra menys, per mor del moviment de la Terra, i el càlcul donava que aquella mínima diferència ja era suficient per fer aparèixer les ratlles clares i fosques. Caldria anar provant en diverses direccions.

Michelson posà en pràctica la seva idea el mateix 1881 al laboratori de Helmholtz i... per més voltes que donà al seu interferòmetre, res de res. Aleshores Edward W. Morley (1838-1923) l'animà a perfeccionar l'instrument fins a ésser capaç d'una finor molt més gran (un joc de molts miralls amb successives reflexions, tot l'aparell col·locat surant sobre mercuri per a evitar tota mena de distorsió en girar-lo...) i el 1887 van posar mans a l'obra, i... per més compte que tingueren i per més repeticions que en feren, no van aparèixer mai les tan esperades franges d'interferència! L'experiment de Michelson-Morley, com s'anomena ara, ha estat sens dubte el fracàs més sonat de tota la història de la ciència...

Com interpretar aquest resultat negatiu?

Una solució a l'enigma era dir que la Terra i tots els cossos damunt d'ella experimenten una contracció com si s'escurcessin una mica en la direcció del seu moviment a causa de la pressió de l'èter. Així ho pensaren l'irlandès George F. FitzGerald (1851-1901) i l'holandès Hendrik A. Lorentz (1853-1928). Aquest últim donà, fins i tot, unes fórmules que expressaven exactament l'escurçament que s'havia de produir per a anular les interferències esperades.

Una altra solució era dir que la Terra era immòbil respecte de l'èter, és a dir que no es movia gens en l'espai o bé que arrossegava l'èter en el seu moviment. Però això no ho cregué versemblant ni un sol físic d'altura.

I, finalment, podia pensar-se que... l'èter no existia i que la velocitat de la llum és sempre la mateixa tant si el cos lluminós està quiet com si s'està movent. Aquesta tercera solució semblava encara més absurda, inadmissible i desgavellada que la segona. Però... hi hagué qui gosà proposar-la com la que donava l'autèntica solució al problema. L'atreuït era un jove de 26 anys que es deia Albert Einstein. En parlarem la setmana que ve.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

Rosa Grisó, coordinadora d'Associacions Femenines

Catòliques de Barcelona

"L'Església també discrimina la dona"

"L'Església també discrimina la dona", afirma la responsable de la Coordinadora d'Associacions Femenines Catòliques de Barcelona, Rosa Grisó. Aquesta Coordinadora està integrada a la UMOFC (Unió Mundial d'Organitzacions Femenines Catòliques).

La nostra interlocutora porta molts anys lluitant per tal que la dona assumeixi papers de major responsabilitat en la nostra societat. "La UMOFC —en diu— va néixer l'any 1910, gràcies a la iniciativa d'un grup de dones que pertanyien a diverses associacions catòliques, per tal d'acabar amb la marginació que patien."

Rosa Grisó assenyalà que a les reunions internacionals se sent amb més força el desig de les dones d'accedir a llocs de més responsabilitat i de fer sentir més la seva veu dins l'Església. Afegeix que hi ha dones amb una gran preparació teològica.

La UMOFC celebra cada quatre anys una reunió internacional en la qual es marquen les línies d'actuació a seguir en un futur i es debaten temes que són d'interès i actualitat. Entre les activitats que ha portat a terme la Coordinadora

durant els dotze anys que porta funcionant cal destacar l'organització d'una sèrie de conferències, celebrades al Col·legi d'Advocats, en què es tractaren temes que en el seu moment tingueren molt bona acollida. La responsable de la Coordinadora recorda que es parlà, per exemple, de "la condició legal de la dona", "la dona i l'Església", "la dona i el treball" i "la dona i la política".

En preguntar-li sobre la marginació de la dona en la societat actual, Rosa Grisó afirma que sortosament les coses estan canviant. "Abans —diu— a les noies, dins les famílies i l'escola, se'ls assignava un "rol" diferent. Les escoles han ajudat també a aquesta diferenciació de papers".

Es mostra també preocupada per la manca de conscienciació d'un nombre elevat de dones que no estan mentalitzades. "La nostra feina —afirma— és fer que participin en la societat".

Penseu que si ocupéssiu més centres de poder les coses anirien millor?

Les dones ben formades i capacitades ho poden fer tan bé com els homes. La veritat és,

Rosa Grisó —la tercera a mà dreta— en una de les reunions de la UMOFC.

però, que no n'hi ha moltes de preparades. Els homes no donen tampoc cap mena de facilitat.

Continua havent-hi molta discriminació al món del treball?

—A les lleis no n'hi ha cap. A la pràctica, però, la situació és diferent i perduren algunes discriminacions. A l'hora de decidir qui ha d'ocupar un lloc de treball, es tria sovint l'home. La dona està encara més lligada a la llar. Això, no obstant, va canviant perquè les noves generacions adopten unes altres actituds.

Els compromisos familiars obliguen sovint les mares a deixar el

seu lloc de treball. ¿Com creieu que s'hauria d'enfocar aquest tema?

—El reciclatge de la dona, després de dedicar-se uns anys a la família, és fonamental. No ha d'abandonar les seves activitats.

La darrera reunió de la UMOFC es va celebrar a Canadà. Quines són les prioritats per a aquests quatre anys?

Els temes prioritaris són la formació espiritual, la dona i l'Església, l'educació familiar, els drets dels pares, la participació en la presa de posicions i la for-

mació de dirigents, la justícia, els drets humans i la pau, i la dona i el treball.

Quins són els contactes que manteniu amb la UMOFC?

A més d'aquestes assemblees que se celebren cada quatre anys, rebem molta informació de la Unió. Nosaltres, pel nostre cantó, enviem qüestionaris a cada associació perquè els responguin i d'aquesta manera tenir un coneixement de la realitat de la dona a casa nostra.

Tomàs Puntí

Un espectacle que reviu els moments estelars de la nostra història

Retaule del sant màrtirs, a Vilassar

Els dies 14, 15, 21, 22, 28 i 29 d'aquest mes es representa, a dos quarts d'onze de la nit, el Retaule dels Sants Màrtirs a Vilassar de Dalt, espectacle dirigit per Esteve Albert, que compta amb la col·laboració d'un gran nombre de veïns de la localitat.

El Retaule dels Sants Màrtirs és un grandios espectacle que fa reviure els moments estelars de la nostra història en aquest Vilassar de Dalt dels pobles ibèrics, dolmens i ares romanes, del magnífic castell medieval... gràcies a dos-cents actors, del mateix poble, que s'identifiquen amb tots i cada un dels diferents personatges siguin celtes, grecs, romans, cristians, alarbs, francs, etc.

A través d'un seguit de quadres anem retrobant la història i el clima religiós, patriòtic i social dels successius cultes i cultures que estraficaven l'ànima col·lectiva del Maresme i de tots els Països Catalans.

"A la plaça de Vilassar de Dalt —ha dit més d'un espectador— tot veient l'espectacle en dues hores escasses, m'he fet una idea general del nostre passat, cosa que no havia sabut entendre mai".

El "Retaule" és un espectacle ben singular. Es va representar per primera vegada l'estiu de l'any 1972, per tal de commemorar el tres-cents-quinquanta aniversari de l'arribada de les relíquies dels "Sants Màrtirs" a Vilassar.

L'autor i director de l'espectacle és el polifacètic Esteve Albert, qui

És el millor espectacle del teatre popular del Maresme.

partint de bases històriques va muntar aquesta representació, que no és altra cosa que l'escenificació de tot un seguit d'episodis del nostre passat.

Amb el pas del temps i les innovacions de cada any, el Retaule s'ha convertit en el millor espectacle de teatre popular del Maresme, tot refent la història de Cata-

lunya a la plaça de Vilassar de Dalt.

Onze quadres

L'obra consta d'onze quadres, tots ells molt complets i variats. En començar ens trasllada al passat més llunyà, quan es caçava l'ós, el cérvol i el senglar, amb sagetes de sílex i enterraven el cabdill difunt al dolmen de la "Roca d'en

Toni". "Enterrament al dolmen" és el tema del quadre I. En el segon quadre trobem els celtes amb els seus ancestrals costums, treballant el ferro de les mines del Montnegre, quan són visitats pels grecs que els porten el cep i l'olivera. Segueixen "Honres als edils", quadre III, on diverses dotzenes de donzelles romanes por-

ten ofrenes i reten culte a il·lustres edils "vilassarencs". Amb "els primitius cristians", quadre IV, vivim a través de Sant Cugat, i de les donzelles d'Illuro, Juliana i Semproniana, unes espectaculars escenes de les persecucions d'aquell temps. "Tarda en temps de sarraïns", quadre V, és fidel reproducció d'un cap al tard vilassarenc d'aquella època. En el quadre VI, "Escamot carolingi", viureu una de les pàgines més emotives i dinàmiques de l'espectacle. Segueix el quadre VII, "Mort de Cap d'Estopa", la qual, segons la tradició, Berenguer Ramon urdí al castell de Vilassar. Amb "L'Empresa de Sicília", quadre VIII, Catalunya arribà al màxim del seu imperi, i el rei Pere III, amb els nobles i les dames de la seva cort, ho celebraren a Vilassar amb una gran festa. Ja som al quadre IX; ja som al segle XV, amb les guerres remences per entre mig, quan els pobles del Maresme aconsegueixen desfer-se dels lligams feudals. "Arribada i verificació de les relíquies" quadre X, ens mostra l'entrada a la vila de la comitiva que, presidida per en Salvador Riera, portava els "Sants Màrtirs", entre l'emoció del veïnat i el so de les campanes amb toc de festa. Finalment, "Miracle de la pluja" tanca l'espectacle amb un esclat d'aigua sorprenent.

La col·laboració massiva i desinteressada dels vilassarencs fa possible representar cada estiu aquest grandios espectacle, un dels més impressionants de Catalunya.

La vessant cristiana de Claudio Sánchez Albornoz

El recent traspàs de Claudio Sánchez Albornoz ha causat un gran impacte en la societat espanyola. S'ha escrit i parlat molt, aquestes darreres setmanes, sobre la figura d'aquest historiador i polític. Aquí volem reflectir la vessant cristiana d'aquesta important personalitat. I ho fem amb un fragment aparegut a "MUNDO CRISTIANO" l'any 1978, signat pel propi Sánchez Albornoz. Una figura que ens ha dit adéu, però que deixa un record viu i entranyable.

"M'he definit moltes vegades com un catòlic demoliberal i socialitzant. I em tortura l'angoixa en considerar els perills amb els quals el futur ens amenaça. En la meua triple condició veig el demà amb ull inquiet i creixent temor. I no solament a Espanya, en el món. aquesta angoixa davant el tomb obscur que temo que es pugui donar a Europa, prima en mi sobre la consideració i el comentari de les claus del nostre temps.

Però jo no puc vèncer el meu temor que l'home perdi per llargues "veges" la més preuada joia que existeix en el món, tal com Cervantes definia la llibertat. Aquesta pèrdua no podria ser compensada pels més sorprenents avenços de la ciència i de la tècnica. Els viatges espacials, els triomfs de la medicina i de la cirurgia, la creixent comoditat en el viure diari, la satisfacció dels més diversos apetits, el goig de lleures i lectures... tot allò que pot ser qualificat com obsequi dels déus —i esboço un quadre idíl·lic que contrasta amb la realitat moscovita o xinesa— no podria compensar a l'home de la pèrdua de la seva llibertat espiritual, política i fàctica...

del dret a disposar dels seus destins; d'elegir al seu gust els cridats a regir-lo; d'habitar allí on vulgui i sense limitacions ni traves ni fronteres; de parlar i d'escriure lliurement... Un superhome que pogués enorgullir-se d'haver arrabassat als déus de l'Olimp secrets i poders, seria un pobre home si es convertís en membre d'un ramat o d'un formiguer, regit o explotat pels qui haurien assolit encavallar-se com a domadors de la nova societat; sotmès a la tirania d'uns jerarques que gaudirien del poder absolut sota la capa d'alliberadors. ¡Fosca i cruel perspectiva! ¿Cruel? Sí, no escric a l'atzar aquesta paraula. ¿Pot haver-hi crueltat més gran que convertir l'home en un robot?

Torno a invocar l'auxili de la divinitat. ¡Senyor! Vós que sou la infinita llibertat i creàreu l'home lliure i responsable i li donàreu poder per senyorejar la terra i les esferes, per anar descobrint els secrets de la creació i per, utilitzant-los, anar sortint de les seves primitives turpituds; Déu i Senyor i Pare Nostre, ajudeu-nos a trencar els murs de les desigualtats humanes i de l'explotació de l'home per l'home

me —tots som fills teus— i salveu-nos de perdre la llibertat. La llibertat que no

implica el dret de revolcar-nos en la immundícia de la luxúria i de la depravació,

sinó el de realitzar-nos com ens creàreu a la vostra imatge i semblança".

Claudio Sánchez Albornoz

Obres

«Ávila en la guerra de la Independencia», 1911.
«Potestad real y los señoríos en Asturias, León y Castilla durante los siglos VIII al XIII», 1914.
«Vías romanas del valle del Duero y Castilla la Nueva», 1917.
«Vías romanas de Briviesca a Zaragoza», 1918.
«Vías romanas de Bética a Mérida, de Mérida a Salamanca, de Amiaca a Sigüenza, de Amiaca a Tírrica, de Segovia a Tírrica y de Zaragoza al Bearn», 1920.
«Curia regia portuguesa en los siglos XII y XIII», 1920.
«Un texto desconocido del fuero de León». «Covadonga. Instituciones sociales y políticas del reino de Asturias». «Francia y España en la Edad Media. Causas de su diferenciación». «Un feudo castellano en el siglo XIII». «El obispado de Simancas». «Estampas de la vida en León en el siglo X». «La primitiva organización monetaria en León y Castilla», 1929.
«Orígenes del feudalismo», 1942.

«España, un enigma histórico», 1958.
«Viejos y nuevos estudios sobre las instituciones medievales españolas» (tres tomos). «La España cristiana en los siglos VIII al IX» (en la «Historia de España» de Menéndez Pidal). «El Islam de España y el Occidente». «Historia y libertad». «Sobre la libertad humana en el reino asturleonés hace mil años». «Con un pie en el estribo». «Confidencias». «Estudios polémicos». «Ben Hammar de Sevilla», 1973.
«La España musulmana» (dos tomos), 1973.
«De la invasión islámica al estado continental», 1974.
«El drama de la formación de España y los españoles», 1974.
«Del ayer a España», 1974.
«Mi testamento histórico-político», 1975.
«Siete ensayos», 1977.
«Dípticos de Historia de España». «Orígenes y destinos de Navarra. Trayectoria histórica de Vasconia. Otros escritos», 1984.
«Aún (Del pasado y del presente)», 1984.

Declaracions i frases

"Estudiar la història m'ha convençut que la humanitat no s'ha aturat mai en el seu caminar vers la llibertat i la igualtat".

"Contra la misèria i el caciquisme no hi ha millor arma que l'escola i la cultura".

"Si els vençuts en la guerra civil espanyola haguessin guanyat la guerra s'hauria establert el comunisme a Espanya. Per això ni Azaña ni jo volíem el triomf de l'Exèrcit roig".

"Sóc catòlic i crec fermament en Déu".

El dia abans del final de la guerra civil, Sánchez Albornoz digué: "Per fi els espanyols deixaren de matar-se, enhorabona".

"No he fet en la meua punyetera vida altra cosa que treballar. Bé, i m'agradaren molt les dones".

Autodefinició: "Sóc un velllet orgullós que camina arrossegant

les cames i que ara adora molt Espanya".

"Visc modestament; els llibres no m'han deixat pràcticament res".

"Jo no desitjaria el triomf republicà, però és la veritat. Jo no he pogut pujar al carro dels vencedors i no he volgut pujar al dels vençuts".

"En els dos bàndols es cometen assassinats tan cruels que

ha restat un estigma difícil d'oblidar".

"He donat ordre que m'enterrin a Ávila, amb els meus pares".

"La humanitat serpenteja treballósament. Mai no torna a recórrer el camí ja trepitjat".

El per què es posà en política: "La dictadura féu vibrar la meua sensibilitat política. Pertanyo a una generació que nasqué a la

vida pública en els moments que s'accentuava la descomposició de la monarquia".

"Davant la tinaria, vaig posar-me dempeus com els meus companys".

"No sóc franquista, però sóc anticomunista, perquè en el comunisme hi ha menys llibertat que la que hi ha hagut en el franquisme".

La vida humana és una successió de records i d'oblits, de descobriments i silenciaments successius. No podem tenir presents davant dels ulls de l'ànima totes les realitats ni manifestats tots els imperatius al mateix temps. Semblantment els grups humans i la societat com a tal van descobrint uns valors que cada generació serveix

amb especial interès, mentre que al mateix temps en silencia d'altres, que també li són essencials. Aquest balanceig de memòries i oblits, d'accentuacions que enalteixen un valor o exigència juntament amb una anivellació que deixa a altres en segon pla, és el que crea la diversitat a la vegada que la perenne novetat de la història.

Entre la fe, la informació i la política (i III)

Tasques comunes

Problema d'Espanya

A Espanya hem assolit després de dècenns d'uniformació arribar a una organització política, cultural i espiritual que posa en primer pla la llibertat de l'individu, dels grups, de les regions i de les ideologies. Des del punt de vista religiós, l'Església ha recordat que la unitat de fe i la mateixa confessió no implica pels creients una uniformació en la resta d'ordres de vida. El credo cristià i l'adhesió catòlica no comporten necessàriament en si l'haver d'acceptar un credo de contingut estètic, econòmic o polític. El pluralisme com a expressió de l'autonomia de l'individu, ha aparegut entre nosaltres com el suprem valor de l'existència.

Pluralisme i unitat són la cara i la creu d'una mateixa realitat. Som distints els humans en les expressions de l'única humanitat. Per camins distints anem vers les mateixes fites. Amb pa de distint blat i aigua de distinta sèquia satisfem la nostra fam i set substancials. Una societat que accentua excessivament el pluralisme fins el punt d'oblidar els fins comuns a tots els humans i les necessitats essencialment humanes està amenaçada en la seva sanitat, tal com ho està aquella altra que accentua de tal manera els elements unificats d'un poble que oblidés que solament en llibertat, en diferència i en iniciativa pròpia pot trobar l'home les fites comunes, caminant per camins propis.

A Espanya com a país i a l'Església com a pàtria espiritual hem redescobert i afirmat amb passió el necessari pluralisme durant els darrers anys. Restablert l'equilibri, ara és el moment de descobrir la complementarietat entre pluralisme i unitat, entre diferències de camins i convergència de fites, entre mitjans propis i fins comuns. L'objectiu últim de la humanitat no és la lluita perpètua, sinó la pau perpètua, no la diferència que s'enfronta, sinó la comunió que fecunda. En un món que amb exacerbada exasperació reivindica diferències i tanmateix avança vers la unitat,

l'Església s'ha definit a si mateixa com a "signe i instrument de l'íntima unió dels homes amb Déu i de la unitat de tot el gènere humà" (LG 1). L'Església viu des de l'afirmació il·luminadora i guaridora que Déu fa d'ella en Jesús, i treballa per l'afirmació guaridora, alliberadora i congregadora dels homes.

Però només descobrim i fem fecundes aquesta vocació i destí comú quan descobrim i duem a terme les tasques properes que tenim en comú, que afecten al destí de tots i que són generadores d'humanitat. Quines serien algunes de les tasques comunes als distints grups humans, polítics i religiosos a Espanya, en les quals podrien col·laborar la fe i la increença, la religió i la política, la moral i la cultura? Aquest comú fer en la tasca comuna és la garantia del pluralisme generós i ens defensa d'aquell altre que acabaria sostenint-se només des de la distància altiva i l'afirmació violenta.

Heus ací algunes d'aquestes tasques més urgents, en opinió meua, per a tots, que les deriven de la vida de la pròpia comunitat o ideologia, perquè són assumides amb generositat serien generadores de concòrdia, afirmadores de llibertat i parcel·la d'apropament en un país que sempre estigué amenaçat per la lluita fratricida.

Els continguts concrets

1 La nostra història total. Cada generació interpreta el seu present en la mesura com interpreta la història anterior, i a la vegada comprèn a fons el passat amb la mesura amb què viu a fons el present. A Espanya estem amenaçats per una temptació: seleccionar amb actitud maniquea la nostra història, glorificar una i condemnar l'altra, elevar uns segles a categoria paradigmàtica d'allò hispànic i infamar l'altra com l'Espanya negra, degradada o inautèntica. Per això el primer imperatiu comú és heretar-la sencera, coneixent-la a

fons amb el màxim rigor, que es plega a fets i fonts abans que a teories i programes ideològics.

És veritat que aquesta història és distinta, i per això cal discernir-la i enjudiciar-la. Però cal integrar-la tota ella, perquè des de tota ella provenim i tota ella continua essent l'entreteixit de les nostres entranyes. No pot iniciar-se la història d'un país com si abans no hagués passat res, fent començar el món a cada generació, instaurant excomunionis i canonitzacions nacionals després de cada canvi polític o cultural. Una selecció, interpretació i utilització maniquees són font d'irreconciliació i de violència permanents. Una lectura generosa, crítica i integradora són font d'apropament i superació de distàncies.

2 L'ètica civil. Anomenem ètica civil el conjunt de valors, ideals, criteris d'actuació i comportament a la llum dels quals un poble ordena la seva convivència i orienta els seus ciutadans a fi que puguin realitzar una humanitat rica i completa. Fins ara a Espanya els principis d'orientació i comportament moral eren derivats en general des de la religió cristiana. Un cop que la Constitució consagra la separació entre Estat i Església, la societat té el deure i la necessitat de trobar una ètica, comuna a tots els ciutadans, des de la qual s'orienti, reguli, alimenti i dignifiqui l'existència pública. Aquesta ja no pot ser l'ètica cristiana, que, com a tal, en tota la seva complexitat i radicalitat només pot ser compartida i viscuda pels que tenen fe i són membres de l'Església. L'ètica civil és el resultat de la convergència de tots els projectes morals dels distints grups o minories de sentit; resultat de la convergència i limitació mútues.

L'Estat ha de donar suport a aquests projectes de sentit. L'Església reconeix la validesa i necessitat d'ella; considera que tot home per ser imatge de Déu reté sempre un sentit mo-

ral, i que per tant tots els homes poden col·laborar a forjar-la i sostenir-la. Des de l'Evangeli, des de l'experiència històrica pròpia, i des de la seva pròpia percepció actual de responsabilitats i probabilitats, els cristians espanyols estan disposats a col·laborar en el sorgiment, força i consolidació d'aquesta ètica civil. Sense pretensions d'exclusivitat i sense acceptació de marginació.

3 La cultura oberta. Aquesta obertura diu el desbordament des del que és proper i immediat a allò originari i radical, encara que sigui llunyà i difícilment accessible. L'home és un ésser que ve de lluny i per això ha de somiar els seus orígens i pensar-los, construir-los en el record, la meditació i l'esperança. Una cultura oberta, per tant, no en té prou amb les qüestions immediates, sinó que pregunta per les últimes; no s'esgota en la preocupació per la funció que compleixen les coses o l'home, sinó que pregunta pel sentit, l'origen, la destinació. Una cultura oberta s'oposa que s'encegui l'home amb productes, notícies, sensacions i temors acumulats fins el punt de restar-li el temps i la capacitat de la sospita, la crítica, l'amor i la llibertat.

Una cultura oberta trenca les fronteres del temps per anar més enllà de l'avui i ser contemporani d'altres generacions, les seves creacions i els seus homes; trenca les fronteres de la pròpia nació, informant-se, col·loquant i enriquint-se amb el pensament d'altres nacions; trenca els límits de l'instant per no deixar-se esgotar en les qüestions urgents de cada pressió diària i salta fins a les qüestions importants, que engendren neguit, però que animen esperança i llibertat.

4 La societat pendent. Tots els grups, minories, poders públics o d'altra naturalesa existeixen

des de si, però no per si, sinó per als altres, per a la societat. El que afecta a tots sempre és més sagrat que el que afecta només a pocs. Allò decisiu en una societat sana no és qui fa les coses sinó les coses que es fan. L'important no és el signe ideològic des d'on es pensen, sinó la veritat amb què es realitzen. No hi ha res més immoral que aquests secrets i a vegades escandaloses lluites per apropiat-se la glòria de les obres realitzades.

En un país com el nostre, on ens sotgen com a perills mortals la fam, l'atur, la marginació, la incultura, la topada entre grups i regions, l'enfrontament ideològic, la dessecació científica; en un país així seria un crim de lesa nació fer prevaler les determinacions del programa sobre les tasques urgents. Tot aquell que col·labori ha de ser benvingut, i tots han de venir a col·laborar. Cap partit, grup, església, en la mesura que són una realitat social i moral, poden fer prevaler les condicions dels mitjans propis, sobre els urgents i sacratíssims fins d'aquesta societat que cal reconstruir.

Altura moral

La magnanimitat d'una nació es manifesta quan és capaç d'aixecar els ulls des de cada una de les necessitats generals. Posar en primer pla allò comú i assumir les tasques, que accentuen la comuna humanitat i responen a humanes necessitats generals, és l'imperatiu més sagrat que els espanyols tenim avui. Les guerres civils només se superen creant paus civils, i aquestes només neixen des de la col·laboració i la solidaritat en tasques civils, des de l'afany en fer prevaler allò humà de tots sobre els interessos i mètodes de cadascú.

Olegario GONZALEZ
DE CARDEDAL
(De "Ya")

CRÓNICA CASTELLERA

Bons castells a la festa major de Reus

Amb bona empena castelle-
ra entra el mes de juliol i amb
ell tot un nodrit ventall de
festes majors per arreu, on els
nostres castells no hi poden
pas mancar. Així doncs, com-
encem amb l'actuació més
sonada en aquest inici de juliol:
quatre colles es varen trobar a
la capital del Baix Camp, Colla
vella dels Xiquets de Valls,
Xiquets de Tarragona, Caste-
llers de Vilafranca i la colla
local dels Xiquets de Reus,
oferint la millor exhibició caste-
llera mai vista a Reus. Com és
normal la colla valenca fou la
més destacada. Carregà i des-
carregà el quatre i tres de vuit i
la torre de set. Els Xiquets de
Tarragona realitzaren també
una important actuació malgrat
que tan sols arribaren a carre-
gar el quatre de vuit i la torre de
set, i descarregaren el cinc de
set. Els Castellers de Vilafranca
van carregar el quatre de vuit i
descarregar la torre i el cinc de
set i els Xiquets de Reus, com-
pletaren l'actuació amb el tres i
quatre de set i la torre de sis.
Acabaren aixecant totes les
quatre colles els tradicionals
pilars de cinc, amb la particu-
laritat que el de Tarragona ana-
va "sense mans" del segon al
terç.

Dues colles a la Gornal

Com cada any a la Festa
Major de la Gornal, hi van
actuar la colla Joves dels Xi-
quets de Valls, acompanyats
enguany per la colla dels Bor-
degassos de Vilanova. Els Jo-
ves sortiren de tres de vuit,
castell que es va desmuntar
quan ja havien pujat el pis de
quints, després aixecaren la

torre de set i el quatre de vuit, i
finalitzaren amb el tres de set.
Per altra banda els Bordegas-
sos no varen estar a l'alçada de
les circumstàncies; van carre-
gar al segon intent el tres de
set, intentaren el quatre de set
que hagueren de desmuntar i
descarregaren la torre de sis i
el pilar de cinc.

Altres actuacions:

- Els Castellers de Vilafran-
ca actuaren a la festa major del
barri vilafranquí de Sant Julià,
on descarregaren la torre de
set el quatre de set net, el
quatre de set amb l'agulla i el
tres de set.

- Els Castellers de Barcelo-
na actuaren al Born amb motiu
de la Festa Gran, van completar
amb la torre i quatre de sis, el
pilar de cinc i el pilar de quatre
que fou aixecat per sota.

- Els Nens del Vendrell ac-
tuaren a Sant Salvador en la
inauguració del monument a la
música; plantaren castells de
sis, la torre de sis i el pilar de
cinc.

- Els Castellers de Ribes
actuaren en pròpia plaça i tam-
bé amb motiu de la seva festa
major, aixecaren la torre de sis
el quatre de set, carregaren el
tres de set i intentaren el pilar
de cinc.

- La colla Joves de Valls,
acompanyaren els ribetans en
la mateixa plaça. Aquests aixe-
caren la torre de set, el quatre
de set amb l'agulla, el tres de
set i el pilar de cinc.

- La colla Jove dels Xiquets
de Tarragona actuà al Serrallo;
carregaren i descarregaren el
tres i quatre de set, la torre de

sis, el pilar de cinc aixecat per
sota i dos pilars de quatre.

Els Minyons de Terrassa carreguen els quatre de vuit

A la Festa Major de Terrassa,
la colla local dels Minyons car-
regaren un cop més els quatre
de vuit i descarregaren la torre
de set, així com els tres de set
per sota, el cinc de set i tres
pilars de cinc. Pel que fa a
l'altra colla terrassenca, els
Castellers descarregaren el
quatre de set, la torre de sis i
dos pilars de cinc, i intentaren
el tres de set.

Concurs: el Patronat de Tarragona decidirà

A porta tancada, amb dele-
gacions limitades de cada colla
(només se'n van presentar una
dotzena), se celebrà la primera
reunió a Tarragona, convocada
pel Patronat dels Castells per a
discutir les esmenes formula-
des per les colles a les bases
del Concurs Casteller convocat
per al dia 30 de setembre. Pel
que he pogut saber —els perio-
distes no van ser convocats—
s'acceptà alguna ampliació del
jurat del concurs: —el jurat de
taula només estava integrat per
membres de les colles "A" i ara
s'hi permet afegir una colla "B"
i una "C" elegides per sorteig.
Les colles presents exposaren
les seves opinions i el Patronat
es reservà el dret de dir l'última
paraula, cosa que ja ve fent des
que, sense escoltar les colles,
decidí fa quatre anys ressuscitar
les competicions castelle-
res.

Eloi Roca

COLLABORACIÓ

Clarícies

La ira és injusta

En la vida cal capejar
molts contratemps. Per una
cosa o altra s'ha dit que
l'existència és una lluita,
com es pot haver dit que és
una pujada costeruda i re-
lliscosa. Cal donar tremp al
nostre esperit. Cada dia hi
ha més violències. I podem
afirmar que la violència en-
gendre violència. Ella és si-
nònim d'impotència, de fal-
ta de raó, de tûrpidud.

La paciència es aquella
força amb què suportem un
mal inevitable que no sa-
bem d'on ens ve, i és oposa-
da a la desesperació. Pen-
sem que un home trasbalsat
per la ira sempre és ridícul.

La ira és, també, una pla-
ga social tota moderna que
alça unes nacions contra les
altres, unes classes socials
contra les altres, uns partits
polítics contra els altres. No
es podrà dir mai que una
desgràcia és inevitable o
que un mal és incurable,
abans d'haver lluitat; però
sense ira.

Purificació

Solament podem dema-
nar que arribi a produir-se
una catarsi o purificació: la
de l'adveniment en tots no-
saltres d'una immensa pie-
tat per a tots els éssers.
L'ensenyament d'aquesta
pietat, d'aquesta exigible i
indispensable compassió
és l'única que pot, encara,
salvar-nos.

Les cartes

Caldria inculcar als ado-

lescents l'afició a l'escriptu-
ra de cartes. I manifestar,
també, que el temps que
perden parlant per telèfon
podrien dedicar-lo a escriu-
re una lletra. La xerrada tele-
fònica desapareix. La grava-
ció, la fotografia, la pel·lícu-
la poden ser complements.
La cosa fonamental, allò
que té emoció i vida és la
carta a mà o a màquina, però
escrita sempre amb el cor.

Anècdotes mesquines

Les persones hauríem de
ser prou geloses dels nos-
tres homes representatius,
per no permetre'ns el luxe
de treure'ls la grandesa indi-
vidual i transcendència col-
lectiva, amb el corcò rose-
gaire de l'anècdota mesqui-
na. Cal no ser amatents a
anivellar tothom a l'altura
mitjana, si no és mínima, de
les criatures humanes.

Dels vells fermes

Dels vells fermes en el
treball i arrapats a la lluita
diària, s'ha passat, en molts
pocs anys, al somni de la
jubilació anticipada. És clar
que cada hora té el seu
afany, i avançar o retardar el
rellotge no serveixen de
gran cosa. S'han acabat els
ancians que anaven trescant
sols per les muntanyes; ja
no existeixen tipus com
Charlot, capaços de com-
prendre-ho tot i de perdo-
nar-ho tot. O com Picasso
que estava convergut que
qui és jove, és jove tota la
vida.

Leandre Amigó

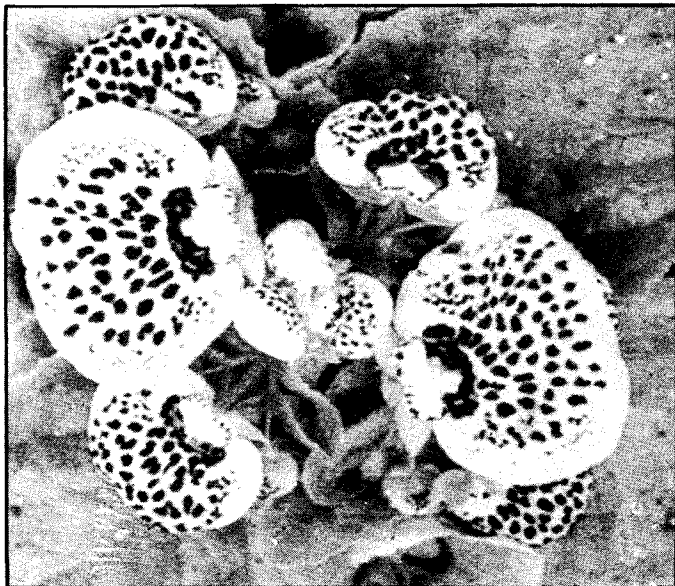
LLAR I PLANTES

Calceolària hybr.

Qui sap tallar, que sàpiga
plantar. Amb la calceolària
no hi ha problemes. Es trac-
ta d'un híbrid obtingut mit-
jançant diversos encreua-
ments de plantes diferents;
el resultat és bonic, i les
seves flors molt originals.
Són una mica inflades, sem-
blen bosses; són molt aco-
lorides, domina molt el ver-
mell però hi ha grocs, viole-
ta, blanques, etc... És una
planta anual.

Quan està florida la po-
dem utilitzar com a planta
d'interior; però també li va
bé en el jardí, si la hi traieu,
us ho agrairà, necessita
molta llum, però no el sol
directe, tampoc no li agrada
els corrents d'aire.

Floreix durant la primave-
ra i gairebé tot l'estiu, també
es multiplica a l'estiu, si
teniu temps durant les va-
cances, resulta molt divertit,
fer experiments, recollir lla-
vors i plantar-les en terra

porosa: terra de bosc amb
un terç d'arena.

Una vegada germinades
les plantetes es passen a un
test més gran, després afe-
giu-hi a la terra una part de
turba.

La calceolària, necessita
rec regular, però no abun-
dant, de manera que la terra
es mantingui sempre humi-
da.

Maria Teresa Dachs

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Telèf. 246 60 00 (10 línies) Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP
COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MO-
DALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS

ADREÇA

POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

LA SARDANA I LA DANSA

Certamens musicals

El dia 31 de juliol es clourà el termini d'admissió d'obres optants als premis establerts per la Comissió del Pubillatge de Sant Sadurní d'Anoia, en el concurs musical de sardanes dedicades a l'actual Ciutat Pubilla. Els esmentats premis són de 50.000 pessetes i trofeu, el primer; 25.000 pessetes i trofeu, el segon; i 10.000 pessetes per a cada una de les obres classificades en tercer, quart i cinquè llocs. Requisit indispensable és el de la dedicatòria a Sant Sadurní d'Anoia. El resultat s'establirà per decisió d'un jurat designat especialment i es donarà a conèixer durant el proper mes d'agost. Les obres premiades s'estrenaran durant un concert que tindrà lloc a l'esmentada vila, el dia 10 de setembre, a la nit. Les obres concursants s'han de trametre al Foment Sardanista, carrer Raval, número 40, Sant Sadurní d'Anoia.

Per altra part, el Certamen musical convocat per l'Agrupació Sardanista d'Ivars d'Urgell, amb motiu del seu desè aniversari, finalitza el dia 31 d'agost. Tots els compositors que hi vulguin participar poden trametre les seves sardanes abans de l'esmentada data, a l'esmentada Agrupació Sardanista del

Club Joventut Recull, av. Catalunya núm. 47, d'Ivars d'Urgell. Els títols de les obres participants en aquest concurs han de fer referència a llocs o motius locals. Els guardons són repartits en tres premis i tres accèssits, de la següent manera: cinquanta, quaranta i vint-i-cinc mil pessetes, respectivament, per als premis, i deu mil per a cadascun dels tres accèssits.

Una altra opció que aquest estiu tenien els compositors de sardanes és la de participar al Segon Concurs Musical "Sardanes a Ràdio Lleida", que l'esmentada emissora convoca amb motiu de les seves "noes d'or", amb la col·laboració del Grup Sardanista del C.E. Huracans. El termini d'admissió finalitzarà el dia 8 de setembre de 1984; els premis s'atorgaran per decisió del jurat, prèvia la seva audició en la Gala de la Ràdio que tindrà lloc al Teatre Principal de Lleida, el dia 4 de novembre. La quantia dels Premis és de 100.000 pessetes, el primer; 75.000 pessetes, el segon; i 50.000 pessetes, el tercer, més sengles trofeus acreditatius dels respectius guardons. Les sardanes concursants s'han de fer arribar per correu certificat a Ràdio Lleida,

carrer de Vila Antònia núm. 5, Lleida.

Finalment, també Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya i l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona han convocat els Premis "Joaquim Serra", instituïts per tal de fomentar la creació de noves sardanes i perpetuar la memòria d'un dels nostres més eminents compositors. En aquest certamen, el resultat s'estableix per votació popular prèvia selecció d'un màxim de sis sardanes —les millors d'entre les presentades— a criteri del jurat qualificador. La dotació econòmica dels Premis "Joaquim Serra" és de tres-cents deu mil pessetes, distribuïdes en tres premis de 150, 75 i 40 mil pessetes i tres accèssits de 15 mil pessetes cada un. El calendari d'aquest concurs és així: el dia 30 de setembre, termini d'admissió d'obres; i el dia 2 de desembre, celebració de la Festa de la Sardana amb l'elecció de les obres guanyadores, les quals s'han de fer arribar al Gabinet Tècnic de Ràdio Nacional d'Espanya a Catalunya, Pg. de Gràcia núm. 1, sisè pis, Barcelona, Codi postal 08007.

Josep Ventura

Convocatòria del XXII premi

J.M. Folch i Torres

Per tal d'estimular la producció d'obres de narració en llengua catalana per a nois i noies, **La Galera, S.A. Editorial** convoca, per vint-i-dosena vegada, el premi «Josep Maria Folch i Torres».

BASES

1 Les obres concursants han de ser **novelles originals i inèdites**, d'autèntic interès i qualitat humana i literària, escrites en català, d'una extensió d'entre **60 i 100 fulls** de mida de foli, mecanografiats amb claredat, a doble espai i per una sola cara.

2 Els originals es presentaran **per triplicat i duran el nom i l'adreça de l'autor**. Si l'autor vol que l'obra sigui feta pública amb pseudònim, caldrà que ho indiqui expressament.

3 Les obres aspirants al premi «Josep Maria Folch i Torres» hauran de ser presentades a **La Galera, S.A. Editorial, Ronda del Guinardó, 38, Barcelona (25)**, abans de les cinc de la tarda del dia **15 d'octubre de 1983**.

4 L'import del premi serà de **500.000 pessetes**, i constituirà un acompte dels drets d'edició de l'obra guanyadora. El premi podrà quedar desert si les obres presentades no reuneixen, a judici del jurat, els mèrits suficients. En cap cas, però, el premi no serà fraccionat.

5 No seran tingudes en compte les obres premiades ja en altres concursos.

6 La Galera, S.A. Editorial publicarà l'obra guanyadora en una de les tres sèries de la col·lecció **Els grumets de la Galera** —la que per raó de l'edat a què vagi destinada li correspongui— en un termini no superior als dotze mesos, comptats des del dia de l'atorgament del premi, previ l'establiment amb l'autor del corresponent contracte d'edició segons les normes vigents.

7 L'adjudicació del premi serà feta per un jurat format per Francesc Garriga, Jaume Fuster, Assumpció Lissón, Núria Ventura i Francesc Boada, que actuarà de secretari.

8 La Galera, S.A. Editorial tindrà opció preferent d'adquirir els drets de publicació de les obres presentades i no premiades. Aquesta opció serà vigent durant tres mesos, comptats des del dia del veredict.

9 Les obres no premiades a l'opció de les quals renunciï La Galera, S.A. Editorial podran ser retirades pels seus autors a partir dels quinze dies de la concessió del premi.

10 La proclamació del premi tindrà lloc en el transcurs de la **festa literària de la Nit de Santa Llúcia**, i el veredict, inapel·lable, serà anunciat per un dels membres del jurat.

11 La presentació d'una obra pressuposa l'acceptació íntegra d'aquestes bases i dels drets i obligacions que se'n deriven.

LLIBRES - LLIBRES - LLIBRES - LLIBRES - LLIBRES -

Un llibre fonamental per conèixer el franciscanisme (1)

El espíritu franciscano
ayer y hoy
A. ROTZETTER, V. VAN DIJK Y T. MATURA

Amb motiu del vuitè centenari del naixement de sant Francesc d'Assís (1182-1982), el comitè europeu encarregat de la preparació del centenari va decidir realitzar cert nombre d'actes i publicacions, entre elles una obra de síntesi de l'espiritualitat franciscana, des del fundador fins els nostres dies. Aquest ambiciós i difícil projecte ha estat portat a terme per tres especialistes del franciscanisme: Antoni Rotzetter i Rotzetter i Willibrord-Christian van Dijk, caputxins, i Tadeu Matura, franciscà.

Francesc d'Assís va viure una aventura evangèlica tan radical, tan contagiosa, que ben aviat cents i mils d'homes i de dones s'uniren a ell. Així va néixer la gran família franciscana, amb una vida esponsosa fins avui.

Els tres esmentats especialistes s'han consagrat a la seva tasca. El primer, Rotzetter, examina com a teòleg més que no pas com historiador, la vida i el projecte evangèlic de Francesc. És una de les millors síntesis sobre l'espiritualitat franciscana.

El segon, Van Dijk, mostra com, en el decurs dels anys i dels segles, es consolidà i diversificà el franciscanisme a partir de l'empremta del fundador. L'autor parla com a historiador, i sobre tot, com home espiritual.

Finalment, Tadeu Matura, examina amb precisió la situació actual de la família franciscana, en la qual la pobresa palesa una nova cara. Exposa el significat que el moviment franciscà té avui i pot tenir en la societat contemporània i futura.

"Edicions Paulines" ha inclòs aquesta obra en la col·lecció seva "Por el Reino", i sempre amb aquella pulcritud d'impressió i presentació que ens té acostumats. Felicitem l'idea del llibre i l'editora que ens l'ha fet arribar en llengua castellana.

F.G.

(1) UN CAMINO DE EVANGELIO: El espíritu franciscano ayer y hoy. A. Rotzetter, V. Van Dijk i T. Matura. Ediciones Paulinas. Madrid. 1984.

La mort dels sers humans vista pels cristians (1)

La primera part d'aquest llibre, es dedica a distingir entre el final biològic i la mort "humana". Aquesta distinció és fonamentalment important, si es vol superar certs problemes fronterers especialment actuals avui. Entre els quals, hi ha per exemple, temes com el de l'eutanàsia, de la conservació artificial de la vida, del suïcidi i d'altres.

La manera especial que diferencia l'home dels animals en el seu comportament amb la mort, exigeix mirar el problema de la mort en l'ampli context de l'antropologia. Dins d'aquest horitzó, s'analitzen alguns textos característics de poetes i filòsofs (per exemple) d'Hegel, Marx, Freud, R.M. Rilke i d'altres). Un capítol més extens s'ocupa de la relació que es posa entre el concepte de l'home i la comparació de la mort en les diferents "ideologies" (per exemple, en Plató, Nietzsche i Goethe). Això dona lloc a tractar sobretot, de la idea de la immortalitat que s'interpreta com a resultat d'un acte de repressió davant la mort.

La discussió sobre la fe en la immortalitat condueix a la comprensió, del contrari, això és, a la fe cristiana en la resurrecció, en la qual la mort apareix menys com a procés natural, que com a quelcom "innatural".

El plantejament fa que les perspectives d'aquestes reflexions

HELMUT THIELICKE

VIVIR
CON LA
MUERTE

HERDER

assoleixen amplis horitzons: a partir de l'anàlisi històrico-cultural passant per qüestions actuals concretes, s'arriba a la visió escatològica que investiga el ser de l'home abans i després de la mort. Nucli i guia de la investigació està en la relació entre tanatologia i antropologia. Aquesta és la característica que distingeix l'obra de la majoria de les monografies sobre la mort de l'home aparegudes en els últims anys.

R.

Helmut Thielicke.
Vivir con la Muerte.
1984 Editorial Herder Barcelona

CENTRE DE RELACIO SOCIAL I MATRIMONIAL
Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia ordinador i video, dirigit per psicòloga col·legiada.
COSM Equador, 53, entl. 4r.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Ref. concert i entrevista.

Residencia Geriátrica Bon Viure

Estamos en Horta, en una torre con jardín, alimentación adecuada, calefacción, ascensor, sala de reposo, control sanitario y terapia humana. Estancias para siempre, y para convalecencias. Pocas plazas. Tel. 427 44 53.

3.ª edat RESIDENCIA per a l'estiu, juny-juliol-agost i setembre. Estades de 1, 2, 3 o 4 setmanes. Pensió completa i sortides programades. Informació al tel. 253 76 45 de 2 a 4 de la tarda de 10 a 11 de la nit, de dilluns a divendres.

MODA

Dones noves, dones renovades, dones fins i tot diferents davant la presència dels nous pentinats que Cebado va presentar a través de la seva bonica col·lecció, corresponen a la temporada primavera-estiu'84, en la qual l'aspecte Moda del Cabell, es recolza bàsicament en la continuació de línia dins el canvi radical, que aquest perruquer recentment ens havia presentat.

Es confirmen NUQUES CURTES en cabells molt curts i CABELLERES RECTES en cabell més llargs. Davant la presència d'aquestes dues noves aportacions, veiem que els tallats del cabell es presenten per una banda escalonats i afavoridors a qualsevol rostre de dona, mentre que per l'altra banda, persisteixen els cabells rectes, per a uns pentinats d'aspecte molt més juvenil.

Les formes i els nous volums aconseguits amb emmotlladors també són presents de manera molt marcada en aquesta línia de pentinats en què, uns tocs molt lleugers de color, són el suport imprescindible que confirma aquesta nova imatge de Moda que la dona actual necessita.

L'estiu exigeix renovació i cal donar-la. En aquest cas,

Cebado, presenta aquest tallat a base d'una cabellera mitjana, amb presència de volums aconseguits amb emmotlladors.

tan identificades amb la platja i la vida a l'aire lliure.

Zacarias ret homenatge a Alberto Cebado

Fa uns dies, es va retre un just homenatge a Alberto Cebado, el gran perruquer català, ofert per Portabella i Associats en col·laboració amb Zacarias, amb l'aportació professional de l'equip Cebado format pels seus deixebles.

Fou un acte merament professional celebrat entre professionals, al qual assistiren amics i col·laboradors de l'homenatjat, comptant-se a més a més amb la presència dels mitjans informatius especialitzats.

Una breu desfilada de pentinats en els quals les últimes tendències es van veure fidelment reflectides amb predomini de nuques curtes, com a nota més sobresortint de l'estiu.

L'acte fou presentat per Xavier Asensi, i es tancà amb unes eloqüents i afectives paraules, per part d'Alberto Cebado, agraït a tots els assistents, la seva adhesió demostrada en el transcurs de la seva dilatada vida professional.

Maria José Ejarque

Dona estil'84

la presència de nous estils és obligada i Cebado ho sap. Pentinats de tallats i

volums creats per aquest gran estilista, que aporten un aspecte de dona, com-

pletament renovat dins de la desimboltura que requereixen les jornades estiuenques

COSTUMS I TRADICIONS

L'hostalera de Jesús

Diumenge vinent és santa Marta. Llevat dels relats evangèlics poca cosa en sabem. Per la tradició, sí. Aquesta ens diu que navegà en una feble barca des de les costes palestines fins a la desembocadura del Roine acompanyada del jove Marcial que havia servit el vi i el peix en la Cena; Sadurní, fill de prínceps; l'ancià Tròfim; el bisbe Maximini; Llätzer, el germà ressuscitat i la Magdalena penitent, de la qual, avui fem commemoració. Que alguns identifiquen amb la germana Maria. Arribaven per aportar nova llum als pagans. Marcial esdevindrà el primer bisbe de Llemotges; Sadurní escamparà la bona llavor a Tolosa; Arle recordarà sempre Tròfim; Llätzer arribarà a ser l'apòstol de Marsella i Maximini ho serà d'Ais. Així, els fugitius de Palestina on els jueus els havien confiscat tots els bens, troben a França terra adobada per a sembrar-hi el Blat de Vida.

Marta s'encara amb un drac que tenia atemorida la regió. És la Tarasca i la venç persignant-la i ruixant-la amb aigua beneïda; salva un jove de morir ofegat a còpia de resar per ell; edifica un monestir i en companyia d'altres donzelles es consagra a Déu, qui un any abans, li anuncia el dia de la seva mort. Quan arriba el moment se li apareix Jesucrist acompanyat de Magdalena que havia mort vuit dies abans. Era a Tarascó l'any 84 regnant Domicià.

Perquè expliquem la vida —i alguns miracles— de santa Marta? Perquè és llegendària i a Catalunya té un patronatge molt relacionat amb el seu paper segons l'evangeli; el d'hostalera de Jesús. Més que no pas amb tot allò que la tradició ens conta.

Efectivament, d'ençà del 1455 any de la fundació de la Confraria d'Hostelers i Taverners de Barcelona, aquesta fou posada sota la seva advocació. Les ordenances fundacionals foren atorgades pel rei Joan de Navarra. Els fundadors ho feren "moguts de devoció, honor et reverencia dels noms de Jhesu Xrist e de la sua beneyta mare gloriosa Verge Maria advocada nostra e de la gloriosa Verge Madona Santa Marta hostalera del Salvador nostro mestre e senyor Jhesu Xrist..." "fundats en caritat desitjants pervenir en aquell qui és vera caritat, ço és lo nostro mestre Jesús..."

Rellegir a tants segles de distància aquelles ordenances és alligador. El Gremi, com tants, era profundament religiós i les disposicions sobre casos de malaltia, de pobresa, d'assistència als viàtics o en els enterraments en cas de mort, són eloqüents demostracions de fe i de caritat. Fins "si per cas fortuït algun confrare o confrases... serà posat en presó o captivitat..."

En el cas de mort feien dir cinc misses i es donava menjar, o sis diners a cinc pobres, en memòria de les cinc nafres del Crist. Si en la confraria no hi havia pobres els havien de cercar fora. I els confreres vius havien de resar trenta parenostres i altres tantes avemaries i fer una almoïna de dos diners.

Ignoro si en l'actualitat moltes disposicions existeixen. Suposo que algunes hauran estat actualitzades.

Esteve Busquets i Molas

CUINA

Tomàquets farcits de pollastre

100 grams de formatge	6 ous de guatlla
manxego en un tros.	6 tomàquets bonics
100 grams de pernil dolç	un pit de pollastre
en un troç.	
un pebrot vermell	10 o 12 olives
de conserva	maonesa, catxup

Talleu una rodona de la part de dalt dels tomàquets i buideu-los de les llavors amb la cullera de les patates, poseu-los de bocaterrosa perquè s'escorrin.

Rostiu el pit, quan estigui daurat tireu-li una mica de xerès i deixeu-lo coure tapat uns vint minuts, després deixeu-lo refredar. Talleu el pit, el formatge i el pernil a daus petits, talleu les olives a trossets, barrejeu-lo tot amb maonesa espessa i dues cullerades de catxup.

Ompliu amb el que heu preparat els tomàquets, col·loqueu-los sobre l'enciam tallat molt petit; damunt de cada tomàquet poseu-hi un ou dur de guatlla, envoltat amb una tireta de pebrot vermell.

Maria Gloria Muntañola

ENCREUATS

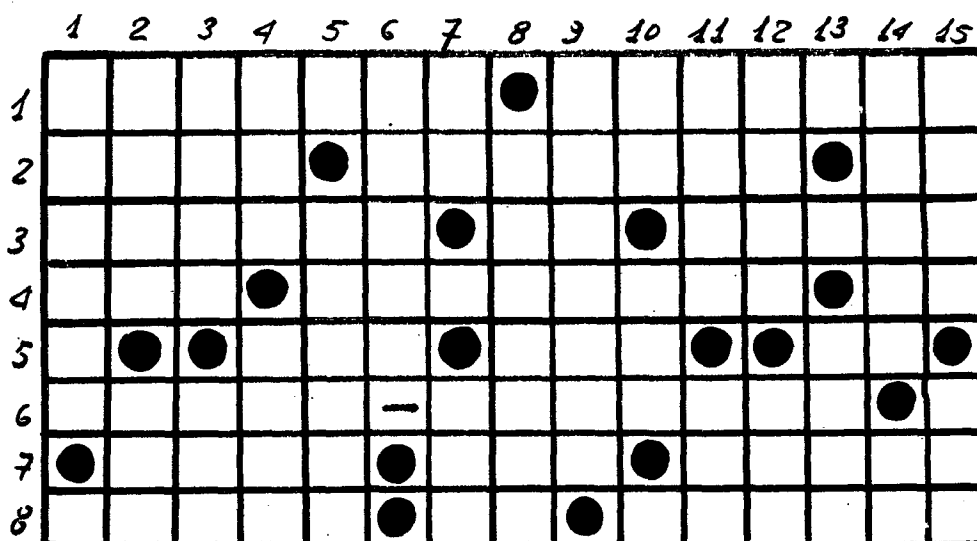
Per Rosa Collet

HORIZONTALS

1.- Diòcesi catalana. (A l'inrevés, referent als jueus). 2.- Posa-hi oli. Món. (A l'inrevés afecte d'usar). 3.- Esborrar en castellà. Lletre grega. Obtús, sense punta. 4.- Pecat capital. Espasme dels músculs de l'ull, que produeix moviments involuntaris del globus ocular. (A l'inrevés, la teva). 5.- Consonant. Cap civil o militar turc. Indústria molt coneguda d'electrodomèstics, sanitaris, radiadors. Mil cinquanta. 6.- Dramaturg i poeta de Sta. Cruz de Tenerife que es traslladà a Catalunya i va viure al Vendrell, autor de nombroses obres. 7.- Gegant de contes que es menjava els infants. (En castellà, això). De pedra. 8.- Insignificants, sense importància. La seva. Gerret per a posar flors.

VERTICALS

1.- Rei. Inicial de punt cardinal. 2.- Aroma, perfum. Home jove. 3.- Instrument musical bíblic. Consonants. 4.- (En anglès, senyor). Relatiu a l'aire. 5.- Vocal. Súbdit d'una nació europea. 6.- Santuari Marià en el Pirineu. 7.- Forma secundària dels prefixos "a" i "ana". Inicial de punt cardinal. Riu que passa pel centre de Torelló i a la sortida desemboca en el Ter. 8.- Estranya, forastera que s'ha ficat on no la demanaven. 9.- Part de l'aeronàutica relativa als aerodines. 10.- Nom de consonant. Malaltia llarga que fa perdre les forces i el delit als animals. Consonant. 11.- Anirem. Prefix que significa "sobre". 12.- (A l'inrevés nom de consonant). Bossa de malla que hom es posa el cap. 13.- Cinc-cents. Mil. Competició esportiva. 14.- Freqüent, corrent. Nota musical. 15.- En l'Antic Testament, l'home fidel a l'Aliança, i en el Nou Testament, l'home que ha estat justificat en Crist. (A l'inrevés, corrent d'aigua).

SOLUCIÓ

1.- Sobirà. 2.- Oli. 3.- Borrat. 4.- Senyor. 5.- A. 6.- Lira. 7.- O. 8.- Estranya. 9.- Aerodina. 10.- Consonant. 11.- Sobre. 12.- A. 13.- Cinc-cents. 14.- Freqüent. 15.- Crist. (A l'inrevés, corrent d'aigua).

VERTICALS

1.- Solsona. 2.- Oli. 3.- Borrat. 4.- Lira. 5.- O. 6.- Lira. 7.- O. 8.- Estranya. 9.- Aerodina. 10.- Consonant. 11.- Sobre. 12.- A. 13.- Cinc-cents. 14.- Freqüent. 15.- Crist. (A l'inrevés, corrent d'aigua).

HORIZONTALS

CADECA

FUTBOL

CAMPIONS
DE LLIGA

Aficionats CADAQUES
JUVENILS BARÓ DE VIVER
INFANTILS BELLAVISTA
ALEVINS Grup 1er. CONDAL
ALEVINS Grup 2on. BELLAVISTA
BENJAMINS BARCELONA ... JUPITER
BENJAMINS PREFERENT
GIMNÀSTIC MERCANTIL (Sabadell)
BENJAMINS A - VALLÈS OC. U.D.
MARTORELL
BENJAMINS B - VALLÈS OC.
GIMNÀSTIC MERCANTIL (Sabadell)
BENJAMINS LLOBREGAT P.B.
MARTORELL
BENJAMINS MARESME LA
SALLE PREMIÀ

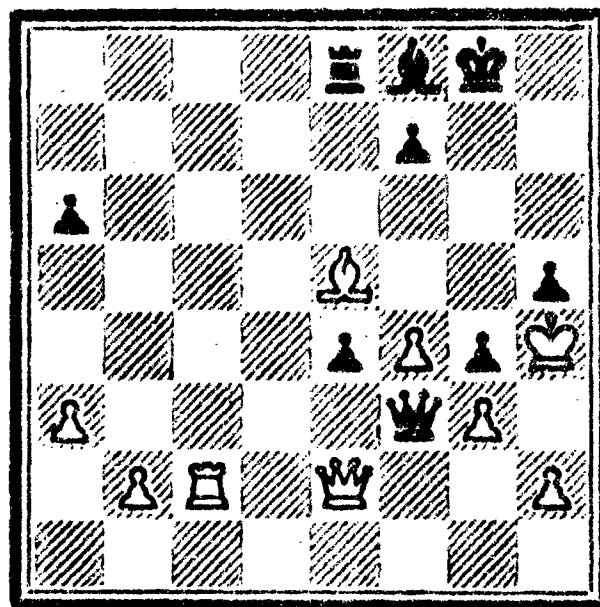
CADECA

ESCACS

Per Jaume Mora

DIAGRAMA 121

Negres juguen i guanyen

El rei ha estat desplaçat fins a h4. No us equivoqueu en rematar-lo.

Solució al Diagrama 120

1 D5-h7+ Rg8-f7, 2 Th3-g3 Tf8-g8, 3 Td1-d8 Tg8xd8, 4 Tg3xg7+ i abandonaren.

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

Remetre aquesta butlleta a:

Redacció i administració:

C/ València, 244. Zon. Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2784 - 2805

- ☐ Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.
☐ Incloc un taló barrat per aquest import.
☐ Prego al Banc / Caixa

Agència
 que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a
 nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de Sant Mateu, capítol 13, versets del 24 al 43 (Mt 13:24-43).

Reflexionem: 1. Jesús parlava a la gent amb exemples trets de la vida del poble. Els que de debò escoltaven la seva paraula amb interès, pensant-hi una mica, podien comprendre el què volia dir-los. Nosaltres també quan participem en la celebració de l'Eucaristia hem d'escoltar amb atenció les lectures i pensar què ens diuen.

2. És ben cert que la Paraula de Jesús és com una bona llavor. Si troba el nostre cor com una terra bona, ni que sigui a poc a poc, creixerà i donarà fruits.

3. Amb l'exemple del jull, Jesús vol dir que hem de ser pacients amb els nostres defectes i amb els dels altres. L'última paraula és del Senyor que coneix perfectament el cor de cadascú.

El mossèn

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

ANY V N.º 213

L'angelet Ignasi

A l'Oriol Barri Bernatallada

Escolta, Oriol, saps que tens un nom i uns cognoms molt macos!

L'Oriol és un Eixerit molt trempat i xiroi. M'ha enviat una carta en la qual m'explica moltes coses.

Tots els Eixerits i Eixerides, durant l'estiu, hauríeu d'escriure als vostres amics i amigues explicant on sou i què feu. Els veritables amics pensen en els altres. Jo espero i desitjo que tothom s'ho passi bé. Però és possible que hi hagi algun Eixerit o Eixerida que necessiti el caliu que dóna la carta o una postal dels amics.

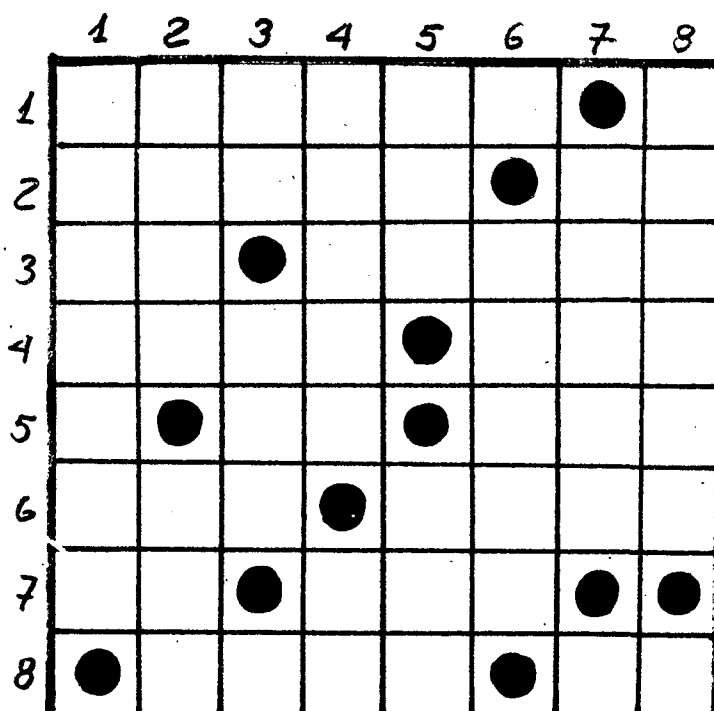
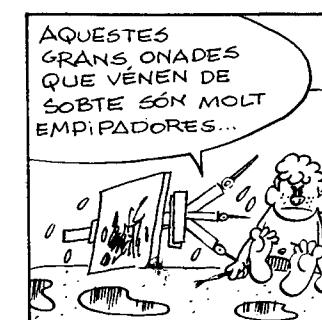
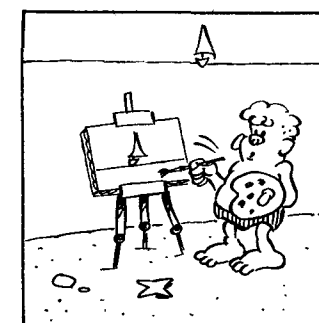
Oriol, estic content que "L'EIXERIT" t'ajudi a aprendre català. ¿Deus estar molt content d'haver aprovat el segon curs d'EGB, oi? Tinc entès que el teu poble de Vallgorguina és molt bonic. Durant diverses setmanes va sortir per la "tele" el vostre senyor metge. És molt espavilat i va fer-ho molt bé.

Em sembla que al teu poble també hi ha un "dolmen"; com una mena d'altar que feien els homes primitius. Un dia diré als meus pares si volen venir a veure'l.

Records als teus pares. Un dels avantatges de l'estiu és que tenim més hores per estar amb ells, parlar-hi i ajudar-los.

Adéu Oriol. Ben teu.

L'Eixerit

HORITZONTALS:

1.— Bisbat del Principat. Consonant. 2.— Població on fa una pila d'anys que es representa La Passió i que fa un temps es va cremar el seu teatre. (En cast. digues. 3.— Tonada. (En cast.) Caminar. 4.— Volcà de l'illa de Sicília. El que posseeix. 5.— Consonant. Forma com es pronuncia la lletra H. Noi petit. 6.— (A l'inr.) prefix que vol dir tres. Nom de consonant. 7.— Ocell. Nom de consonant. 8.— Avís de presentar-se. Beguda.

VERTICALS:

1.— Rifa. 2.— Allò espès i fangós que es fa al fons de les basses. Ase. 3.— Vocal repetida. Nascut. U. 4.— Fill d'Abraham al qual Déu va manar-li que el sacrificués. (A l'inr.) beguda estimulante. 5.— (En cast.) donen. Nom de consonant. 6.— Preposició. Ball. 7.— Un joc per a jugar a la taula. Cinc. 8.— Diòcesi catalana. U.

Solucions

1.— Loteria. 2.— Llot. Ruc. 3.— EE. Nat. 4.— Isaac. 5.— Dan. Ela. 6.— A. Dansa. 7.— Dames. V. 8.— Girona. I.

Verticals:

1.— Lleida. G. 2.— Olesa. D. 3.— To. Andar. 4.— Etna. Amo. 5.— R. Ac. Nen. 6.— It. Essa. 7.— Au. Ela. 8.— Cita. Vi.

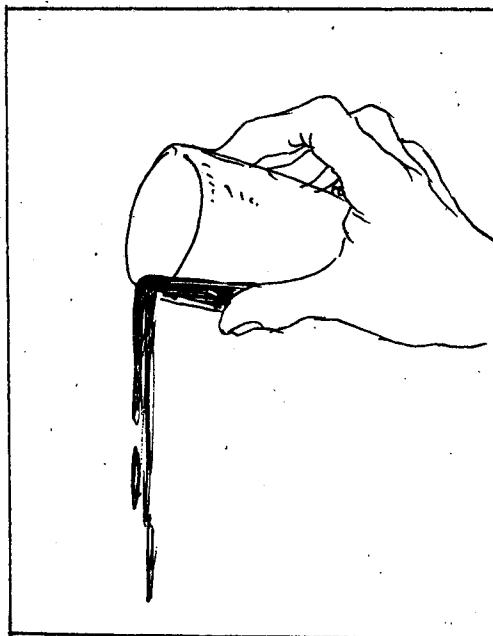
Horitzontals:

Avet **Set** esllips per a nenes i nens

Avet **Set** — Avet **Set** —

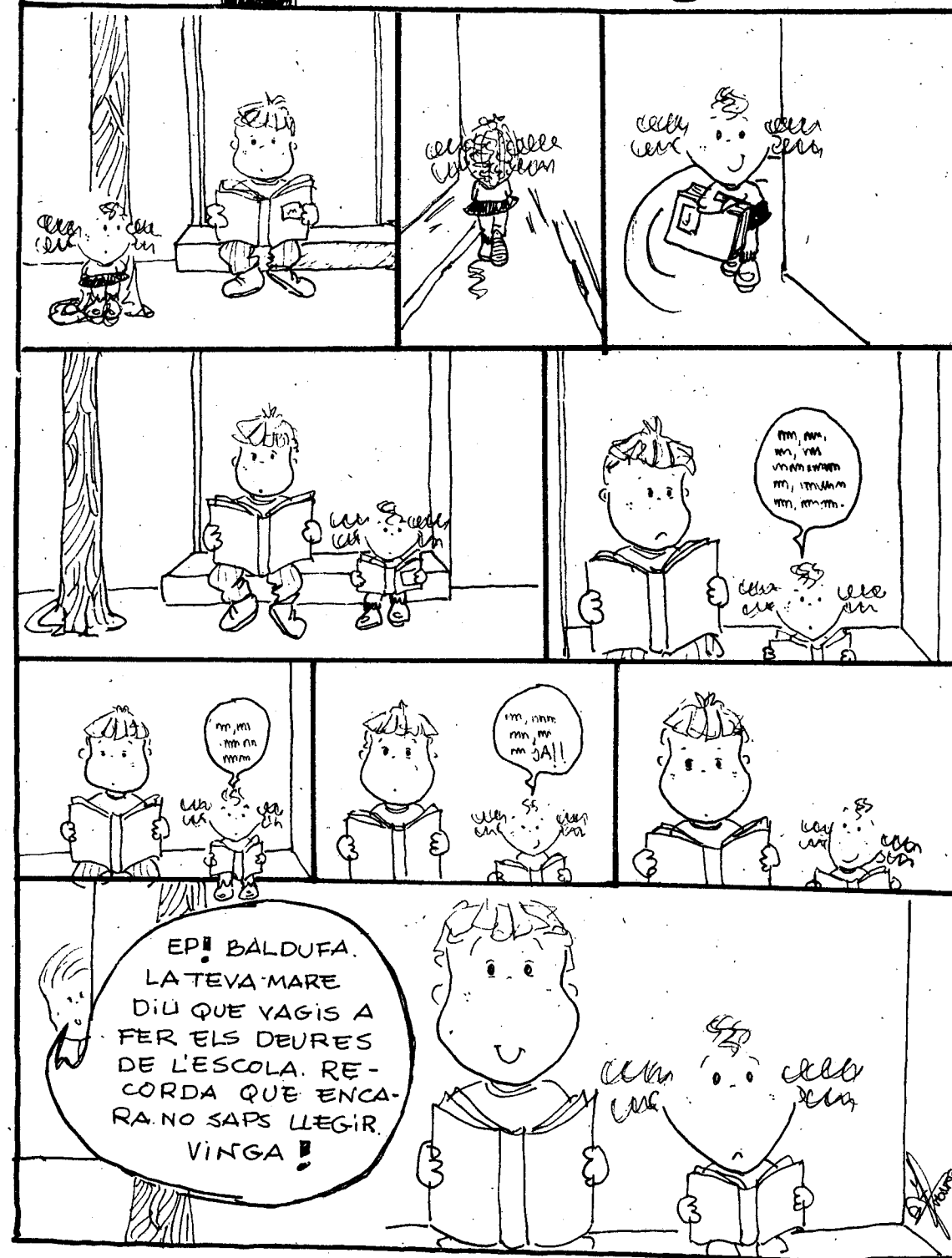
A black and white illustration of a man in a dark, textured coat and hat, using a long-handled tool to dig or clear debris in front of a rustic stone building with arched windows and small towers.

Horts menats, al matí, abans d'entrar a la fàbrica pel torn de la tarda. Horts menats a l'hora baixa, quan hom ha fet ja, el seu jornal, al torn del matí. Vosaltres sou, encara, —pensava l'avi Pere— la salvaguarda de la independència de la gent d'aquest poble.

Avet Set esclips per a nenes i nens

La Balduza

Avet Set — Avet Set —

DIUMENGE 22

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
11.00 EL DIA DEL SENYOR
12.00 CONCERT
12.30 POBLE DE DÉU
13.00 TEMPS I MARCA
15.00 TELEDIARI
15.20 L'OCCELL BOIG
15.50 PORTEU-LOS VIUS (Cap. III).
16.40 MÉS VAL PREVENIR
17.05 M.A.S.H.
17.30 PRIMERA CURSA DE CAVALLS
17.40 BIOLOGIA DE D. BELLAMY
18.00 SEGONA CURSA DE CAVALLS
18.10 LA PRÒXIMA SETMANA
18.25 ESTUDI DIRECTE
20.15 ANTOLOGIA DE LA SARSSUELA
21.00 TELEDIARI
21.25 REYLLI, AS D'ESPIES
22.20 ESPECIAL MUSICAL
23.15 AUTORRETRAT
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
15.30 PRACTICAS AMB LESTER
16.00 LA PORTA DEL MISTERI
17.00 ESTRENAS TV: "Quan l'infern obrí les seves portes".
18.40 EL ZORRO
19.05 PARLEM-NE DE L'AMOR
20.05 MINDER
21.00 MUSICA I MUSICS
22.30 LLARGMETRATGE: "Barbarroja".
00.30 COMIAT
CIRCUIT CATALÀ
10.30 MISSA
11.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CARA A CARA
14.30 MUSICA PER A TOTHOM
15.00 MISTERI

DILLUNS 23

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 SETMANA TRÀGICA: "TELE-GACETA DE CATALUNYA"
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 CONTES DEL MONO D'OR
16.25 ¡HOLA NOIS!
16.30 PISTA LLIURE
17.30 DABADABADA
18.00 BARRI SESAMO
19.00 OFICIS PER AL RECORD
19.30 LA TARDA
20.30 CONSUM
21.00 TELEDIARI
21.30 PAISATGE AMB FIGURES
22.15 NOVA SERIE
23.15 SEQUÈNCIES

00.30 TD CIERRE
00.20 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 CICLE TEATRE: "La Nau"
17.45 LA FAMILIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 ULISES
19.35 POSTA A PUNT
19.50 ARC IRIS
20.05 TABLÓ D'ANUNCIS
20.35 LA NIT DEL CINEMA ESPANYOL
23.00 DARRERES PREGUNTES
24.00 TELEDIARI-3
00.45 COMIAT

DIMARTS 24

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 COMARQUES
14.00 SETMANA TRÀGICA
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 CONTES DEL MONO D'OR
16.25 ¡HOLA NOIS!
16.30 TOCATA
17.30 DABADABADA
18.00 BARRI SESAMO
18.30 BRAUS
20.30 AL MIL POR MIL
21.00 TELEDIARI
21.35 L'HOMI I LA TERRA
22.05 JO ROBO, TU XANTAGEGES, ELLA ESTAFA, I A MÉS UN MORT
23.15 EN PORTADA
00.15 TD CIERRE
00.20 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 AMOR MEU
17.15 PLEITAGUENSAM
17.45 LA FAMILIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 ULISES 31
19.35 POSTA A PUNT
19.50 ARC IRIS
20.05 ROBINSON A L'ÀFRICA
20.30 AMB LES MANS A LA MASSA
21.05 DOCUMENTAL
21.30 AQUESTA NIT A LA ÒPERA
24.00 TELEDIARI-3
00.30 TELE-SPORT
00.45 COMIAT

DIMECRES 25

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 COMARQUES
14.00 LA SETMANA TRÀGICA
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 CONTPES DEL MONO D'OR
16.25 NOSALTRES

16.30 ¡HOLA NOIS!
17.30 DABADABADA
18.00 BARRI SESAMO
18.30 ÀFRICA
19.30 LA TARDA
20.30 MASSES ESPOSES PER A PATRICK
21.00 TELEDIARI
21.35 DINTRE D'UN ORDRE
22.35 SESSIÓ DE NIT
00.35 TD CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 AMOR MEU
17.15 PUNT DE REUNIÓ
18.15 LA FAMILIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 ULISES 31
19.35 POSTA A PUNT
19.50 ARC IRIS
20.05 IMATGES DEL CINEMA MUT
21.15 ESTUDI OBERT
23.00 LA BONA MÚSICA
24.00 TELEDIARI-3
00.30 TELE-SPORT
00.45 COMIAT

DIJOUS 26

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 COMARQUES
14.00 SETMANA TRÀGICA
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 CONTES DEL MONO D'OR
16.25 DE OLIMPIA A LOS ANGELES
16.30 ¡HOLA NOIS!
17.30 MICKY I DONALD
18.00 BARRI SESAMO
18.25 D'AQUI CAP ALLA
19.30 LA TARDA
21.00 TELEDIARI
21.35 CAIDA Y AUJE DE REGINALD DERRIN
22.20 LA ORQUESTRA
23.00 DOCUMENTAL
00.15 TELEDIARI
00.20 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 AMOR MEU
17.45 LA FAMILIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 ULISES 31
19.35 POSTA A PUNT
19.50 ARC IRIS
20.05 LEO CONTRA TOTS
21.05 FILA-7
22.05 CINE CLUB
24.00 TELEDIARI-3
00.30 TELE-SPORT
00.45 COMIAT

DIVENDRES 27

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 AIXÒ ÉS ESPECTACLE

14.00 SETMANA TRÀGICA
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 SESSIÓ DE TARDA
17.00 ¡HOLA NOIS!
17.30 L'INSPECTOR ARDILLA
18.00 BARRI SESAMO
18.30 L'ART DE VIURE
19.30 LA TARDA
20.30 AL GALOPE
21.00 TELEDIARI
21.35 SUPERSTAR
23.20 VENTS DE GUERRA
00.10 TD CIERRE
00.15 CONCERT SENTIT
00.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
15.30 EL LLEGAT DE LA TERRA
17.35 DARRERA FRONTERA
18.35 TEMPS DE PAU
19.40 LA CLAVE
24.00 TELEDIARI-3
00.30 TELE-SPORT
00.45 COMIAT

DISSABTE 28

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
12.50 LOTERIA NACIONAL
13.00 GENT JOVE

14.30 LAS CORTS ESPANYOLES
15.00 TELEDIARI
15.35 ELS BARRUFETS
16.05 PRIMERA SESSIÓ
17.40 DIBUIXOS ANIMATS
18.30 ELS SAVIS
19.00 LOU GRANT
20.00 VOSTE PER EXEMPLE
21.00 TELEDIARI
21.25 INFORME SETMANAL
22.40 DISSABTE CINE
00.40 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
10.30 PLANETA IMAGINARI
11.30 CATALÀ DE PRIMERA MÀ
12.00 L'AVENTURA DELS CATALANS
12.30 PER MOLTS ANYS
13.30 SETMANA TRÀGICA
14.30 RECULL INFORMATIU
15.00 QUE VOL VEURE?

CIRCUIT ESTATAL
15.30 LA VÍSPERA DEL NOSTRE TEMPS
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
19.30 FORMATS
20.00 TALLER DE TEATRE
21.00 LA FINESTRA ELECTRÒNICA
22.25 CONCERT-2
00.30 COMIAT

TELEVISIÓ DE CATALUNYA

DIUMENGE - 22

20.30 DIBUIXOS ANIMATS "Moby Dick"
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 DALLAS: "S'ha perdut un nen".
22.30 GOL A GOL ESPORTS

DILLUNS - 23

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 LA CRÒNICA DE KORSBAEK
20.30 DIBUIXOS ANIMATS
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 CINEMA-3. Informatiu Cinema 25.
"El factor humà" (1980).
23.30 "L'ESCLAVA ISAURA" (cap. 15).

DIMARTS - 24

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 LA CRÒNICA DE KORSBAEK
20.30 DIBUIXOS ANIMATS
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 CURAR-SE EN SALUT: "Caiguda del cabell".
22.00 ÀNGEL CASAS SHOW
23.30 "L'ESCLAVA ISAURA" (cap. 16).

DIMECRES - 25

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 LA CRÒNICA DE KORSBAEK
20.30 DIBUIXOS ANIMATS

21.00 TELENOTÍCIES
21.30 ESTOC DE POP
22.00 SI, MINISTRE
22.30 BILLY JOEL
23.30 L'ESCLAVA ISAURA (cap. 17).

DIJOUS - 26

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 LA CRÒNICA DE KORSBAEK
20.30 DIBUIXOS ANIMATS
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 A TOT ESPORT L'OR OLÍMPIC
22.30 L'OBJECTIU DE MIKE ANDROS
23.30 "L'ESCLAVA ISAURA" (cap. 18).

DIVENDRES - 27

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 LA CRÒNICA DE KORSBAEK
20.30 CAPS I CUES
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 JOC DE CIÈNCIA-ESTIU
22.30 IDENTITATS Xavier Montsalvatge.
23.30 L'ESCLAVA ISAURA (cap. 19).

DISSABTE - 28

20.30 CASTELLS ENCANTATS
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 COLOMBA (cap. 1).
22.30 JAZZ

TELE-CRITICA

Dos éssers incomplets

D'aquells que després d'haver-se casat legalment, optaren per separar-se i viure cada un d'ells pel seu compte, o bé, que un dels conjuges abandonà l'altra sense donar-li excessives explicacions i fer quelcom semblant, poden dir-se moltes coses. Pel seu interès —tant en la vida real, com en tants arguments de la petita pantalla— direm quelcom. ¿Com es produeix la ruptura i per quins motius? Per ser afer "de dos", parlarem primer de la dona i després de l'home.

La dona, quan es casa, creu que l'home és tan perfecte i fort, està tan encanterada amb ell, que creu que aquest amb prou feines necessita res. Doncs no. L'home és dèbil, necessita si més no, que quan torna del treball i expliqui els seus èxits i maldecaps a més del que ha fet, que la seva esposa l'escolti atentament, de bon grat. Si no ho fa així, ell, que té necessitat d'una "confident", explicarà els seus problemes a una altra dona qualsevol, a l'oficina, o en el mateix autobús, si la troba. Finalment, potser se'n vagi amb la nova "confident". La dona ha de presentar-se sempre honesta, però agençada i atractiva. Cal mantenir l'atractiu físic, fins i tot quan per l'edat, gairebé no sigui necessari, quan els dos, unides les seves vides, de forma inseparable, ja puguin ser una única flama d'amor.

Joan Sans

FILATÈLIA

Per Enric Graupera

El 29 de novembre del 1976, la Ciutat del Vaticà va emetre una sèrie de segells dedicats a monuments arquitectònics i fonts monumentals del mateix Vaticà.

Consta de 6 valors: 50, 100, 120, 180, 250 i 300 lires. Format horitzontal 48 x 40, fulls de 25 exemplars, dentat 14, estampats en offset i calcografia a dos colors sobre paper blanc setinat per l'Institut Poligràfic de l'Estat Italià. Tiratge: 1.300.000 sèries. Disseny: Lino Bianchi Barriviera, E. Donnini, F. Tulli i G. Verdelocco.

Dividirem la sèrie en dues parts.

Valor 50 lires: representa la Torre de Sant Joan. Valor 100 lires: la Font del Sagrament. Valor 120 lires: Font a l'entrada dels jardins.

col·lecció «MASSAGRAN»

GUIÓ: R. FOLCH I CAMARASA
DIBUIXOS: J. M. MADORELL

VOLUMS PUBLICATS:

- Aventures extraordinàries d'en MASSAGRAN 30×22,5 cm. 46 pp. ctné.
- Aventures ENCARA MÉS extraordinàries d'en MASSAGRAN 30×22,5 cm. 52 pp. ctné.
- MASSAGRAN i el quadrat màgic 30×22,5 cm. 54 pp. ctné.

NOVETAT DESEMBRE 1984: Massagran al Pol Nord

EDICIONS EN CATALÀ I EN CASTELLÀ

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS
MATERNAL-PARVULARI-EGB-BUP

Casp, 79. Barcelona-13 Tels. 245 72 03-04